

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DENEANE CLARK

*Kalbine söz
geçiremeyenlere...*

İssız Bir Aşkın Kıyısında



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Giris



Yaz, 1800

“Otur ve uslu dur, Grace!” diye uyardı Marie Ac-kerly, her zamanki yumuşak sesi öfkeyle yükselmişti. Sürekli kıpırdayan yedi yaşındaki kızının elini tuttu ve onu arabanın yırtık kadife koltuğuna doğru çekti. “Faith yolculuk boyunca sessiz ve terbiyeli davrandı, üstelik da-ha beş yaşında bile değil. Eğer o uslu durabiliyorsa, tabii ki sen de durabilirsin.”

Grace, annesinin akrabalarından birini ziyaret etmek üzere yaptıkları bu araba yolculuğundan artık sıkılmışsa da, isteksizce söyleneni yaptı, ama Marie kafasını yana çevirir çevirmez annesine dil çıkardı. Faith gözlerini dike-rek ona baktı. Neyse ki gidecekleri yere nihayet varmak üzereydiler.

Ziyaret edecekleri ev, çocukların harika vakit geçire-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bileceği büyük bir kır eviydi. Eski moda giysilerin olduğu bavullar ve küflü mobilyalarla dolu bir tavan arası ile Ackerly çocuklarının kendilerinden daha büyük beş kuzeninin kullanıp attığı, kutu kutu oyuncakların olduğu bir bodrum katı vardı. Dışanda, bahçede ise vahşi bitkilerle kaplı bir bitki labirenti vardı.

İki kızın en küçük kuzeni, Grace'ten bir yaş küçük ve Faith'ten bir yaş büyük olan Milton adında bir oğlandı. Üç çocuk birbirini görmenin heyecanıyla, oyun oynamak için alelacele tavan arasına koşup, farklı giysiler denemeye koyuldu. Hep birlikte, büyüyünce oldukça kuralcı olacağını hissettiren Faith'in ev sahipliğinde hayali bir çay partisine katıldılar.

Ackerly'lerin büyük kızı Grace ise epey erkeksi bir kızdı ve tavan arasındaki bu ağırbaşlı oyun onun maceraperest ruhunu tatmin etmekten uzaktı. Grace çok çabuk sıkıldı ve Milton'ı bodrum katında oynamanın daha eğlenceli olacağına ikna etti. Faith de gönülsüzce onlarla birlikte aşağı indi.

Milton'ın, bodrum katında oynama yaşı geçmiş ağabeyleri vardı. Süslenip tavan arasında çay partisi vermeyi tercih eden Faith'in şikâyetlerine rağmen Milton ve Grace hazine aramaya devam ediyorlardı. Şimdi de onu görmezden gelip, bir kutu oyuncak askerden geniş bir savaş alanı kurmakla meşguldüler. Faith bir fiçinin üstüne oturdu ve önemsenmediği için suratını astı, sonunda bir öfke kriziyle fiçinin üstünden sıçrayıp büyük

bir dikkatle kurulmuş savaş sahnesinin tam üstünde ayağını yere vurdu ve askerlere bir tekme attı.

"Bodrumda daha fazla oynamak istemiyorum," dedi büyüklerin sevecen bakışlarını üstüne çeken otoriter ses tonuyla.

Grace ve Milton birden ayağa fırladılar. Milton hemen Grace'e göz kırpıp söz alarak Faith'e döndü ve, "Ne yapmak istersin, Faith?" diye sordu ilgili bir şekilde. Faith'in, ağabeylerinin peşinden gitmesinden çekiniyordu.

Grace'in ağzı açık kaldı. Kuzeninin göz kırışını yakalamadan önce az kalsın ateşli bir şekilde karşı çıkacaktı. O da göz kırparak karşılık vermeyi denedi ama pek beceremedi, iki gözünü aynı anda kırıştırdı ve küçük kız kardeşine kolunu atıp, "Evet Faith, ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Faith kendisinden büyük iki çocuktan gördüğü ilgiye şaşırıyordu ama gene de tam memnun değildi. "Dışanda oynasak?" diye önerdi biraz utanarak. Fikrinin sorulacağını düşünmemişti.

Milton gülümsedi. "Tamam, peki," dedi. Giriş katındaki salonda oturan büyüklerinin yanından masum bir gülümsemeyle geçerek, yukarı merdivenlere doğru koyuldular.

Milton evden fazla uzaklaşmamaları gerektiğini söyledikten sonra Grace ve Faith'e bahçeye çıkış yolunu gösterdi, kabanık çalılığın girişinde havalı bir şekilde

durup, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Faith'e.

Küçük kız hayır anlamında başını salladı.

Milton omuzlarını dikleştirerek, "Burası benim dev örümceğimi sakladığım yer," dedi.

Faith anında itiraz etti. "Dev örümcekler yoktur, sen uyduruyorsun."

"Hayır, uydurmuyorum," diye ısrar etti Milton. "Görmek ister misin?"

Her ne kadar gerçek bir dev örümcekle karşılaşma fikrinden ürkse de mantığı Faith'e hikâyesinin uydurma olduğunu söylüyordu. Bu sebeple başını sallayarak onayladı.

"Peki, gel o zaman," dedi Milton ve koşarak bitki labirentine daldı. Grace peşinden gitti, kendisinden büyük iki çocuğu gözden kaçırmama gayreti içinde Faith de aynısını yaptı.

Sonunda durdular. Labirentin tam ortasında Faith etrafına baktı. "Örümceğin nerede?" diye sordu.

Milton zafer kazanmış bir edayla Grace'e baktı. "Saklanıyor olmalı," dedi, "burada bekle, ben gidip onu bulacağım." Büyük kızın elini tuttu ve beraber yürümeye başladılar.

"Bekleyin!" diye ağıladı Faith. "Ben de geleceğim." Onların arkasından gitmeye yeltendi.

"Hayır, belki geri gelir diye senin burada kalman gerekiyor," dedi Milton. Yandan Grace'e baktı.

"Eğer gelirse sakın kıılmama; onu korkutabilirsin, işte o zaman seni ipleriyle sarar, ağına götürür ve yer."

"Ama..." diye başladı Faith.

"Korkmuyorsun değil mi, yoksa korkuyor musun?" diye sıkıştırdı Grace.

Faith o an kalması gerektiğini, yoksa eve gittiklerinde ablasının bütün arkadaşlarına onun nasıl korkak bir kız olduğunu anlatacağını anladı. Küçük çenesini kaldırdı ve onlara elinden geldiğince kibirli bir bakış fırlattı. "Tabii ki hayır," dedi hafif titreyen bir sesle.

"İyi," dedi Milton. O ve Grace arkalarını döndüler ve gözden kayboldular.

Labirentte tek başına bırakıldığı ilk on dakikada Faith rahattı. Küçük alanda amaçsızca etrafı kolaçan ederken ağaçlarda civılayan kuşların sesinden başka bir ses duymuyordu. On dakika yirmiyeye uzadı. Faith hâlâ sesini çıkarmıyordu, Grace ve Milton'ın hemen ilk köşeye saklandıklarından, böylelikle korktuğunda üstüne atlayıp onunla dalga geçeceklerinden emindi.

Nihayet birkaç dakika sonra bazı sesler duymaya başladı; fısıldaşmalar ve ardından genç bir kadının kahkahası... Faith ayağa kalktı ve çalıkların arasından sesin geldiği tarafa doğru bakmaya çalışırken başını merakla yana eğdi.

"Hayır Duncan, yapmamalısınız!" dedi genç kız, sonra uzun bir süre sessizlik oldu. Faith acayip şapırtı

sesleri duyunca kaşlarını çattı ve daha da yaklaştı. Kız, "Hımmmmmm, Duncan," diye inleyince durdu.

Duncan. Milton'ın en büyük ağabeyi. On yedi yaşındaydı ama küçük Ackerly kızlarına koca bir adam gibi görünürdü. Aile ziyaretlerinde, ki yılda sadece birkaç kere olurdu, onunla karşılaştıkları zaman korkuyla karışık bir saygı duyarlardı. Küçük çocukları genellikle görmezden geldiği için Faith onu yeterince tanımıyordu ve başka bir durumda onunla konuşmaya asla yeltenmezdi. Fakat şu an, kurtuluşu onun elindeydi.

Faith sesleri dinleyerek çalılığın içine doğru yürüdü. Köşeyi döndükten sonra duraksadı. Gördükleri karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Duncan yerde boylu boyunca yatıyordu, beş adım uzağında bile değildi ve altında da oda hizmetçilerinden biri vardı. Onu daha çok şoke edense hizmetçinin oldukça iri göğüslerinin korse-sinden fırlamış olmasıydı... ve Duncan da ağzında onlardan birini tutuyordu.

O an dili tutulan Faith, gözlerini onlardan almadan orada öylece çakılı kaldı. Bakmaya devam ederken Duncan kızın meme ucunu pat diye bir sesle ağzından bıraktı. Sertleşmiş meme ucunu elleriyle yakalayıp sıkarken hizmetçi gözlerini kapadı ve zevkle gülümsedi. Diğer eliyle kızın eteğini sıyırdı ve sonra kafasını iç çamaşırlarından içeri soktu.

Faith nefesini tuttu ve eliyle ağzını kapattı. İlk önce

hizmetçi kız onu fark etti ve bakışları şok içinde ayakta duran Faith'in üstünde kalakaldı.

"Duncan," dedi hizmetçi kız tıslayan bir sesle, elleriyle Duncan'ın kafasını itti. "Dur! Küçük bir kız var burada."

Duncan'ın kafası bir anda ortaya çıktı. Omuzlarının gerisinden baktı, Faith'i gördü ve kaşlarını çattı. Hizmetçi kızsız altında güçlülükle doğrulmaya, üniformasını düzeltmeye çabalıyordu. "Aman Tanrım," diye soludu. "Beni kesin kovacaklar." Ayağa kalkmaya çalıştı.

Duncan onu alıkoyarak eliyle omuzlarını tuttu. "Burada kal." Gözlerini kısarak Faith'e keskin bir bakış attı. "Ufaklık kimseye bir şey söylemeyecek. Söyleyecek misin, ufaklık?"

Faith hayır anlamında başını salladı, kalbi küt küt atıyordu.

"Ay! Rahat bırak zavallı çocuğu." Hizmetçi kız çalılırların arasına sıkışan başlığını buldu ve onu tekrar kafasına taktı. "Yokluğum fark edilmeden evde olmak istiyorum." Duncan'ın elinden kendini kurtardı, ayağa kalktı ve çalılırların arasından çıkışa doğru neredeyse koşar adımlarla yürümeye başladı.

Duncan arkasından baktı, sonra Faith'e döndü. Yüzü onunla aynı hizada olsun diye yere diz çöktü. "Zaman-laman kesinlikle kötüydü, ufaklık. Burada tek başına ne yapıyordun?"

"Mi-Milton ve Grace'i be-bekliyordum," diye kekeledi.

“O-onlar Milton’ın büyük örümceğini bu-bulmaya gittiler.”

Duncan’ın koyu gözleri kötülükle parladı. “Milton’ın örümceği, haa? Peki o zaman. Eğer herhangi birine burada gördüklerini söylersen, seni ve ablanı Milton’ın örümceğine yedireceğimden hiç şüphen olmasın. Anlaşıldı mı?”

Gri gözleri korkuyla irileşen Faith, tek kelime etmeden başıyla onayladı, sonra geri döndü ve koşarak uzaklaştı. Bir an durup, Duncan’ın peşinden gelip gelmediğini anlamak için arkasına baktı, gelmiyordu. Gözlerini yumdu, bekledi ve gördüklerini unutmaya çalıştı.

Bir saat sonra, Faith ablasının geri gelmeyeceğinden kuşkulunmaya başladı. Hâlâ hiçbir şey yapmadan olduğu yerde duruyor ve gürültü çıkarmamaya çalışıyordu. Sırtını bir çaliya dayamış, oturarak bekliyordu, zengin hayal gücü Grace ve Milton’ın gelmeme sebebinin örümceğin onları yemesi olduğunu söylüyordu. Daha kötüsü, eğer örümcek onun burada olduğunu anladiysa muhtemelen onu da yiyecekti. Bu yüzden Faith olabildiğince sessiz oturuyordu, ürkütücü yaratık birdenbire ortaya çıkarsa diye çalılığın ortasından ayrılan dört patika yolu da dikkatlice gözliyor, kirli yanaklarından korkunun sessiz gözyaşları dökülüyordu.

Gölgeler uzadı ve o hâlâ oturuyordu, ne zaman çalılarn arasında bir sincap hışırtısı duysa veya bir kuş kanatansa kalbi yeni bir korkuyla tekrar zonkluyordu,

ama sesini çıkarmadı ve hareket etmedi. Artık Duncan ve örümcek onun küçük kafasında tek bir varlığa bürünmüştü. Üstelik onu hizmetçi kızı gerçekten yemeye başlamışken görmemiş miydi?

Neredeyse karanlık çökmek üzereydi ki tekrar sesler duydu; babası, annesi ve büyük ablası Patience labirentin dışında onu çağırıyorlardı. Fakat Faith cevap vermedi, çünkü hâlâ örümceğin inindeydi ve biliyordu ki eğer sesini duyarsa onu annesi ve babasından çok daha önce bulurdu. Tıpkı Grace’i bulduğu gibi.

Ailesi bitki labirentine doğru ilerledikçe sesler daha yakından gelmeye başladı. Faith gözlerini sıkıca kapadı ve örümcek onları da yemesin diye dua etti. Ve birden Grace’in sesini duydu.

“Labirentin tam ortasındaydı, anne.” Ablası konuşurken ağlıyordu. “Geri dönmek ve onu almak istemiştım ama Duncan ortaya çıktı ve Milton’ı kovalayarak uzaklaştırdı. Duncan’a Faith’i görüp görmediğini sorduğumdaysa örümceği onu kovalarken gördüğünü söyledi! Ben de sizin yanınıza geldim.” Grace hıçkırdı. “Çok üzgünüm, anne. Şimdiye kadar örümcek onu çoktan yemiştir.”

Faith gözlerini açtı. Örümcek Grace’i yememiş miydi? Yavaşça ayağa kalktı ve, “Grace!” diye çığlık atıp ilk çıkıştan koşmaya başladı, kendini savurarak köşeleri dönerken ablasının ismini tekrarlıyor ve ağlıyordu.

İşte Grace oradaydı, her tarafı otlarla kaplı patika yolda yürürken ağlıyor ve annesinin elini tutuyordu.

Nihayet o ve Faith birbirlerine sarılmış gülüyor, ağlıyor, kötü kuzenlerinden ve korkunç örümcekten bir kez daha kurtulduklarına seviniyorlardı.

Bahçeyi terk ettiklerinde artık karanlık olmuştu, ebeveynlerini izlerken Faith ablasının elini sımsıkı tutuyordu. Fakat dönüp son bir kez daha karanlık çalılığa baktı ve ürperdi. Akıllı, utanç içinde kaçan hizmetçiye ve Duncan'a gitti. Gördüklerini düşünmeye başladı ve olanlardan kimseye bahsetmemesi için Duncan'ın nasıl emir verdiğini hatırladı. Demek Duncan zavallı hizmetçi kızı kötü şeyler yapmıştı.

Faith asla o hizmetçi kızın düştüğü utanç verici duruma düşmeyeceğine yemin etti. Sadece Duncan'ın emrine uymakla kalmadı, olayı tümüyle kafasından sildi.

Tabii bazı şeyler asla hafızadan silinmezdi.

Bir



Yaz, 1813

Yeni evli bir çiftin bu şekilde davranması oldukça endişe uyandırıcı ve hiç şık değil, diye düşündü Faith.

Ablası Grace'in, kocası Huntwick Kontu Trevor Caldwell ile afacan çocuklar gibi oyun oynamasını seyrederiyordu. Bu kesinlikle bir kontesle bağdaştırılabileceği bir davranış değildi. Fakat sonra Grace'in asla toplumun emirlerine baş eğen biri olmadığını düşündü. Üstelik oldukça mutlu görünüyorlardı.

Saat epey ilerlemiş ve Faith artık bitkin düşmüştü. Protokol masasındaki yerinden kalabalık balo salonuna bakınca esnemelerini bastırmaya çalışan insanlar gördü. Gittikçe daha az çift dans pistine kalkıyordu.

Faith salonda Grace'i ararken nihayet onu karanlık

bir oyuktan içeri sızarken gördü. Ablasının ne yaptığını anlamaya çalışıyordu, tam o sırada Grace'i aradığı her halinden belli olan Trevor karanlık oyuğun önünden yürüyüp geçince ne olup bittiğini anladı. Faith, bu işin içinde on beş yaşındaki ikiz kız kardeşlerinin de olduğunu düşündü. Bir müddet sonra kızıl kafalı üç kız kardeş kıkırdarak saklandıkları yerden ortaya çıktılar ve hızlıca ters yöne doğru kaçtılar.

Faith içini çekti, bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde dirseklerini masaya koydu, çenesini ellerinin arasına aldı ve yorgunluktan gözlerini kapadı. Damadın bu asi gelini yakalayıp, yatmaya gitmeleri ve dolayısıyla misafirleri bırakmaları daha saatler sürebilirdi. Yine geç bitecek bir geceye mahkûmdu.

"Bana kalırsa Grace bunun bedelini mutlaka bu gece yatak odasında ödeyecektir."

Böyle bir şeyin herhangi bir genç kızın yanında söylebilmesinin şokuyla Faith kaşlarını çatı. Kafasını çevirdi ve genç bir adamın gülümseyen kahverengi gözlerle kendisine baktığını fark etti. Oturduğu uzun masanın en ucunda ayakta duruyordu. Faith onu hemen tanıdı, her ne kadar resmi olarak tanışılmamışlarsa da onun da kendisini tanıdığını biliyordu. Genç adama haddini bildirmek niyetiyle buz gibi bir bakış attı ama arkadaşça ve samimi görünen yüzünün kendisini cezbedtiğini fark edince şaşırdı. İçinden ansızın gelen gülümseme arzusu kararlı bir şekilde bastırdı.

Yeni sohbet arkadaşı, Seth kontunun küçük üvey kardeşi, şakalarıyla ünlü ve kadınların sadece bedenleriyle ilgilenen sorumsuz bir kadın avcısı olarak tanınan Gareth Lloyd'du. Söylentilere göre, aile ismine ve servetine karşı sorumlulukları olduğunu düşünen ağırbaşlı ağabeyiyle araları gergindi. Gareth'ın farklı düşündüğü ise çok açıktı. O, mutluluğun anlardan ibaret olduğuna inanıyor ve yarın yokmuş gibi hayata sarılmayı, eğlenmeyi tercih ediyordu. Ayrıca dedikodular onun günlerini hiçbir şey yapmadan sefahat içinde geçirdiğini ve neredeyse her akşam bir eğlencede görülebileceğini söylüyordu. Birçok kişi zaten onun gibi yaşadığı için bu durum tuhaf sayılmazdı ama Gareth ister bir genelevde ister sosyetik bir salonda, ister bir kumarhanede ister sanatsal bir etkinlikte olsun, aynı rahat davranışları sergiliyordu.

Kısacası o, terbiyeli ve kusursuz Bayan Faith Ackerly'nin hor gördüğü her şeydi.

Faith sert bir ifade takınarak iskemlesinde geri döndü ve bakışını dans pistine sabitledi, böylelikle yakıcı kahverengi gözlerin sahibinden, üstelik ona hiç cevap vermeden, kendini kurtarmıştı. Birkaç saniye sonra yanındaki sandalyenin çekildiğini duydu. Bu uygunsuz davranış karşısında şok içinde nefesini tuttu ve anında kalkmaya hazırlandı.

Gareth onun niyetini anlayınca, "Sanırım tanıştınlmadık," dedi.

Faith son derece sakın, soğuk, gri gözleriyle genç

adama baktı. “Tanıştırılmamalıyız da, bayım. Eğer müsaade ederseniz, lütfen.”

Sandalyesini masadan uzağa çekti, ayağa kalktı ve aniden bu zamparaya sırtını dönerek Grace’i en son gördüğü yere doğru hareket etti. Yürürken attığı her adımda onun bakışlarını üstünde hissetti, çok şükür ki şimdi kalabalığa karışmıştı. Fakat geri dönüp tekrar bakmaktan kendini alamadı.

Gareth’a masada, Faith’in tanımadığı, yaşça daha büyük, çekici bir kadın eşlik ediyordu. Faith izlerken Gareth ayağa kalktı, kadına yaklaştı ve eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Esmer kadın güldü ve genç adamın çenesine dokundu. Birbirleriyle temaslarında garip bir yakınlık vardı, bütün misafirlerin gözü önünde olduklarını neredeyse unutmış gibiydiler. Faith onların sevgili olabileceklerini idrak edince yüzü kızardı ve başka tarafa döndü. Açıklanamaz bir kıskançlık duygusuyla savaşıran Grace’i yeniden aramaya koyuldu.

“Benim bulunduğum tarafa bütün gece neredeyse hiç bakmadın, Gareth Llyod,” diyerek, yaşlı Vikont Blakely’den hayli iyi bir mirasla daha yeni dul kalmış Evelyn Hedgpath sitem etti, suratını asıp dudaklarını büzdü ve korkunç yeşil gözleriyle davetkâr bir bakış fırlattı.

Gareth kadının çenesine koyduğu ellerine şöyle bir baktı. Kadın elini hafifçe çekti, fakat gözleri hâlâ onun kilerin üstündeydi.

“Kendini kaybediyorsun, Evelyn. Aramızdaki anlaş-

mayı açıkça herkese duyurmamı mı istiyorsun? Benim itibarım zedelenmez, biliyorsun.” Her ne kadar sözleri sertse de sesi şefkatli bir sıcaklıkla doluydu.

Evelyn gözlerini kısıtı. “Nedense insanlar kocasını gömen bir kadının yenisini aramaktan vazgeçeceğini düşünüyorlar, saçma kurallar işte. Aslında bu bir tür özgürlüktür!”

Gareth tek kaşını kaldırdı ve sarhoş kadına daha da yaklaşmak için bir adım attı. “Özgürlük Evelyn, tedbirli olmayı gerektirir.”

Genç kadının gözleri arzuyla içten içe yanıyordu. “Gel, bu gece beni ziyaret et,” diye mınıldandı baştan çıkarcı bir şekilde. “Özgürlüğün tatmak istiyorum.”

Gareth kafasını kaldırıp kalabalığı taradı. Hiç kimse sohbetlerini fark etmemişti. Yorgun kalabalığın tek derdi geceyi bitirip yataklarının yolunu tutmaktı.

Gözleri tekrar Faith’e odaklandı. Genç kadın tam da arkasını dönüyordu, tatlı yüzünde tuhaf bir ifade vardı; pişmanlık, hayal kırıklığı ve sanki biraz da küçük görmenin bir birleşimi... Her ne ise, genç adamı çarparak heyecanlandırdı.

“Bu gece değil, Evelyn,” diye cevap verdi ve kaçışını affettirmek için kadının elini hafifçe öptü. “Belki başka bir zaman. Şimdi hava almak için biraz dışarı çıkacağım. İzninle, lütfen.”

Reddedilmekten hoşlanmayan Evelyn boğazını temizledi. “Gareth?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aniden tek kaşını kaldırdı. “Sen ve ben birbirimizi anlıyoruz, öyle değil mi? Anlaşmamız bir tek şey üzerine, tek bir şey. Ve o alandaki yeteneğin o kadar dikkate değer ki, unvandan yoksun olmanı görmezden gelebilirim. Fakat tek ortak ilgi alanımızda sen beni reddedince geriye bir şey kalmıyor.” Genç adamı dikkatlice süzdü. “Belki davetimi tekrar gözden geçirmek istersin.”

Her ne kadar kalbi genç kadının sözleriyle sıkışsa da yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Kirliliği bir anlaşmaları olmasına rağmen Evelyn’ini severdi, hayatını onunla geçirmeyi bile düşünmüştü, bir eşe verebilecek bir şeyi olup olmadığını. İşte şimdi, dul kadın, genç adamın pek de bir şeyi olmadığını açıkça söylemişti.

Uzun bir sessizlikten sonra başıyla eğilerek onu selamladı. “Tabii ki hayatım,” dedi sonunda. “Emin ol, bütün dikkatimle tekrar gözden geçireceğim. İyi geceler.” Arkasını döndü ve terasa açılan kapıya doğru yürüdü.

Evelyn onun çıkışını kısık gözlerle izledi. Dudaklarını büzdü ve etrafına baktı. Küstah, unvansız köpek yavrusu, diye düşündü. Bu gece yatağını paylaşmak için başka birini bulması gerekebilirdi.

Dışarda loş terasta Gareth bir puro yakıtı ve mermer tirabzana yaslanıp derin bir sessizliğe gömülerek karanlık bahçelere baktı. Bir müddet sonra terasta yalnız olmadığını hissetti.

“Bir Ackerly kıızıyla gönül eğlendirmemen daha doğru olur, Gareth.”

Gareth kızgınlıkla dişlerini sıkı ve bilerek arkasını dönmedi; üvey ağabeyinin orada bulunmasından hoşnut olmadığı belliydi. Karanlığa doğru sinirle gülümserken, “Ah, işte her zaman hazır, her zaman tetikte Seth kontu. Tam olarak hangi ‘gönül eğlendirme’ olayını kastetmiştiniz?”

Jonathon Lloyd, Gareth’in arkasından acımasızca baktı ve dargınlıklarının aralarındaki iletişimi bir kez olsun engellememesini diledi. “Eğer sen kıza kur yapmaya devam edersen, hiç kuşkusuz Hunt’la aranızda yaşanacak olan ‘olay’ı kastediyorum. Unutma ki kız onun kontesinin kardeşi.”

Öfkesi Gareth’in dönmeye sebep oldu. “Bu arkadaşlığı gerçekten böyle bir şekilde tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsun? Ya da beni o kadar bencil buluyorsun ki, bir kadınla konuşmamın tek sebebinin onu yatağa atma hazırlığı olduğunu düşünüyorsun.”

“Geçmişte yaşananlara bakarsak önyargılarımda haksız sayılmam, Gareth.” Jonathon’ın sesi keskindi.

Gareth purosunu bir fiskeyle aşağıdaki bahçenin koyu karanlığına fırlatırken, incitici bir küçümsemeyle gülümsedi. “Biraz klişe olsa da lordum, size bir kitabı kapağına bakıp yargılamanın her zaman akıllıca olmadığını hatırlatırım.” Ağabeyinin yanından düzgün adımlarla geçip balo salonuna geri döndü.

İçerde kızgın gözlerle odayı taradı, Evelyn’i arıyordu. Her ne kadar anlaşmalarını hatırlatırken ettiği laflar

canını sıkmış olsa da, bir anda daveti çekici gelmişti. Onu bulamayınca, protokol gereği iyi geceler demek için gelin ve damadı beklemekten vazgeçip gitmeye karar verdi. Evin uşağından şapkasını ve pelerinini aldı.

Dışarı adım atar atmaz, tanımadığı bir beyefendinin Evelyn'i elinden tutmuş at arabasına bindirdiğini gördü. Kapının üstündeki armaya bakıyormuş gibi yaptı ama pek de beceremedi. Tekrar Evelyn'e baktığı zaman genç kadının bakışlarını üstünde buldu. Ona soğuk, tehlikeli bir şekilde gülümsedikten sonra bilerek kafasını yana çevirdi ve arabanın içinde gözden kayboldu. Eskortu onu takip etti.

Gareth arabanın kalkışını izledi ve sonra kendi arabasını çağırmak için aşağıya doğru yürüdü, bir taraftan içinden küfrediyordu. Evelyn, hevesli ve unvanlı yeni âşığının acemice oyunlarıyla istediği kadar vakit geçirmekte serbest, diye düşündü. Eninde sonunda neler kaçırdığını anlayacaktı.

İki



Sonbahar, 1813

“Sezona¹ şehirde sana arkadaşlık edecek birilerini bu yıl zor bulursun, Faith. Korkarım çok sıkılacaksın.”

Grace ve Faith, Seth kontunun kır evinin zevkle döşenmiş misafir salonunda oturuyor, kontun karısı ve çok iyi arkadaşları Amanda Lloyd'u bekliyorlardı. Faith ablasının düğününden hemen sonra eve, kentin kuzeybatısında küçük bir köy olan Pelthamshire'a geri dönmek için Londra'dan ayrılmıştı ve her iki genç kadın da Amanda'yı görmeyeli aylar olmuştu.

1 Sezon (*Ing. Season*) 18. ve 19. yüzyıllarda aristokrat sınıfın balo ve dernek işleri gibi çeşitli sosyal etkinliklerde bir araya geldiği, evlenme çağına gelmiş soylu genç kızların bu etkinliklerde yüksek sosyeteye takdim edildiği dönem. Londra'da sezon genellikle Noel ile birlikte başlayıp yaz ortasına

Faith, ablasına karşı çıkarak elini önemsiz manasında salladı. "Saçma," dedi. "Üstelik Londra'ya gelmekteki niyetim sosyal heyecan aramak değil. Hamilelik döneminde yanında olmam ve sana arkadaşlık etmem için beni Patience gönderdi."

Grace güldü, hamileliğinin neredeyse beşinci ayına girmesine rağmen hâlâ düz olan karnına şöyle bir baktı. "O korkunç mide bulantıları nihayet geçti, fakat ben hâlâ Trevor'ın çocuğunu taşıdığımı inanmıyorum."

"Babam annemin hamileliğinin de aynı olduğunu söylüyor. Son aylar yaklaşına dek karnı hiç belirgin olmamış," diye cevapladı Faith.

"Bana hiç de adil gelmedi," kapının girişinden Amanda'nın sıcak sesi geldi. Ackerly kızları gülümsediler ve onu karşılamak için ayağa kalktılar, sevgili hamile arkadaşlarının ışık saçan bakışları hoşlarına gitti. "Bir bebek taşıdığımı anlamamla kilo almaya başlamam bir oldu."

"Ah, ama benim çektiğim o berbat bulantıları çekmedin," diye hatırlattı Grace.

"Tamam," diye kabul etti Amanda. "Fakat sen de sırt ağrılarından bile yakınıyordun."

Grace tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki Faith, "Lütfen susun," diyerek hoş bir kahkahayla araya girdi. "Kim daha fazla acı çekti faslını kapatmazsanız annelik fikrinden ürkeceğim."

Üç kadın da güldü ve birbirlerine havadisleri anlatmak için oturdular. Amanda'yla Jonathon doktora

yakın olmak için şehirde kalmışlar, Grace ve Trevor ise Willows'taki kır evlerinden daha yeni dönmüşlerdi.

"Baban ve kız kardeşlerin nasıl?" diye sordu Amanda.

"İyiler. İkizler benimle gelmelerine izin vermesi için Patience'a yalvardılar ama o bir yıl daha beklemeleri konusunda ısrar etti tabii."

"Peki baban?"

"Babam son on haftayı bilimsel çalışmalarına gömülmüş, yazarak geçirdi."

Grace sevgiyle gülümsedi, öğretmen babasından ders alarak geçirdiği onca zamanı anımsadı. "Bu sefer konu ne?"

"Sanırım ben ayrılırken dördüncü konu başlığı üzerine çalışıyordum, galiba şöyle bir şeydi: *Kişinin Yaşı ve Sağlığına Yerçekiminin Etkileri Üzerine Bilimsel Bir İnceleme.*"

Amanda kıkırdadı. "Ne kadar da uzunmuş," dedi. "Ee, peki ya Mercy?"

Grace güldü. Ackerly kardeşlerin en küçüğü, Amanda ve Grace'in kocalarının yakın arkadaşı olan, kendisinden oldukça büyük Blackthorne düküne platonik bir şekilde abayı yakmıştı. "Mercy, Faith'e, Lord Blackthorne'a artık on üç olmadığını söylemesini tembih etmiş."

"Ona birkaç ay önce gerçekte on üçüne daha yeni bastığını söylediğimde," Faith devam etti, "beni gayet yüksek bir sesle azarlardı ve soylu lordu için, 'Beni serpil-

miş bulursa daha da etkilenecektir,' diye belirtti. Dolayısıyla dükle görüşme fırsatım olursa onun mesajını iletmeye söz verdim."

"Oh! Sebastian'ın yüzünü görmek için ben de orada olmak isterim!" diye sevinç çığlığı attı Amanda. "Mercy dışında kimse onu bu kadar zor bir durumda bırakamazdı."

"Kardeşlerden açılmışken, kocanın kardeşi nasıl bu aralar?" Grace, Gareth Lloyd'dan gerçekten hoşlanırdı, üstelik geçen yılın başında, erkekler kulübünde açtığı bahis ona neredeyse Trevor'ın aşkını kaybettiriyor olmasına rağmen. Onu esprili, çekici ve iyi kalpli bulurdu.

Amanda'nın gözleri hayretle açıldı. "Haberleri henüz almadığınıza gerçekten şaşırdım. Gareth yeni malikânesine yerleşmek üzere şehir dışına çıktı. Roth'un yeni markisi olacak gibi gözüküyor."

Faith kaşlarını çatı ve Roth'un eski markisini hatırlamaya çalıştı, aklına hiçbir şey gelmedi. Fakat Gareth'i ve onun gülümseyen kahverengi gözlerini hatırlıyordu, buna sinir oldu. Hislerini bir kenara koydu ve, "Unvan nasıl oldu da kocana miras kalmadı?" diye sordu.

"Jonathon ve Gareth üvey kardeşler. Miras Gareth'in annesinin bir kuzeninden kaldı, dolayısıyla kocamla bir alakası yok."

"Ve böyle bir unvanın vârisi olabileceğinden hiç haberi yok muydu?" diye sordu Grace.

Amanda kafasını salladı. "Avukat kapımızın eşliğinde

belirene kadar yoktu. Bir önceki marki asla evlenmemiş, belli ki inzivaya çekilmiş yaşlı bir adammış. Zamanını servetini katlamakla, yeni yatırımlar yapıp kazandığı paraları biriktirmekle geçiriyormuş. Avukatın söylediğine göre para onun tek arkadaşıymış."

Grace kaşlarını kaldırdı. "Demek Gareth sadece unvan kazanmakla kalmadı, büyük bir servetin de sahibi oldu, öyle mi?"

Amanda başıyla onayladı. "Anlaşılan o ki yaşlı adam yaptığı yatırımdan dönüş alacağından tam emin olmadan asla parasını harcamamış, demek ki malikânesi de gerçekten değer kaybediyordu. Gareth geçen hafta yazdığı mektupta her yerde saklanmış para demetleri bulunduğunu söyledi, adam sırf bu sebeple, kimseye güvenmediği için yanına hizmetçi almamış. Gareth acaba paranın hepsini bir gün bulabilecek miyim diye şüpheli," dedi gülümseyerek.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz değil mi?"

Amanda ve Grace dönüp Faith'e baktı, onun gerekçesi ses tonu, her zamanki gibi hikâyesinin romantik, heyecan verici tarafını es geçip meselenin özüne parmak bastığını söylüyordu.

"Neymiş o?" diye sordu Amanda.

"Küçük kardeşin bu yılın avı olacak."

Grace, Amanda'ya baktı ve sırıttı. "Hakikaten. Küçük Gareth'in büyüme zamanı geldi gibi!"

Faith şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Ancak gözümle gördüğüm zaman inanırım."

Küf kokulu kütüphanenin bir yerlerinden düşmüş büyükçe bir siva külçesini ayağıyla dikkatlice kenara iten, "Burası berbat bir durumda Gareth," dedi Jonathon Lloyd. Odayı boydan boya yürüdü ve ayağını ne olduğu tam anlaşılmayan, üstü örtülü bir mobilyanın üzerine dayayıp fazlasıyla parlatılmış çizmesinin burnunda bir hasar var mı diye kontrol etmek istedi ama beceremedi. Her hareketi öyle bir toz bulutu kaldırıyordu ki ayağını hemen çekti.

Gareth eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Berbat bir yer olabilir ağabeyciğim ama en azından bana ait. Dahası ben burayı sevdim. Bu malikânenin sayısız olanakları olduğunu düşünüyorum."

Jonathon kaşlarını kaldırarak etrafına göz gezdirdi. "Ne olanakları, lütfen söyler misin?"

"Geliştirme olanakları tabii ki." Gareth sırttı ve yürüyerek odadan çıktı.

Jonathon onu takip etti. "Burada yaşamayı kastetmiyorsun herhalde?" diye karşı çıktı.

"Tam aksine, kastediyorum ve burada yaşayacağım."

"Fakat burayı yenilemek için yapacağın harcama..."

"Bunu karşılayabilirim," diye kesip attı Gareth.

"Neredeyse bütün evi yıkıp, yeni bir temel atman gerekiyor," diye uyardı Jon, yüzünde ciddi bir ifadeyle etrafına bakıyordu.

"Gerekirse onu da yaparım."

Kardeşinin kararını çoktan vermiş olduğunu görünce, Jon bir an sessizliğe büründü ve sonrasında konuyu değiştirdi. "Buraya alışana kadar bizimle kalacağını düşünüyordum."

"Hayır. Yine de nazik teklifin için teşekkür ederim," dedi Gareth, sesi alaycıydı. "Londra'dan bir ev alana kadar, ki bu gelecek sezondan önce olmayacaktır, orada kalacağımı sanmıyorum."

Sınıf atlamış erkek kardeşinin bu sezonda yanlarında olmaması ve hiç alışılmadık planlar yapması her ne kadar Jon'u şoke etmiş olsa da sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi. "Peki, eğer burada kalmaya karar verdiysen, bana bir iyilik yap ve en azından vârisinin ismini söyle. Bu yer sen uyurken büyük ihtimalle başına yıkılacak gibi gözüküyor."

"Şimdilik kâhyanın kulubesinde kalacağım," Vâristen bahsedilince Gareth'in gözleri derinlere daldı. Bu onda evlilik fikrini çağrıştırdı, bunu bir görev olarak değil, aşk için yapmak isterdi. Kaşlarını çattı ve ekledi. "Sanırım, artık vârislerim hakkında düşünmeye başlamam gerekiyor, öyle değil mi?"

Jonathon kendisine hoşnutsuzluğunu belli eder bir şekilde baktı. "Belki ilk düşünmen gereken onlara miras olarak bir şeyler bırakman gerektiğidir."

Üç



Kış, 1813

Faith ve Grace uyuyan erkek bebeğe daha yakından bakmak için beşiğe doğru eğildiler ve bebek aniden kafasını çevirip ağzını kocaman açarak esneyince korkuyla geriye çekildiler. Birbirlerine baktılar ve bir şey mi yapmalılar yoksa birini mi çağırmalılar karar veremediler.

Amanda arkalarından şefkatle gülümsedi. "O kadar da narin değil, biliyorsunuz."

Grace Geoffrey Bebek'in yumruğunu ağzına soktuğunu gördü ve kıkırdamak için kendini zor tuttu. Üç kadın, çocuk odasından ayaklarının uçlarına basarak çıktılar.

Koridora çıktıklarında, "İyi bir anne olamayacağımı hissediyorum," diyerek içini çekti Grace.

Faith kaşını kaldırdı. "Tabii ki çok iyi bir anne olacaksın," dedi.

"Olacaksın, tabii ki," diye Faith'e destek verdi Amanda.

Grace elbisesinin altından gözüken küçük şişkinliğe baktı. "Ya onu incitirsem?" Bir anda telaşa kapılmış gibiydi. "Neredeyse dokunduğum her şeyi kırıyorum."

Merdivenlerden aşağı, çaylarının onları beklediği salona inerlerken Amanda bir kahkaha patlattı, fakat Faith istifini bozmadı.

Grace konuyu değiştirdi. "Lort Seth nasıl, babalıktan hoşlanıyor mu?" diye sordu Amanda'ya, fincanını kaldırıp taze demlenmiş çayını yudumlarken.

Amanda onun omuzlarının üstünden açık kapıya baktı. Orada kimseyi görmeyince eğildi ve sesini alçaltı. "Kendini Geoffrey'e adanmış durumda. Bazen onu çocuk odasında bebeği izlerken buluyorum ve bir keresinde bebeği ayağında sallamak için yerde otururken yakaladım onu."

Ağırbaşlı Seth kontunun bir bebeği ayağında sallıyor olması Grace'i hayrete düşürdü. Faith ise sadece eğlenmiş gözüküyordu.

"Tabii sessizce odayı terk ettim. Eğer onu gördüğümü fark ederse çocuk odasında olmasının hep başka sebepleri olduğunu bahane edecek." Amanda mutlulukla gülümsedi. "Bütün bunlar ona olan sevgimi artırıyor," dedi, arkadaşları başlarını sallayarak onu onayladılar.

"Bana Londra'da ne olup bittiğini anlatmalısınız. Dedikodu yapmayalı çok oldu."

"Peki..." diye başladı Faith ama antredeki koşuşturma sözünü kesti. Amanda özür dileyip kapıya doğru yürüdü.

"Affınıza sığınarak hanımlar," dedi sıcak bir erkek sesi. "Amanda, Jon evde mi?"

Grace kapının karşısında oturuyordu ve gözleri birden fal taşı gibi açıldı. Sırtı kapıya dönük oturan Faith kimin geldiğini görmek için arkasını döndü ama antrede kimseyi göremedi. Amanda'nın misafiri Jonathon'ın çalışma odasına yönlendirdiğini duydu ve adam tozlu binici elbiseleri ve hafif tanıdık, yanık tenli yüzüyle bir an gözüne ilişti. Amanda yerine döndü ve oturdu.

"Aman Tanrım, Amanda. Gareth değil miydi o?" diye sordu Grace. Onu gördüğü o kısa anda son derece ciddi, hatta neredeyse sert biri gibi görünüyordu, geçen sene tanıdığı o hafif adamın tam zıddıydı. "Londra'ya döndüğünü duymamıştım."

Faith kaşlarını çatarak boş kapı girişine tekrar baktı. "Şehir dışındaki yeni malikânesini yaptırıyor dememiş miydin?"

"Evet, ama Jon'dan onun için Upper Brook Caddesi'nde bir ev satın almasını rica etmişti, şimdi de kâğıtları imzalamaya geldi. Bu geceyi burada geçirip, yarın sabah erkenden Rothmere'e geri dönecek."

"Evlendiğimden beri çok değişti," diye düşünceli bir şekilde belirtti Grace. "Daha... olgun görünüyor."

Amanda kaşlarını kaldırdı. "Şu aralar eve yerleşmekle oldukça meşgul. Çok fazla değiştiğini sanmıyorum ama Jon yeni unvanının verdiği sorumluluklara son derece iyi uyum sağladığını söylüyor."

Faith şüpheyle baktı. "Bu büyük olasılıkla onun için yeni bir oyuncak gibidir; zamanla hevesini kaybedeceği bir oyuncak."

Grace kız kardeşine hayretle baktı, çünkü Faith fikirlerini çok fazla paylaşmadığı gibi hiç kimse hakkında bu kadar olumsuz konuşmazdı. "Niye böyle söylüyorsun Faith?"

"Hareketlerinden ve namından belli," diye cevapladı. "Hiçbir zaman yaşadığı aşk maceralarını saklama gereği duymadı ve başkalarının hayatlarını nasıl etkileyeceğini hiç düşünmeden yaptığı saçma tercihlerle dolu bir geçmiş oldu."

Amanda'nın canı sıkıldı. "Yanılıyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Gareth'ı benim tanıdığım kadar tanımıyorsun. Onun sadece sosyeteye sunduğu yüzünü gördün. Neden kendisine böyle uçarı bir adam izlenimi vermeye çalıştığını hep merak etmişimdir..." Sonra daldı ve düşüncelerini toplayamadı.

Faith karakteriyle örtüşmeyen bu düşüncesiz konuşmadan çoktan pişmanlık duymuştu, ne yapacağını bilmez bir şekilde Grace'e baktı, o da omuzlarını silkti.

Amanda derin düşüncelerden bir anda silkindi, kapıya baktı ve sesini alçaltarak arkadaşlarına doğru

eğildi. “Birkaç yıl önce onu neredeyse kaybediyorduk, biliyor musunuz?”

Grace kafasını salladı. “Hiç bilmiyordum. Hasta mıydı?”

“Hayır. Her ne kadar aralarındaki bağ çok kuvvetli olsa da Jonathon ve Gareth neredeyse hiçbir konuda anlaşılamazdı. Babaları ve Gareth’in annesi kazada öldükten sonra Jon onu büyüttmüş. Ve Jon biraz...” dudağını ısırdı, “işte, biraz katıydı. Oysa Gareth onun gibi yetiştirilmemişti. Gareth’in annesi neşeli ve tatlı bir kadındı ve çocuk yetiştirme yöntemleri konusunda sosyetenin birçoğundan farklı düşünüyordu. Gareth için bir otorite yoktu, hataları cezalandıran, başarıları ödüllendiren baskıcı özel hocalar yoktu. Annesi de çocukluğunu yaşamasını ve onun bir saniyesini bile kaçırmamayı diliyordu.”

Grace merakla öne doğru eğildi, fakat Faith hâlâ hareketsiz duruyordu, yüzünden hiçbir şey okunmamasına dikkat ediyordu. Yine de kalbi yumuşamak üze-reydi. Her zaman hayal ettiği türden bir evlilik gibiydi; hayali evinde oyuncak bebeklerle çay partileri düzenleyen küçük bir kızken kafasında kurduğu fotoğraflardaki gibi. Fakat hikâyenin bu romantik tarafını ısrarla kenara itiyordu. Şu ana kadar, Gareth’in yetişkinliğe sığmayan davranışlarını hoş görmesini gerektirecek bir mazeret duyamamıştı.

“Annesi ve kont öldüğünde Gareth sekiz yaşındaydı.

Jon, daha önce de söylediğim gibi farklı yetiştirilmemişti.

Dikkate alması gereken bir unvanı vardı ve babaları her ne kadar ikinci karısına hoşgörülü olsa da ilk karısına karşı mesafeliydi. Jon doğduktan sonra annesiyle babası bir daha hiç birlikte oldular mı emin değilim. Jon küçükken annesi hastalandı ve öldü. Annesinin yokluğunda, yaşlı kont bir çocuğun nasıl büyüyeceğinden tamamiyle habersiz, sert bir dadı tuttu, onu sert hocalar izledi. Babası tekrar evlenince de Jon önce Eton’a, sonra da Cambridge’e gönderildi.”

Amanda’nın anlattığı küçük Jonathon’a ve onun yalnızlığına Faith’in içi sızladı. Bu onun dışarıya karşı mesafeli kişiliğini açıklıyordu. Grace ve kendisinin annesiz olmalarına rağmen nasıl farklı yetiştirildiklerini düşündü. Evleri sıcaklık ve neşe doluydu. Kalbi yumuşamıştı ve başını sallayarak dinlemeye devam etti.

Kapıya doğru hızlı bir bakış Amanda’nın yalnız olduklarından emin olmasını sağladı ve devam etti. “Jon’ın kendi çocukluğundan başka hiçbir örnek yoktu önünde. Unvana alışması çok kolay oldu, fakat Gareth gibi zapt edilmesi imkânsız bir çocuğu büyütmek, malikâneyi ve unvanını idare etmekten daha büyük bir mücadeleyi gerektirdi. Öğretmen ardından öğretmen ve sonunda yenildi. Dadılar kalmadı. Jon kendini şaşırdı ve Gareth büyüdükçe aralarındaki uçurum daha da derinleşti. Jonathon’la evlendiğim sırada Gareth sürekli alay ediyordu ve Jon da sürekli onu eleştiriyordu, ikisi de uzlaşmak için asla bir adım atmıyordu. Elimden geleni

yaptım ama çok kısa bir süre sonra aralarındaki ufak bir anlaşmazlık iki tarafın da var gücüyle birbirine bağırarak, neredeyse duvarları sallayan bir kavgaya dönüştü. Söyledikleri şeyler korkunçtu. Sonunda Gareth evi terk etti, körkütük sarhoş oldu ve orduya yazıldı.”

Faith bu aptallığı bir başka düşüncesizlik olarak gördü ve kafasını salladı, Grace ise etkilenmiş görünüyordu. “Ulu Tannım! Gareth orduda! Gözümde canlandıramıyorum bile.”

Amanda başıyla onayladı. “Subaylık bile istemedi. Orduya katıldı ve herhangi biri gibi Avrupa kıtasına savaşmaya gitti. Onun ne yaptığını anladığımızda çoktan gitmişti. Jon onu bulmaları için Bow Caddesi’nden birkaç adam tuttu ve onlar da onu buldular.” Sustu ve zorla yutkundu. “Ona gelip Gareth’in Fransa’da ve ağır yaralı olduğunu, tedavisinin mümkün olup olmadığını bilmediklerini ve bir daha yürüyemeyebileceğini söylediler.”

Arkadaşları gözlerini dikerek ona baktı. Faith bile Gareth’i onaylamamakta kararlı olduğunu unutmuş ve büyülenmiş gibiydi. Tahminlerine göre bu hikâye hiç bilinmiyordu, çünkü şu ana kadar hiç kimseden Gareth’in askere gittiğini duymamışlardı.

“Jon onu görmeye gitti ve en iyi şartlarda bakıldı-
ğından emin oldu, iyileşeceğine inanınca da eve geldi. Gareth’in bugün bile, ağabeyinin orada yanında olduğunu bildiğini sanmıyorum. Fakat Gareth eve gelecek kadar iyileşince, hayatta hiçbir şeyi takmıyormuş gibi bir

havaya büründü. O ve Jon hâlâ birçok konuda anlaşmaz, ama aralarında muğlak, konuşulmamış bir ateşkes var, işlerin asla o günkü gibi bir noktaya varmaması için sessizce anlaşmışlar sanki.”

“Ve şimdi, ilk kez odaklanması gereken yeni bir şeyi, tümüyle ona ait bir şeyi var.” Amanda gülümseyerek bitirdi. “Bu belki de onun eseri olacak. Şimdi siz ve diğerleri, onu benim gördüğüm gibi görmeyi öğreneceksiniz; kendi yolunu bulmaya çalışan, iyi ama kafası karışık bir genç adam.”

Faith’in gözleri boş kapıya yöneldi ve bir an orada durdu. Son ana kadar sessiz kalmıştı; hikâyeyi dinlemiş ve Gareth hakkında bildiklerine bu yeni bilgileri eklemişti. Ona ait izlenimlerini değiştirmeyi düşünmeye başlamadan önce bütün bildiklerini iyice sindirmeyi beklemeliydi.

Dört



Bahar, 1814

Faith, baştan ayağa huzurlu bir mutluluk içinde, bir yanında halası Leydi Cleo Egerton, diğer yanında Amanda Lloyd, muazzam balo salonuna uzanan kavisli merdivenlerden aşağıya yürüyordu. Aşağı inince katıldığı davetlerde görmeye alışık olduğu arkadaşlarını bulmak için etrafa göz gezdirdi.

Bu Faith'in sezonda ikinci kez dışarı çıkışı idi ama aslında birçok açıdan sosyeteye ilk takdimi sayılırdı. Bir önceki sene o ve Grace, sosyeteye aynı zamanda tanıtılmışlardı, fakat Grace'in her ne kadar bir koca bulmak gibi niyeti yoksa da insanlar onun önce evleneceğini düşünmüş ve Faith'le pek ilgilenmemişlerdi. Grace, tabii

ki o sıralar sosyetenin en seçkini olan Huntwick kontunu cezbetmişti.

Faith'in tahminlerinin aksine, sosyete Trevor'in yerine bu sene yılın avı olarak kimi koyacağına henüz ortak bir karar verememişti. O rolü almak isteyen birçok aday vardı var olmasına ama hiçbiri gerekli koşullara tam olarak sahip değildi.

En zengin ve en güçlü gözükenler Blackthorne Dükü Sebastian Tremaine ve onun kuzeni İskoçlu Asheburton Markisi Lachlan Kimball'du. Hiç şüphesiz bu iki adam soylu, zengin, güçlü ve inkâr edilemeyecek kadar yakışıklıydı. Sorun her iki adamın da çok uzak yerlerde olmasıydı, mesela Asheburton çoğunlukla kendini İskoçya'daki malikânesine kapatırdı, Blackthorne ise şehre çok az uğradı. Üstelik ne zaman bir davete katılsa buz gibi davranışları ve soğuk sarımsı gözleri onu gerçekten yaklaşılmaz kılardı.

Öngörüldüğü gibi Gareth Lloyd'un da sosyetenin gözündeki saygınlığı artmıştı. Daha geçen senenin önemsiz bir genç adamı olan Gareth, aslında popülaritesi ve bağlantıları sayesinde her zaman iyi bir av olarak görülmüştü, tabii az bir servete ve sadece soylu akrabalara sahip, fakat ne yazık ki kendine ait unvanı olmayan bu adamla hayatını geçirmeyi arzu eden kadınlar tarafından. Bu sezon Roth'un yeni markisi sıfatını alınca, işler değişmişti. Sezonun başında unvanın, yüklü bir gizli servetle beraber geldiği söylentileri yayılınca yeni marki

olası En Seçkinler listesine alelacele eklendi. Fakat tıpkı Asheburton ve Blackthorne gibi Londra'nın sezonu geçtiği halde Gareth ortalarda görünmedi. Arada sırada oradan buradan yeni dedikodular ortaya atılsa da, söylentiler unutulup gitmeye başladı.

Geriyeye bir tek Lort Jameson kalmıştı. Jameson Kontu Horatio Aaron Grimsby, ortalama yakışıklı, ortalama boya sahip, ortalama zekâlı ve ortalama serveti olan bir beyefendi idi. Lort Jameson'da eksik hiçbir şey yoktu, fakat fazladan bir şeyi olduğu da söylenemezdi. Tuhaf bir şekilde o kadar sıradandı ki, bu yılın En Seçkin'i olması sadece seçeneksizlikten dolayı olurdu.

Diğer yandan Faith Ackerly gösterilen olağanüstü ilgiden hoşnuttu. Neredeyse ilk Londra davetine adımını attığı andan itibaren "eşsiz benzersiz" ilan edilmişti ve Londra'daki ilk sezonunda inanılmaz rağbet görüyordu, üstelik uzun boyuna ve mesafeli duruşuna rağmen. Soğuk güzelliği bir mknatıs gibiydi ve sohbet esnasındaki sakin nezaketi, birçok centilmenin sosyeteğe takdim edilen kızların ortalamasından daha uzun olmasını görmezden gelmesine yetiyordu.

Dolayısıyla Horatio Grimsby de onu istiyordu. Öyle ki, merdivenlerden indikten sadece birkaç saniye sonra Faith, Amanda ve Cleo Hala kendilerini bu tuhaf ama kararlı soylu adamın sohbetinde buldular.

"Bayan Ackerly," diye heyecanla seslendi kont, doğru hitabın önce Leydi Egerton'a, sonra Leydi Seth'e ve en Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

son Faith'e olması gerektiğini unutarak. Elini öpmek için kaldırdığı esnada gömleğin manşetindeki kol düğmesine takılan kızın dans kartını beceriksizce yakaladı. "Her zamanki gibi; hatta her zamankinden de güzel gözüküyorsunuz," diye düzeltti lafını, kibirli bir şekilde asılmaya devam ederken, Faith kızgınlığını kibar bir gülümsemenin arkasına gizledi. Takılan kol düğmesi sonunda ayrıldı, sanki bir anda salonda sessizlik olmuş gibiydi. "Yakaladım!" diye sevinç çığlığı attı Jameson, kol düğmesinin ayrılan parçaları yere düşüp, iki zıt yönde kaybolurken sesi bir anlık sessizlikte yankılandı.

Elleri serbest kalınca Faith kaşlarını çatı ve sakin olan kalabalığın bir anda toplanmasına neyin sebep olduğunu anlamak için etrafına baktı. Etrafındaki bütün yüzler merdivenin başına doğru dönmüştü, o da kafasını kaldırdı, o anda kapı girişindeki kâhya "Roth markisi! Seth kontu!" diye bağırarak, şaşkın kalabalığa gelenleri anons etti.

Salon bir anda fısıltılarla çalkalandı, fakat Faith'e ulaşmadan uçup gidiyorlardı. Gareth Llyod'u üvey ağabeyinin yanında merdivenlerden inerken seyretti. Bir yıl önce ablasının düğününde o ahlaksız yorumu yapan, gülen kahverengi gözlere sahip o dalgacı adamdan eser yok gibiydi. Bu adam daha kuvvetli, zor ve güçlü gözüküyordu.

Ve gözlerini dikmiş doğrudan ona bakıyordu.

Soylu adamlar balo salonuna inince kalabalık

merdivenlere doğru yığıldı, yeni markiyi ilk tebrik eden olmak için Faith, Amanda ve Cleo'nun etrafına toplandı. Gareth, Faith'ı tuhaf bir ilgiyle süzdükten sonra istek-sizce, etrafında toplanan kalabalığa döndü.

"Aman Tanım, Faith!" dedi Cleo Hala her zaman elinde olan bastonunu yere vurarak. "Görülen o ki Roth da seninle en az Jameson kadar ilgileniyor." Boş eliyle gömleğinin kollarını ilikleyen Horatio'yu bastonunun ucuyla dürttü. Lafını esirgememek yaşlı zengin dulun bilinen bir özelliği idi ama yine de Horatio'nun yüzü kıpkırmızı oldu ve aniden izinlerini isteyerek yanlarından ayrıldı.

Amanda sempatik bir şekilde güldü. "Zavallı küçük adam. Sanırım eve kuyruğu bacaklarının arasında gidecek."

Faith kınayan gözlerle Cleo Hala'ya baktı, o da karışık verdi. "Evet, ama gerçek bu. Bu genç adam, üstelik sen ona bu cesareti verecek hiçbir şey yapmadığın halde seni susuzluktan çıkmış gibi gözleriyle içiyordu."

"Of! Cleo Hala, Lort Jameson'ın hatası değil ki bu, belli ki kendisini ifade etmekte güçlük çekiyor. Ona soğuk davranmam nezaketen hoş olmazdı."

Cleo, Faith'e sanki budalaymış gibi baktı. "Ondan bahsetmiyordum küçük beyinli. Onun uygun bir eş nasıl bulunur bir fikri bile yok. Tabii ki Roth'tan bahsediyordum."

Faith irkildi ve iyi dilekleri kabul etmekle meşgul Gareth ve Jon'a doğru baktı. Omuzlarını silketti. "Benim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ismimi hatırladığından bile emin değilim," diyerek kaçmak bir cevap verip Amanda'nın koluna girdi ve odada dolaşmaya çıktı.

Evelyn Hedgepath de Roth markisinin ortaya çıkışına alakasız değildi. O da şehirdeki herkes gibi onun koşullarının iyileştiğini ve mevkisinin yükseldiğini duymuş, onunla tekrar nasıl ilişki kuracağı üzerine epey kafa yormuştu.

Fakat işte artık karşıındaydı. Bir fiskeyle yelpazesini açtı ve uzaktan gülümsedi, gelip kendini selamlamasını bekledi.

Çok sonra Faith balkona çıktı ve rahatlamak için derin bir nefes aldı. Sadece beş yüz civarındaki davetlinin neredeyse sağır eden gürültüsü ve avizelerden gelen sıcaklık yüzünden değil, neredeyse geldiği ilk dakikadan itibaren etrafını kuşatan adaylardan da bunalmıştı. Bu balonun, bu sezon katıldığı bir düzine balodan hiçbir farkı yoktu; yine aynı insanlar ve eğlenceler... Fakat bu balo Roth markisinin katılımıyla şereflenmişti.

Ortaya çıktığı andan itibaren gelin adayları ve anneleri yığınlar halinde birbirlerini iterek ona doğru hücum etmişler, bu da ortamdaki erkeklere Faith'ten başka, ki salonda Gareth Llyod'un peşine takılmayan tek bekâr kadın oydu, eğlenecek, flört edecek hatta dans edecek genç bir hanım bırakmamıştı.

Böylelikle Faith bir anda kendini dans talepleri, içki

tazeleme teklifleri ve süslü komplimanların arasında buldu. Sonu gelmeyen gülümsemelerden, teşekkürlerden ve selamlaşmalardan birkaç saat sonra Faith artık bıktığını hissetti.

Cleo Hala onu çoktan arkadaşları için terk etmiş. Amanda da kocası tarafından kurtarılmıştı. Sonunda Faith hayranlarına son kez zarifçe gülümsedi ve hanımlar tuvaletine gitmek üzere izin istedi. Şükrederek içeriye süzüldü ve bulunduğu bir koltuğa çöktü, rahatlamak için gözlerini kapattı ve şakaklarını ovdu. Ne yazık ki bu huzurlu an kısa sürdü. Bir grup geveze genç hanım içeriye daldı ve Gareth en çok kime ilgi gösterdi gibi saçma bir konu üzerine tartışmaya başladılar. Faith bir an onları dinledi ve başının tekrar zonkladığını hissetti. Gönülsüzce ayağa kalktı ve kimse fark etmeden oradan ayrıldı.

Doğruca salonun arka duvarından dolaştı, terasa açılan kapılara göz gezdirdikten sonra orada da huzur bulamayacağını anladı. Bir köşeden sıvıştı ve merdivenleri tekrar çıkarak sakın bir koridora ulaştı. Koridorun altında bir balkona uzanan bir çift kapı gördü.

Nihayet biraz sessizlik bulacağını düşünerek kordondan aşağıya indi, dışarı çıktı ve arkasından kapıları örttü. Bir adımda ferforje parmaklığa geldi ve sırtını yaslayıp soğuk gecede yüzünü yukarıya, gökyüzüne çevirdi, huzura kavuşmuştu.

Derin, rahat bir nefes aldı, dikkatlice karanlık bahçelere doğru göz gezdirdi, daha sonra içine kapandı.

sarkarak terasa baktı. Heyecanlı konuşmaların ve kurdamaların ardından hanımlar tuvaletinde rastladığı bir grup kız tekrar ortaya çıktı. Terasa çıkmayı denemediği için kendini tebrik etti.

"Dışarıda bir yerlerde olduğunu mu düşünüyorsun?" Bütün kızlar dışarıya, düzinelerce çiftin şimdiden ortadan kaybolduğu karanlık bahçeye baktılar.

"İyi de bir yerlerde olmak zorunda. Artık balo salonunda olmadığı kesin," diye cevap verdi diğeri.

"Belki gitmiştir," dedi kısık, zor duyulan bir ses.

"Gitmesi iyi olur!" diye bağırды küçük bir esmer. "Annem gecenin ilerleyen saatlerinde benimle dans etmeye söz verdiğini söyledi."

O anda birisi salona açılan kapıları açtı ve içerideki konuşmalar, kahkahalar ve müzikler dışarıya taşı. Kızlar grup halinde arkalarını döndüler ve gözden kayboldular, kapılar kapanınca balonun gürültüsü tekrar geriden gelen bir uğultuya döndü.

Faith doğruyla ve gözlerini ovuşturdu, tekrar bahçeye doğru bakmaya başladı. Kız sürüsünün bahsettiği adamın Roth olduğundan emindi. Bir elini kalbinin üstüne koyup diğerini de gökyüzüne kaldırıp, abartılı bir şekilde yalvaran bir ses tonuyla, "Sevgili lordum Gareth," diye seslendi, "eğer orada bir yerlerde iseniz lütfen kendinizi bana gösterin de soylu ışığınızın parlaklığından ilham alayım."

"Aslında Bayan Ackerly, size zannettiğinizden daha yakın olabilirsiniz."

Faith yerinden fırlayıp telaşla etrafına baktı. "Lordum," dedi son derece gergin, "burada olduğunuzu bana bildirseydiniz keşke."

Gareth olduğu yerde kaldı, tek ayağını balkonun karanlık kenarındaki mermer banka dayadı ve ağır ağır konuştu. "Sanırım az önce yaptım," dedi ve ceketinin cebine uzanıp altın bir kutu çıkardı. "Sizce bir sakıncası yoksa?" diye izin isteyerek kutuyu açtı ve içinden ince bir puro seçti.

Faith hayır anlamıysa başını salladı ve kapıya doğru olabildiğince dik bir şekilde yürümeye çalıştı, utançtan neredeyse boğulacaktı.

Gareth purosunu yakmaktan vazgeçti, ayağını banktan çekti ve ona doğru bir adım attı. "Lütfen, benim yüzümden gitmeyin Bayan Ackerly." Koluyla geniş alanı gösterdi. "Balkon ikimize de yetecek kadar büyük."

Faith bir şey söylemedi ama eli kapının kolunda durdu. Burada dışarda olmak gerçekten huzurluydu ve doğrusu biraz da kaba davranmıştı. Fakat birilerinin, ün salmış bir çapkınla yanında kimse olmadan, balkonda yalnız olduğunu fark etmesi mümkündü. Rahatı kaçacaksa da sağduyusu gitmesinin daha doğru olduğunu söylüyordu.

İki seçeneği de enine boyuna düşündü. Sonunda Amanda Llyod'ın inandığı kişi kazandı. Kibar bir gülümsemeyle Gareth'a döndü ve sohbeti başlatmak üzere, "Sezonun bu en önemli davetlerinden birinde, tek başına

kalma ihtiyacı hissetmenizin sebebi nedir lordum?" diye sordu.

Bu, Gareth,'ın özellikle de bu genç hanımefendiyle konuşmak isteyeceği bir konu değildi. Belli ki, dans pistinin yanında onunla Evelyn Hedgepath'la arasında geçen kavgaya ne şahit olmuş ne de duymuş nadir sayırdaki davetliden biriydi, Evelyn tüm kalabalığın önünde kendisini neredeyse onun kollarına atmıştı. Gareth onu beklenmedik bir şekilde tutup kenara koymuş ve yoluna devam etmişti. Israrla onu takip etmeyi sürdürürken de, onunla olmayı kesinlikle istemediğini herkesin önünde söylemek zorunda kalmıştı.

Açıklamak yerine Gareth purosunun kenarından gülümsedi. "Sanırım sizinle aynı sebeplerden," dedi.

Faith acaba kendisiyle dalga mı geçiyor diye belli etmeden genç adama baktı ve son derece ciddi olduğunu gördü. "İtiraf etmeliyim," dedi çekinerek, "bu yoğun ilgiden rahatsız olacağınızı tahmin etmezdim."

Gareth alaycı bir şekilde gülümsedi. "Korkarım bu ilgi bana değil, kahrolası unvanıma. Geçen sene bütün sezon aynı partilere gittim, aynı insanlarla selamlaştım ve bu gece yaptığım şeylerin aynısını yaptım, ama bugün konuştuğum insanların neredeyse yansı bana kendilerini sanki ilk kez tanıtıyorlarmış gibi davrandılar."

Faith anlayış içinde başıyla onayladı. "Sosyetenin tuhaf kuralları var, öyle değil mi?" Ferforje parmaklığa doğru geri gitti, sırtını yaslayıp, soğuk rüzgârın yüzünde

ve boynunda küçük saç tutamlarını kaldırmasına müsaade etti.

Gareth başıyla onayladı, bir taraftan da genç kadının karanlık gökyüzüne bakarken sergilediği mükemmel profilini hayranlık ve dikkatle inceliyordu. "Tuhaf olan şu ki, bundan sadece altı ay önce kızlarının uzak durması gereken, adı kötüye çıkmış bir çapkın olduğumu düşünen anneler bugün kızlarını burnuma sokuyorlar."

Faith ona yandan bir bakış fırlattı. "Öyle misiniz?"

"Ne miyim?" diye sordu, ay ışığı genç kadının saçlarını gümüşü bir parlaklığa dönüştürünce bir an için dikkati dağıldı. Gözleri, elbisenin korsesinden dışarı fırlayan dolgun kabartıların üzerine savrulan uzun bir bukleyle takıldı.

"Her neyse," dedi Faith gözleriyle onun bakışını takip ederken, sesinde ince bir alay vardı. "Sanırım az önce soruma cevap verdiniz."

Gareth çabucak yukarı baktı ve kendisini genç kadının ne düşündüğü anlaşılmayan gri gözlerine hapsolmuş buldu. Omzunu silkti ve hafif utangaç bir şekilde sırttı. "Korkanım her yönden suçluyum."

Faith sessiz kaldı, aklına onda küçük gördüğü bütün şeyler geldi. Hayallerinin erkeği yakışıklı, nazik, düşünceli olmalıydı ve bu kadar aç... Yüzü hafifçe kızardı... Roth markisi ona fazlasıyla... kurt gibi... aç... geliyordu.

Gareth kızın yüzünde hareket eden gölgeleri seyretti ve düşüncelerini okumaya çalıştı. Aşağıdaki terasın kapalı

kapılarının arkasından bir valsın belli belirsiz melodisi yükselmeye başladı ve genç adam bir anda onu kollarına almak için müthiş bir arzu duydu. "Dans eder misiniz, Bayan Ackerly?"

"Gereğinden fazla," diye cevap verdi soğuk bir tonla.

"Danstan partnerleriniz ilham vericilikten uzak oldukları için sıkılmış olabilir misiniz, prenses?"

Faith bu beklenmedik cevap karşısında sinirlendiğini hissetti. "Ah, en azından sizin gibi adları kötüye çıkmış birer çapkın değiller lordum, ayrıca biraz evvel yaptığınız gibi beni uygunsuz takma isimlerle çağdırdıkları da pek görülmemiştir."

Gareth yılmadan daha da yakına geldi. "Benimle dans etmeyi arzu eder misiniz?"

Faith tek kaşını kaldırdı. "Burada mı?" diye sordu kuşkuyla etrafa bakarak.

"Neden olmasın? Biraz dar olsa da yeterince uzun."

Genç kadın tepkisiz kaldı.

"Eğlenceli olacak," diye ekledi tatlı bir tonla, Faith onun küçük bir oğlanken kim bilir ne kadar sevimli olduğunu hayal edebiliyordu.

Genç adamın uzanmış eline baktı ve kabul etmek için karşı konulmaz bir istek duydu, aldığı bütün önlemleri rüzgâra bırakmak ve onun kendisini balkonda çılgın gibi döndürmesine izin vermek istiyordu. Dudağını ısırdı, düşündü. Dans etmeyi sevmemesinin ana sebeplerinden

biri de bir kadında rastlanmayacak şekilde uzun olma-
sıydı. Birçok erkek ya onunla aynı boydaydı ya da çok
az uzundu ve bir bölümü de daha kısaydı. Bakışlarını
Gareth'in uzanan elinden yüzüne kaydırıp ve kendisin-
den en az on-on iki santim uzun olduğunu fark etti.

Aniden utanarak elini onun elinin içine koydu ve
gülümsediğini gördü. Genç adam yavaşça onu kendisine
çektii. Daha sonra kollarıyla onu sardı ve balkonun bir
ucundan diğerine, genç kadının nefesini kesen ve istem-
sizce gülmesine sebep olan, sürükleyici bir valse önderlik
etti.

Gareth, Faith'in onu savurdukça neşelenen yüzüne
baktı ve geldikleri yerden tekrar geri gitmeye başladı. Bir
gülümseme bu kadar mı fark yaratırdı. Bu genç kadının
güzelliği inkâr edilemezdi. Her zaman mükemmel hatla-
nyla sanki mermer bir heykel gibi soğuk, klas bir sanatın
olarak görülmişti. Harikulade saçları her zaman arka-
dan, ağırbaşlı bir topuzla, dümdüz, asla bir saç tutamı
çıkmayacak şekilde toplanır ve hep sosyetenin genç,
bekâr bir kadına uygun olduğunu düşündüğü açık, pastel
renkli elbiseler giyerdi. Fakat Gareth bu gece büyük bir
memnuniyetle, bu buz gibi mükemmel Faith Ackerly'nin
gülümsediği zaman nasıl da büyüleyici bir kadın oldu-
ğunu öğrendi; o iri gri gözleri gümüş gibi parlıyor, beyaz
yanakları pembeleşiyor ve bir an sanki bakışıyla, üstelik
bembeyaz dişlerini de gösteren bir gülümsemeyle ona
umut veriyordu.

Hissettirmeden onu daha da kendine çekti, karşı
koymayınca heyecanlandı, kollarının arasına nasıl da
yakıştığının farkındaydı.

Gareth eğilip ona doğru gülümseyince, Faith dans
ederken daha önce asla şu anki kadar rahat hissetme-
diğini anladı. Ayağının çiğnenmesini önlemek için veya
daha kötüsü kısa bir adamdan daha uzun gözükmek
için kendisini kastığında omuzlarının arasında oluşan
keskin acıyı unutmak adına her zaman nazik konuşma-
lar yapmak zorunda kalıyordu. Bu rahatlığın, onun dans
konusunda uzman olmasından mı, yoksa kendisinin aşı-
ğıdan baktığı bir kavalıye için alışkın olmamasından mı
veya yumuşak, kahverengi gözlerindeki sevecen bakışın
başını döndürmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.
Fakat aniden ona yaklaşmak zorunda hissetti, çünkü diz-
lerinin bağının çözülmek üzere olduğundan emindi ve
her an utanç verici bir şekilde onun ayaklarının önüne
yığılabiliirdi.

Gareth onu tümüyle kendisine doğru çekti, neredeyse
sadece ayakta duracak kadar adımlarını yavaşlattılar ve
uzaktan gelen müzikle hafifçe sallanmaya başladılar.
Faith'in başı omuzlarına dayanmıştı ve onun kokusunu
duymak için kafasını eğdi, taze çiçeklerle karışmış sabun
kokusu onu öyle cezbedti ki genç kadının tokalarını çıkā-
rıp saçını serbest bırakmak ve yüzünü saçlarına gömmek
istedi. Yumuşak bir şekilde nefesini bıraktı, sıcak nefesi
genç kadının kulaqlarını ısıttı.

“İnsanların sana ‘Buzlar Prensesi’ demelerine inanamıyorum, prenses.”

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez söylediğine pişman oldu. Faith Ackerly kaskatı kesildi ve kendinin onun kollarından geri çekti, yanakları öfkeden al al oldu.

Onun kollarında bir an kendini kaybettiğini düşünüp utanç duydu. Ablasının düğününde herkesin ortasında sevgiliyle nasıl da flört ettiğini hatırladı. Bu düşünce, içindeki tuhaf arzuyu savaşıyordu, sonunda başını kaldırıp mesafeli bir sesle, “İyi geceler, Lord Roth,” dedi, onurlu bir zarafetle kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve salonun içinde kayboldu.

Gareth onun gidişini seyretti, kolları birdenbire acı içinde boş kaldı. Ruhunu ısıtan çekici gülümsemesinin yerini birdenbire gecenin soğuğu aldı. Parmaklığa yaslandı, aklı ağabeyiyle Rothmere’de yaptığı konuşmaya gitti. Bu sezon şehre gelmesindeki tek sebep unvanını bırakacağı bir vâris işini çözmektir. Bir vâris yaratabilmek için de evlenmesi gerekliydi.

Ancak görüldüğü gibi Londra’da onunla evlenmeye bayılacak bir sürü genç kadın peydah olmuştu.

Suratını ekşitti. Aslında, dedi kendi kendine alaycı bir şekilde, Londra’da markiz olmaya bayılacak bir sürü kadın peydah oldu. Balkona kaçmadan önce burnuna sokulan yapmacık kız sürüsünü düşündü ve onları Faith Ackerly’le kıyasladı.

Rekabet bile edemezlerdi.

Aklından eski günlerdeki gibi bir muziplik geçti ve sııttı, birdenbire ciddi Bayan Ackerly’e kur yapma fikri onu çok eğlendirdi. Eğer bir eşe ihtiyacı varsa, bu süreçte eğlenmemesi için bir neden yoktu. Doğrudu ve kapıya doğru yürüdü, kafası netleşmişti. Genç hanımefendi tümüyle fazla kontrollü ve terbiyeliydi, bunlar bir markiz olmak için fevkalade sıfatlardı ama o daha fazlasını istiyordu.

Evet, kararını vermişti, Faith Ackerly’nin kesinlikle biraz sarsılmaya ihtiyacı vardı.

Beş



Elindeki nakış kasnağı ile, ayaklarını kıvrımış, pence-
re kenarındaki koltukta oturan Faith her haliyle sosyete-
nin her gün gördüğü huzurlu, kibar yetiştirilmiş genç kız-
lardan biri gibi gözüküyordu. Bahçelere doğru bakarken
yüzü son derece dingindi ve bir an hayale dalınca ellerini
boş bıraktı. Daha sonra hayali aklına sevimsiz düşünceler
getirince dudaklarını inceltti ve dikkatini tekrar iğne
oyasına verdi, iğneyi defalarca ve kuvvetlice kumaşın üstüne
batırdı.

"Hâlâ öldüremedin mi?" diye şakayla sordu Grace
küçük yazı masasında oturduğu yerden, oğlu Christian'ın
doğumunu tebrik etmek için gönderilen hediyelere, hiç
bitmeyecekmiş gibi gözüken teşekkür notları yazmaya
çalışıyordu sabırla.

Ne yaptığını fark edince Faith'in canı sıkıldı. İşlediği
narin kumaşa verdiği hasarı gördü, sonra içini çekti ve
dikişleri sökmeye başladı.

"Biraz konuşmak ister misin?" Faith'in duygularını
bu kadar saklayamaması pek görülmememişti, Grace
kız kardeşini rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak
ediyor, endişeleniyordu. Grace ne kadar aklından geçen-
leri konuşmaya eğilimliyse, Faith de o kadar kapalıydı,
genellikle kaygılarını özelinde saklardı, ta ki onları kendi
kendine çözdüğüne inanana kadar.

Salonun açık kapısı saygılı bir şekilde çalınca, Grace
omuzlarının üstünden kapıya baktı. Eşikte ayakta duran,
en sevdiği uşağıydı. Bir zamanlar halasına çalışan kısa
boyulu, tombul hizmetçi, evlendikten kısa bir süre sonra
onunla çalışmak üzere şehirdeki Caldwell Mâlikanesi'ne
gelmişti. Tatlı bir şekilde gültümsedi. "Evet O'Reilly?"

"Bayan Faith için yine çiçek geldi, hanımefendi."

Grace kardeşine baktı, kırmılamıyordu. "Kartı sakla-
yın ve çiçekleri diğerleriyle birlikte hastaneye gönderin
lütfen."

"Tabii ki efendim." O'Reilly duraksadı. "Sadece
bunlar bir önceki buketlerden biraz daha hacimli efen-
dim," diye açıkladı.

"Hacimli mi?" diye sordu Grace merakla. Faith
yavaşça kafasını çevirdi ve yüzünde meraklı bir ifade
belirdi.

"Yani küçük efendim," dedi O'Reilly.

Faith birdenbire ayağa kalktı. "Kimden geliyor?"

"Aslında, Bayan Faith, hiç tahmin etmezdim..."

"Kimden?" diye tekrarladı, gözlerini kısarak.

O'Reilly çenesini kapattı ve kısa, şişman bedeni ne kadar müsaade ediyorsa o kadar dikilerek, "Roth mar-kisi, efendim," diye cevap verdi.

Faith nakış kasnağını koltuğa attı ve ağır adımlarla odadan çıkıp antreye doğru yürüdü.

Birdenbire durdu ve şok içinde nefesini tuttu. Önünde hayatında gördüğü en güzel çiçek aranjmanı duruyordu. Neredeyse küçük bir ağaçtı, büyük bir toprak sakı içinde süsen çiçeği, hezaren çiçeği, pembe ve beyaz papatyalar her tarafından kurdelelerle bağlanmış ve son derece zevkli, renkli bir görsellik oluşturmuştu. Arkasından Grace'in antreye girdiğini ve şaşkınlığını gizleyemediğini duydu.

Sinirlenen Faith muazzam bukete doğru yürüdü ve O'Reilly'e "Not nerede?" diye sordu.

"Aslında, notu doğrudan elden vermeyi ümit ediyordum," açık kapının arkasından muzip bir ses geldi. Elinde beyaz bir zarfla ağacın arkasından Gareth belirdi.

Grace gülmemek için kendini zor tuttu.

"Onu buradan götür!" diye emretti Faith tuhaf bir sesle.

"Notu mu?"

"Bu..." El hareketleriyle ağacı göstererek, "Bu işte, her neyse..."

"Sevmedin mi?" diye sordu Gareth kıvrılmış bir sesle.

tonuyla. Parlak kahverengi gözlerinden eğlendiği okunuyordu, bu Faith'i daha da kızdırdı.

"Hayır," diye yanıtladı kısaca, daha sonra dudaklarını öyle bir biçimde sıkı ki, bu hareketin kendini kontrol etme çabası olduğunu hemen anladı Gareth.

"Bir an ewel onu alıp götüreceğime söz veriyorum, eğer en azından notumu okumayı kabul edersen."

Faith sessizce ayakta duruyordu, ifadesi anlaşılmalıydı.

"Peki, öyleyse çiçekleri kabul ediyorsun," dedi neşeyle, şapkasını çıkarıp, hiç düşünmeden alan O'Reilly'nin eline verdi.

"Peki, sadece notu bana verin," dedi Faith sinirli bir şekilde. "Ve Lort Roth'un şapkasını geri ver, O'Reilly."

Gareth ona sıntarak zarfı uzattı ve şapkasını geri aldı. Bir anda mucize bir şekilde iki tane uşak belirdi ve ağacı götürmek için çekmeye başladılar.

"Bırakın onu!" diye çıkıştı Faith, zarfı açar açmaz. Uşaklar ne yapacağını bilmez bir şekilde Gareth'a baktılar, o küçük bir kafa hareketiyle onlara bırakmalarını işaret etti. Derhal ortadan kayboldular.

Faith notu açtı ve okumaya başladı.

Dün geceki kasti olmayan kabalığım için size naçizane özürlerimi sunarım. Bunu telafi edebilmem için benimle araba yolculuğu yapar mısınız?

Faith notu dikkatlice tekrar katladı ve zarfına geri koyup O'Reilly'e döndü. "Pelerinim ve ona uygun bir şapka lütfen," dedi tatlı bir tonla. O'Reilly telaşla hizmetçi kız Becky'i bulmaya gitti. Antrede tuhaf bir sessizlik vardı, Gareth, gülmek için neredeyse dudaklarını ısırarak Grace'e göz kırptı. Faith sessiz bir şekilde ayakta duruyordu ve tatlı yüzünde sakin bir ifade vardı. Uşağın getirdiği eşyaları üstüne giydi, ağacın yanında durdu ve eldivenli eliyle Gareth'in koluna girdi. Tek bir kelime etmeden ön kapıdan çıktılar.

Huntwick'in baş kâhyası Wilson, kapıyı üstlerine örter örtmez Grace'le O'Reilly göz göze geldiler. "Uygun bir şapka bulabildiğine sevindim." Dudakları kıpırdıyordu.

"Aslında biraz endişeliydim, efendim. Bayan Faith'in odasına gidince Becky'i bulamadım ve tam olarak neyin uygun olacağından emin olamıyınca tahmin etmek zorunda kaldım," diye cevap verdi uşak, olabildiğince ciddi gözükmeye çalışıyordu.

Grace elinde olmadan gülmeye başladı. "Aman Tanm! Ya yanlış tercihte bulunsaydın!"

O'Reilly bütün dikkatini ciddi durmaya veriyordu. "Ağacın arkasına saklanmaktan başka çarem kalmazdı!" diye kahkahayla boşaldı, gülmekten gözlerinden akan yaş siliyordu.

Kendilerine geldikleri zaman O'Reilly telaşla "ağacı" taşımak için birilerini bulmaya gitti. Grace antrede bir süre daha kaldı, sanki kız kardıştı.
 İçerikler PDF Kütüphane

arasında ne olup bittiğini anlamasına yardım edecekmiş gibi düşünceli bir şekilde kapıya baktı.

Tekerlerin gürültüsü, at nallannın aralıksız klik-klak sesleri ve şehrin kalabalığı dışında her şey sakindi. Faith son derece ciddi biçimde, elleri kucağında birleşmiş, yüzü sabit, bakışları hayvanların kulaklarına odaklanmış, dimdik oturuyordu.

On dakika sonra parka girdiler ve Gareth boğazını temizledi. "Özürlerimi kabul edeceğinizi sanmıyordum."

Faith yavaşça kafasını çevirdi ve genç adamın profiline soğuk, ölçüp biçen bir gözle baktı. Henüz yeterince rahatsız görünmüyor, diye düşündü, dolayısıyla hiçbir cevap vermedi ama gözünü başka tarafa da çevirmedi.

Gareth dikkatini yola vermeden önce kısa bir an ona, "Beceriksizce edilmiş laflarımın affedilmez olduğunu tabii ki anlıyorum..." dedi. Sesi kısılıyordu, onun bir şeyler söylemesini beklediği açıktı ve söylemedikçe kızmaya başlıyordu. "Söylediklerimin herhangi bir kelimesini duydunuz mu, Bayan Ackerly?"

"Duydum," diye cevapladı.

Gareth tek kaşını kaldırdı. Bu, hiç şüphesiz, şu ana kadar bir kadınla yaptığı en tuhaf konuşmaydı. Uzun tecrübelerine göre kadınlar çok nadir konuşmadan durabilirlerdi ve şimdiye dek hiçbirleriyle bu kadar zorlanmamıştı. "Ve sizin söyleyecek bir şeyiniz yok mu?" diye sordu sabırla.

Faith ona gözünü dikerek baktı. "Siz kayda değer bir şeyler söylerseniz ben de karşılık vermeyi düşünürüm."

Bu inanılmaz cümle karşısında Gareth birdenbire kontrolünü kaybetti. "Farkında mısınız Bayan Ackerly, bana karşı davranışlarınız son derece anlayışsız, saygısız ve kaba, tanıştığımız andan beri."

Faith sessizlik içinde oturmaya devam etti, dolayısıyla o konuşmasını sürdürdü. "Sizin ilk temasım bana, Trevor Caldwell'e eğer ablanızı elinde tutmayı beceremezse, iş hayatındaki ününün sarsılacağını hatırlatmamı emreden kısa ve öz notunuzdu. O zamanlar, bunun çok zekice bir akıl yürütme olduğunu düşünmüştüm ve tabii ki işe de yaramıştı."

Faith nihayet, genç adamın, az kalsın ablasının ilişkisinin bitmesine neden olacağını hatırlayınca biraz kıpırdandı. "Sizin White's'ın bahis defterine açtığınız düşüncesiz ve talihsiz oyunun, ablama az kalsın sevdiği tek adamı kaybettiriyor olduğu gerçeğini hatırlarsanız eğer, onları tekrar bir araya getirmek üzere size yardım etmeliydim." Gareth'a gururlu ve üstün bir bakış attı.

Markinin sesi daha da yumuşadı. Eğer Faith onu daha iyi tanısaydı, hemen telaşa kapılırdı, çünkü ailesinden veya yakın çevresinden herhangi biri bu tonu duyduğunda genç adamın o geniş sabrının sonuna geldiğini bilirlerdi. "Ve dolayısıyla prenses, ablanın ve eşinin beni affettiği gibi, senin de beni affetmen umuduyla onların düğün yemeğinde seninle konuşmaya çalıştım. Taktikinizden ne kadar etkilendiğimi söylemeyi umuyordum,

fakat benim konuşma çabalarım son derece beceriksizceydi ve siz onu düzeltme hiç şans vermediniz."

Faith tek kaşını kaldırdı. "O gece ortaya attığınız konu ne bana uygundu ne de benimle konuşmayı arzu ettiğinizi söylediğiniz meseleyle uzaktan yakından bir alakası vardı, lordum."

Gareth söylediklerini duymazlıktan geldi. Büyük bir ustalıkla arabayı parkın çıkışına, Caldwell Malikânesi'ne doğru döndürünce gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü. "Sizi dün gece balkonda yalnız bulunca ne kadar memnun olduğumu anlamışsınızdır. Size aylardır ne söylemeye çalıştığımı ifade etmek için mükemmel bir fırsattı." Sesi tekrar yumuşadı ama bu defa boğuk ve derindi. "Ay ışığında o kadar tatlı olacağınızı veya valsi duyduğunuz anda gözlerinizden okunan o arzulu ifadeyi hesaba katmamıştım."

Faith nefesini tuttu ve tekrar dönüp ona baktı, fakat genç adam artık ona bakmıyordu. Önlerindeki yola bakarken keskin profilindeki yüz ifadesi sertti ve kahverengi gözleri artık yumuşak ve sıcak değildi. Sessizliğe daldılar.

Caldwell Malikânesi'nin önünde durdular, Gareth aşıya atlayıp at arabasından inmesine yardım etmek için elini uzatınca, Faith bir an vicdan azabı duydu. Eldivenli elini hafifçe ona uzattı ve adımını attı, merdivenlere doğru ona eşlik etmek isteyince onu nazikçe durdurdu. "Lordum, ablamın düğünündeki niyetinizi anlayamamıştım."

Dolayısıyla arkasını döndü ve merdiven-

venleri çıkmaya başladı, onun ilgisizliği karşısında kendini çaresiz hissediyordu.

Kapıya gelince bir kez daha şansını denedi. "Lord Roth, özrünüzü kabul ediyorum." Kapıyı açan Wilson tuhaf bir şekilde kapıda duruyordu.

Gareth şapkasının ucuna hafifçe vurdu ve bir adım geri attı. "Boş verin, Bayan Ackerly. Eğer hatırlarsanız, bana özrümü sunma şansını asla vermediniz." Bunu söyleyerek arkasını döndü ve kafası karışmış Faith'i geride bırakıp, merdivenlerden atlayarak indi.

Wilson genç kadının arkasından kapıyı kapattı.

Altı



"Sakın bu canavarı sevmek için geri geldiğini söyleme!"

Grace kollarında küçük Christian'la yanında belince, Faith bitkin bir şekilde gülümsedi. Gareth'in gönderdiği ağacın yanında ayakta durmuş, aralarındaki yanlış anlamayı nasıl halledebileceğini düşünüyordu. Uygun-suz davranışları hakkındaki düşünceleri değişmemiş de olsa, gereğinden fazla dikbaşı davrandığının farkındaydı. "Ağacı sevdiğimi söyleyemem, hayır. Ama en azından üzerinde çalışılmış."

Grace, kız kardeşinin sıkıntılı yüzüne dikkatlice baktı. "Gel, gidip oturalım," diye önerdi. "Christian daha bir aylık ama onu uzun süre kollarımda tutunca ne kadar çabuk kilo aldığını anlıyorum."

Misafir odasına doğru koyuldular, Grace, etrafı dağılmış zevkli mobilya parçalarından ayrı duran sallanan koltuğa oturdu. Endişelerinin aksine Grace anneliğe hemen âşık olmuş ve Christian'ın bakımını neredeyse tek başına üstlenmekte ısrar etmişti. Bu karar üzerine ilham verici genç karısına tapan Trevor, kendi çalışma odası dahil her odaya sağlam bir sallanan koltuk koydurmuştu.

Faith ablasının koltuğuna yakın bir sandalyeye oturdu. "Markiye sen benden daha iyi tanıyorsun," dedi.

Grace başıyla onayladı. Gareth Llyod kocasının yakın arkadaşıydı ve flört dönemlerinde, Grace ve Trevor'ın yeni filizlenen ilişkisini neredeyse mahvediyor olmasına rağmen ondan çok hoşlanırdı. White's'ın ünlü bahis kitabına Trevor'ı küçük düşüren ve Grace'in itibarını zedeleyen bir bahis açtığı için onu çoktan affetmişti. Yaşanan olay artık sadece ara sıra Gareth'a takıldıkları bir şakadan ibaretti.

"Korkarım onu bayağı derinden incittim. Bu durumu düzeltmeyi umuyorum."

Grace gülümsedi. Kız kardeşini çok iyi tanıyordu. "Düzeltenekten kastın, yalvarmak zorunda kalmadan ve onurunu ayaklar altına almadan durumu toplayacak bir yol bulmak sanırım, öyle değil mi?"

Faith önce duraksadı, başıyla onayladı.

"Ne olup bittiğini sormamda sakınca var mı?" diye kibarca sordu Grace.

Faith bir an tereddüt ettikten sonra, geçen yıl o bahsi açtığı zaman ona yazmış olduğu nottan başlayarak hikâyeyi en başından anlatmaya başladı, Grace'in düğününde ve balkonda dans ederken sarf ettiği sözlerle nasıl karşılık verdiğini anlattı. Valslarından bahsederken yüzü biraz kızardı ama ablasına neredeyse her şeyi söyleyebileceğini biliyordu.

"İşin en kötü tarafı," diye bitirdi Faith kendini kötü hissederek, "araba yolculuğumuz sırasında defalarca özür dilemeye çalıştı ama ben izin vermedim."

Grace düşünceli bir şekilde baktı. "Bu kadar ağır tepkiler vermek seninle pek örtüşmüyor," dedi ve alaycı bir şekilde güldü. "Her şeyden önce, sana 'buzlar prensesi' diyen o değil, sadece sosyetenin seni öyle çağırmasına inanmadığını söylemiş."

"Beni gerçekten rahatsız eden şey bu değildi," diye itiraf etti Faith, yüzü kızarmıştı. Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Bana sanılmasına izin verdim. Ben... ben onu istedim Grace. Hatta beni öpmesini diledim." Güçlkle yutkundu, markiye ne zaman düşünse göğsünün ortasına oturan, o bilmediği duygu sarmalıyla savaşıyordu. "Bütün bunlar doğru değil. Bana... acı veriyor."

Grace sallanan koltuğun arkasına yaslandı ve Christian'ı kollarının arasına yerleştirdi ve bebeğine gülümsedi. "İyi de, acı hissetmenin nesi yanlış?"

Faith utanıp sıkıldı, her ne kadar sırlarını paylaştığı bir anı, Grace'in de sözlerinde duyular, öpüşmeler geçen bu

sohbetten tümüyle rahatsız olmuştu. “Her şey yanlış. Benim kocam değil, nişanlım değil, hatta sevgilim bile değil. Ben, beni Trevor’ın seni sevdiği gibi sevecek biriyle beraber olmak isterim.” Yüzü yumuşadı. “Seni görünce onun gözlerini bir sıcaklık kaplıyor.” Faith bir an gülümsedi ve ablası yüzündeki gülümsemenin soluşunu izledi. “Gareth öyle bir adam değil. Ve benim ona karşı böyle duygular beslememem gerekiyor.”

Grace başını yana eğdi ve Faith’in söylemediklerini düşünmeye başladı, acaba fiziksel yakınlıktan mı korkuyor diye merak etti. Gareth fiziksel ihtiyaçlarını karşılamak konusundaki iştahını hiç saklamayan bir adamdı ve Faith bunun aksini hayal edemiyordu. Faith’in genç adamı yıldırmak için yaptığı her şeye rağmen, markının kız kardeşine olan bariz ilgisini düşününce, Grace onun kız kardeşiyle ileride bir sevgi ilişkisine dönüşebilecek şekilde, gerçekten ilgileniyor olabileceğine kanaat getirdi. “Biliyor musun,” dedi, “Trevor bana ilk dokunduğu zaman, birbirimize kavuşamadığımız onca süre çok acı çekmeme sebep oldu.”

Faith, ablasının, fiziksel yakınlıktan rahatsız olduğuna dair tahminlerini doğrular biçimde huzursuzlandı. “Fakat Trevor seni en başından beri istedi. Onurlu bir şekilde. Bunu sorgulamak için bir neden duymadın.”

“Ama Trevor’ın benim ona olan duygularımı sorgulamak için yeterince sebebi vardı.” Grace gülümsedi. “Neden Gareth’a bir şans vermiyorsun?”

“Çünkü o kötü niyetli, adı çıkmış bir çapkın. Amanda neye inanırsa inansın. İnsanlar değişmezler. Bir leopar beneklerini değiştiremez, bilirsin.”

Grace düşünceli bir şekilde baktı. “Aynı fikirde değilim. İnsanlar değişirler. Hem yaklaşık bir yıldır, herhangi kadınla ne konuştu ne de başka bir teması oldu.”

“Çünkü Londra’da değildi,” dedi Faith soğuk bir tonla laf arasında.

“Doğrusu,” kız kardeşi hiç konuşmamış gibi devam etti Grace, “her ne kadar gözümle görmeyişsem de, eh, ne de olsa bu günlerde eve kapandım, Evelyn Hedgepath dans pistinin ortasında kendisini onun kollarına attığında, son derece soğuk bir şekilde arkasını dönmüş diye duydum.”

Faith dudağını ısırды. “Dün gece? Benim de katıldığım baloda mı?”

Grace başıyla onayladı. “Cleo Hala anlattı.” Faith’e anlamlı bir bakış fırlattı. “Onu, ‘adı çıkmış bir çapkın’ olmaktan alıkoyarak orada balkonda huzur aramaya iten bir şeyler olmalı. Seninle geçirilen huzurlu zamandan o kadar hoşlandı ki bugün buraya geldi. Seni görmeye.”

Faith kafasını kaldırıp ona baktı. “Ben sadece aramızdaki meseleleri düzeltmek istiyorum.”

“İyi, o zaman,” diye devam etti Grace, “bu gece mükemmel bir fırsat olabilir. Gareth büyük olasılıkla Amanda’nın balosunda olacak. Eminim ondan özür dilemek için iyi bir fırsatın olacaktır. O gerçekten iyi biri.

Aslında biliyor musun, mizacı bana sıklıkla Trevor'ı hatırlatır.”

“Kimmiş beni sana hatırlatan?”

Huntwick kontu ayakta kapı girişindeydi, karısının kollarında uyuyan çocuğuna bakınca yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi.

“Gareth, lordum.” Grace gülümsedi, kocasını ne zaman görse yüzü aydınlanırdı.

Trevor bakışlarını karısından alıp Faith'e çevirdi ve onun keyifsiz olduğunu gördü. “Bunun antremdeki tuhaf ağaçla bir ilgisi var mı?” diye sordu ve sonra karısı kıkırdamaya başlayınca küçük oğlunu onun elinden almak zorunda kaldı.

Faith, Grace'e kötü kötü baktı.

Trevor bebeği kafasının hizasına kaldırdı ve çocuğun melek yüzüne bakarak keyifli bir şekilde misafir odasından dışarı çıktı. “Belki de Roth'u hayatının altüst olacağı konusunda uyarmamız gerekir,” dedi ufaklığa. Christian onaylamış gibi gözüktü.

Sonra aniden Gareth'in, kendisinin Grace'le flörtü sırasındaki rolünü hatırladı. Muzip bir gülümsemeyle arkadaşının her şeyi kendi başına öğrenmesini izlemenin daha eğlenceli olacağına karar verdi.

“Merhaba, Faith,” diye seslendi Cleo Egerton at arabasından. “Vay, ne kadar güzel görünüyorsun. Dışarı

acele etmeye çalış hayatım. Caddeye dizilmiş at arabalarının kuyruğunu şimdiden görebiliyorum!”

Faith ve Grace keşmekeşi görmek için ileriye doğru eğilip baktılar. Grace kıkırdadı ve kız kardeşine döndü. “Halamızın, at arabasını burada bırakıp iki blok ötedeki Amanda'ya yürüyerek gideceğini düşünmüyorsun herhalde?”

Faith dehşete kapılmış gibi baktı. “Yaya gitmek mi? Ona göre tam bir skandal. Ama belki onu bensiz gitmeye ikna eder ve o varıncaya kadar burada beklerim. Daha sonra yürüyüp tam kapıya ulaşmak üzereyken at arabasına binerim.”

“Faith Marie, daha ne kadar orada ayakta durmayı planlıyorsun?”

Faith, halasının cırtlak sesini duyunca gözlerini devirdi ve itaatkâr bir şekilde merdivenleri indi.

“Söylediklerimi unutma,” diye tembihledi Grace.

Faith arkasına bakmadan el salladı ve arabanın içinde gözden kayboldu. Grace eve girmek üzere dönünce kocasını kocaman bir sırtışla arkasında buldu ve ürkerek yerinden zıpladı.

“Aman Tanrım, Trevor! Böyle sinsilikler yapmak zorunda mısın?”

Genç adam onu kollarının arasına aldı. “Bütün heyecanı kaçıracağın için küçük de olsa bir pişmanlık duymuyor musun?”

Grace kız kardeşine son bir kez el salladı. “Faith'in

her şeyi her zamanki soğukkanlılığıyla çözeceğinden eminim."

Trevor tek kaşını kaldırdı. "Ah, peki ya Gareth, o çözebilir mi?"

Grace başını evet anlamında salladı. "Heyecan yaratacak bir şey olmayacak." Mavi gözleri yaramaz bir ışıkla parladı ve Trevor'a sokulup, yüzünü onunkine yasladı. "Sen burada biraz heyecan yaratmazsan tabii..."

Kocası ona arzuyla baktı ve Lyod'lara at arabasıyla giden bazı davetlilerin daha sonra şaşkınlıkla anlatacakları gibi karısını baldırlarından kaldırıp kucağına aldı, kapıyı ayağıyla tekmeleyerek açtı ve onunla içeride gözden kayboldu.

Yaşlı hanımefendiler Huntwick kontesinin uygunsuz davranışlarından birini daha kaşlarını çatarak ve dillerini ısırarak ayıplarken, genç kızlar özlemle iç çektiler. Her biri onun kocası gibi hem güçlü hem de romantik birini bulmayı ümit ediyor ve Roth markisini düşlüyordu.

Yedi



Faith kalabalık balo salonunun en arkalarında bir yerde ayakta duruyordu, kimseye fark ettirmeden oymalı merdivenlerin başında Roth markisinin belirmesini bekliyordu. Halihazırda birçok dans talebini baş ağrısı çektiğini mazeret ederek sevimli bir şekilde geri çevirmişti, o kadar ki bir çok reddedilmiş beyefendi ona yardım etmeyi bile teklif etmişti. Bazıları onun içkisini tazelemek için koşturdu, diğerleri ise dans edebilecekleri başka hanım adaylar bulmaya koyuldu. En sadık birkaç hayranı onunla sakin bir şekilde konuşabilmek için yanında kaldı, fakat her ne kadar onların sohbetinden zevk alıyormuş gibi gözüksede aslında onları dinlemiyordu.

Hiç yenilmemesiyle övünen Lort Ivanly'le, yeni faytonuyla onunla yarışan Lort Pinkerton'ın kendisine eşlik

etmelerine izin verdiği halde, sohbetten ne kadar kopuk olduğu bu zeki genç adamlar tarafından açıkça anlaşılmıştı. Böylesine düzgün bir genç hanımefendinin kişiliğine hiç uygun olmayan bir davranış biçimiydi bu. Tam da Pinkerton, Faith'e kimin daha iyi yarışçı olduğunu sormuştu. Gerginlik içinde olabilecek en politik cevabı vermek için kafa yoruyordu ki, Gareth Llyod nihayet merdivenlerde gözüküdü.

"Roth markisi!" diye bağırdı Seth'lerin kâhyası. Bir evvelki gecenin benzeri bir sessizlik ortalığı kapladı. Faith'in etrafındaki adamlar genç kadının yüzündeki heyecanı görünce somurttular.

Gareth merdivenlerin başında uzunca bir süre ayakta beklemeye devam etti, gözleri hızlı bir şekilde aşağıdaki kalabalığı tanyordu. Faith nefesini tuttu. Bugüne dek ona hiç alıcı gözüyle bakmamıştı ve şimdi gördükleri gerçekten nefesini kesmişti.

İlk danslarında fark ettiği gibi oldukça uzundu, fakat insanı döndürüp baktıran sadece boyu değildi. Aslında, diğer tanıdığı erkekler de en az onun kadar veya daha uzundular. Gareth, geçen yıl kendisinde olmayan, ama sadece bir unvanı taşımakla da ilişkilendirilemeyecek bir güç ve otorite havası taşıyordu. Bu, sorumluluklarını anlamasından ve onlara uygun yaşamaya başlamasından kaynaklanıyordu. Bazı adamlar bir unvanı sadece kabul ederler. Gareth Llyod ise Roth markisine dönüşmüştü.

Bir evvelki gece terasta rastladığı Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

üstüne atlamalarını fark etmesi sürpriz olmamıştı. Siyah gece ceketi ve pantolonu üstüne tam oturuyordu. Emsallerinin aksine teni zamanının çoğunu dışarıda geçiriyormuş gibi hafif yanıktı. Parlak ve pürüzsüz cildi onu dayanılmaz yakışıklı kılıyor, gülümsediğindeyse çocuksu bir çekicilik katıyordu. Fakat hepsinden önemlisi, o inanılmaz gözleri Faith'in kendisini zayıf hissetmesine yol açıyordu; bu uzaklıktan bile muhteşemdiler. Saçlarıyla aynı koyu renkteki kalın kaşlarının altında, kahkaha attığında titreyen ve dans eden, kızdığına tehditkâr bir ışık saçan, gülümsediğinde kestaneye çalan, sıcak, açık kahverengi gözleri vardı. Tıpkı geçen gece baş başa dans ettiklerinde olduğu gibi, bazen şefkatle de yumuşayabildiklerini biliyordu. O bakış Faith'i sanki dünyadaki tek kadınmış gibi hissettirmişti.

Ve işte o gözler kendisinininkileri buldu.

Bütün gece bu önemli anı beklemiş, onun gelişini görmek istemişti, çünkü böylelikle ona yaklaşmak için doğru anı yakalayabilecekti. Fakat ne zaman ki genç adam merdivenleri gözlerini ondan hiç ayırmadan inmeye başladı, Faith doğru anı bekleyen sadece kendisi olmadığını anladı.

Gareth balo salonunun alt katına indi, salonu uzun adımlarla geçti ve dosdoğru, hayranları arasında duran genç kadının yanına geldi Gareth'in dikkatini kimin veya neyin çektiğini ilk önce kendileri görme hevesinde yüzlerce göz onu takip ediyordu.

Birisi görüşünü kesince Faith bir an onu göremedi, fakat çok geçmeden tekrar ortaya çıktı ve sanki bir anda yoktan var olmuş gibi önünde durdu. Genç kadının etrafındaki adamlara hızlıca bir bakış attı. Adamlar anında kenara çekilerek, birdenbire salonun bu tarafını pek ilgi çekici bulan kalabalığın arasına katıldılar.

Faith uzun bir süre donakaldı, gözleri onunkilere kilitlenmişti.

Başıyla hafifçe eğilerek selam verdi. "Bayan Ackerly." Ses tonu sıcaktı, öğleden sonraki soğukluktan eser yoktu.

Başını saygıyla öne eğdi ve son derece soylu bir reveransla onu selamladı. "Lordum," diye mınıldandı.

Doğrulunca genç adam onun kolunu tuttu. Gerçek dışı bir hisse kapılan Faith, genç adamın kendisini dans pistine götürmesine müsaade etti. Oraya gelince hipnotize olmuşçasına döndü ve kendini onun kollarına bıraktı.

Salonda merak ve kıskançlık dolu gözler onları izliyor, bu eşleşmeye neyin sebep olduğunu merak ediyorlardı. Pek azı öğleden sonra parkta çıktıkları araba yolculuklarına tanık olmuştu ve balkondaki danslarından kimse nin haberi yoktu. Herkes hafızasını yokluyor ve Faith'le Gareth'in resmi bir şekilde tanıştırılıp tanıştırılmadığını hatırlamaya çalışıyordu. Llyod'larla Caldwell'lerin dostluklarına rağmen kimse böyle bir olayı hatırlayamadı. Toplum içinde hiç bir araya gelmemiş, birbirlerine hiç bu kadar yakın görülmemişlerdi. Evet, artık göz önünde

diler. Faith Ackerly, herkesin *Eşsiz Benzersiz Buz Prensesi, Sosyetenin En Seçkini* Gareth Llyod'la dans ediyordu. Ve birbirlerinin gözlerine sanki pistteki tek çift onlarmış gibi, hiç çekinmeden bakıyorlardı.

Amanda Lyod yaşlı bir grup hanımefendiyi karşıladıktan sonra alışılmadık bir şeylerin olduğunu fark etti. Odanın içinde heyecanlı fısıltılar dolaşıyor ve sesler giderek yükseliyordu. Merakla en yakınındaki davetlinin bakışlarını takip ederek başını dans pistine çevirdiğinde gözleri kocaman açıldı. Bir an durup manzarayı izledi, mutlulukla gülümsedi ve aceleyle kocasının yanına gitti.

"Jon," dedi ısıklık gibi bir sesle, heyecan içinde. "Gareth'a bak!"

Jonathon Llyod, Gareth'in her zamanki gibi huzurunun kaçırarak bir şey yaptığından eminse de, karısının neden bahsettiğini anlamak için izin istedi ve sohbetini yanda kesti. Şaşkınlık içinde, erkek kardeşinin, Faith Ackerly'nin gözlerinin içine bakarak, sessiz bir şekilde salonun etrafında vals yaptığını gördü. Müzik bitene kadar bekledi ve memnuniyetle başını salladı.

"Bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum," dedi Amanda'ya. "Fakat daha iyi bir tercih yapamazdı."

Müzik biter gibi olunca Gareth dansı sona erdirdi. İsteksizce Faith'i serbest bıraktı ve geriye doğru bir adım attı, gözlerini onunkilerden ayırmadan, beline kadar başıyla selam verdi.

Kolları serbest kalınca Faith, nihayet, Gareth merdi-

venlerin tepesinde ortaya çıktığı andan itibaren onu saran büyüden kendini kurtarabilmeyi becerdi. Uyuşmuş bir vaziyette, onu kendisine selam verirken görünce refleks olarak zarif bir reverans yaptı, başı kendine duyduğu kızgınlıktan dönüyordu. Sezonun en önemli etkinliklerinden birinde, bütün valsi Gareth'in gözlerine taparcasına bakarak yapmıştı. Fakat onu asıl rahatsız eden, neredeyse yedi yüz kişinin onun bu davranışına tanık olması değildi. Onu hayal kırıklığına uğratan şey, güvenilmez Roth markisine karşı olan duygularını kontrol etmeyi yine becerememiş olmasıydı.

Reveransından doğruldu ve doğrudan onun kahverengi gözlerine baktı, bu defa onu çözemeyeceklerdi, kararlıydı. "Teşekkür ederim lordum," dedi soğuk bir sesle. Genç adam keyifle bir kaşını yukarı kaldırdı, sanki onun nasıl bir duygusal çalkantı içinde olduğunu biliyor gibiydi. Yine de hiçbir şey söylemedi, sadece onun dans pistinden aşağıya inmesine eşlik etmek için koluna girdi.

Faith yanında yavaşça yürüdü, doğrudan onlara yönelen meraklı bakışları görmezden gelmeye çalıştı ve başını dimdik tuttu. Grace bu tür bir ilginin odağı olduğunda genellikle durumla eğlenirdi ama Faith hep dedikoduların önüne geçmeye çalışmıştı. Bu sefer, her zamankinden daha fazla göze çarptığını hissediyordu. Hayatında ilk kez fevkalade uzun, tuhaf, beceriksiz ve kaba saba hissediyordu. Bu his onu Gareth'a söylemesi gerekenleri bir an önce söylemesi ve böylelikle ortamı düzeltmesi için

konusunda daha da kararlı hale getirdi. Ondan sonra, sezonun kalanında onu görmemeyi becerebilirdi.

Kendisini daha önce birlikte durduğu genç adamların yanına bırakmadan önce, onunla konuşabilmek için adımlarını yavaşlattı. "Lordum," dedi, "umarım sizinle biraz konuşma şansı bulabilirim bu gece."

Gareth adımlarını ona göre ayarladı. "Her zaman prenses," diye cevap verdi onu ürperten derin, gür sesiyle. "Söylemek istediğiniz şey nedir?"

"Belki daha sessiz bir yerde," diye önerdi, etrafına göz gezdirerek. "Bizi kimsenin gözlemediği veya konuşmamızı duymaya çalışmadığı bir yerde."

Gareth hafifçe gülümsedi. "Sanırım bu evdeki bal konların hepsi sadece yatak odalarında."

Faith bu şaka yollu imadan biraz gerildi ve ağzına gelen cevabı yapıştırmamak için dudağını ısırды. Kendini gevşemeye zorladı. "Bahçeye ne dersiniz?" Ses tonu son derece dikkatliydi. "Yirmi dakika sonra?"

Faith'in arkadaşlarının yanına vardılar ve Gareth öpmek üzere onun elini kaldırdı. "Elbette Bayan Ackerly." Gücenmiş genç erkekleri başıyla selamladı ve birdenbire uzun adımlarla gözden kayboldu.

Faith onu giderken izledi, parlak renkli ceketler, arkası dar, kısa, bermuda pantolonlar giyen ve açılması imkânsız, karma karışık düğümlemiş ağır kolalı kravatlar takan partideki bütün diğer adamlardan nasıl da farklı göründüğünü düşündü. Gareth, siyah renk ceket

ve çoğunlukla tercih edilen bermudalar yerine uzun pantolon giymişti, ayrıca daha yumuşak, basitçe bağlanmış bir boyun bağı takmıştı. Bu Faith'in pek onaylamadığı bir giyim tarzı idi.

Gizli bir iç çekişten sonra genç adamların olduğu gruba döndü ve daha önce geri çevirdiği dansların birçoğunu kabul etti; Gareth'la dans ettikten sonra geçerli bir mazereti kalmamıştı.

Kendi gözükmeyen balo salonundan açılan kapıları gözetleyebilmek için, Gareth uzun bir çalıya doğru yürüdü. Faith ondan yirmi dakika beklemesini istemişti ama bütün gözler tarafından takip edilirken ikisi de aynı anda ortadan kaybolursa kalabalığın ne düşüneceğini kestirebiliyordu. Böylece tedbir olsun diye, herkesin fark edeceği şekilde Faith'in yanından ayrılmıştı.

Ağabeyinin evinin girişinde, baloya yeni gelen Evelyn Hedgepath'le karşılaşınca bir an rahatsız oldu. Yalnız kalmak için kendini balkona atmak zorunda kaldığı gece-deki tartışma düşünülürse, Evelyn görmek isteyeceği en son insandı.

"İyi geceleri hanımefendi," dedi, başka bir alternatif yoktu.

"İyi geceler lordum," diye cevap verdi, son karşılaşmalarında onu herkesin içinde küçük düşürmesine rağmen affettiğini ima eden göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Bu kadar çabuk mu ayrılıyorsunuz?"

Gareth onaylayarak kafasını salladı. "Sabah erkenden bir programım var. Beni affetmenizi umarım." Hafifçe selam verdi ve eliyle kendi şapkasına dokundu. "Keyifli balolar Evelyn." Döndü ve merdivenleri indi.

Evelyn onun caddeye çıkmasını seyretti ama soylu yolcularını indirip bindiren at arabalarının yanına doğru gitmediğini görünce suratını astı. Onun yerine, sokakta yürüdü ve Seth'lerin eviyle yan ev arasındaki dar yoldan girip gözden kayboldu. Aklı karışan Evelyn eve girdi.

Gareth evin etrafını dolaştı ve bahçe kapısından içeri girdi, terasın yanındaki bir dizi uzun çalıya doğru döndü.

Aslında, durum hakkında bir an düşününce, her şeyi doğru yapan Bayan Ackerly'nin kalabalık önünde düşecekleri durumu nasıl olup da öngöremediğine şaşırdı ve gülümsedi. Demek genç kadın kendisini kaybedecek kadar ondan rahatsız oluyordu. Artık Faith Ackerly'e sahip olmak istediğine emindi.

Derin bir nefes aldı ve bir süre çalının arkasında ileri geri adım attı, niyetini ve girdiği dönülmez yolu tartmaya çalıştı. Faith'le evlenme fikrinin aklına tam olarak ne zaman geldiğini bilmiyordu. İlk, ablasının düğününde onu küçümsediği gün olabilir. Veya belki de geçen gece ıssız balkonda ay ışığında dans ettikleri gün. Fakat Gareth niyetlendiği şeyin gerçeğe dönüşeceğini, kaderinin dönüşü olmayan bir şekilde Faith'inkine bağlı olduğunu biliyordu. Balo salonuna girdiği o an, merdivenlerin

üstünden aşağıyı taradığında, öğleden sonra soğuk biten araba yolculuklarına rağmen, Faith'in onu dört gözle beklediğini anlamıştı.

Bir an gülümsemesi kayboldu. Kendi adına karara varmak işin en kolay kısmıydı. Şimdi Faith'i ikna etmek için bir yol bulması gerekiyordu, çünkü onun da bu kararlar uyum içinde olduğunu düşünmek aptalca bir hayal olurdu. Elbette bir miktar ustalık, dikkatli bir planlama ve sabırlı bir bekleme gerekecekti ki Faith kendi iradesiyle ona gelsin. Çünkü onu başka hiçbir koşulda kabul etmezdi.

Tekrar terasın kapılarına baktı ve on beş dakikanın geçtiğini hesapladı. Camların gerisinden sarmaş dolaş çiftleri seyretti ve kendi evliliğinde her zaman olmasını istediği şeyleri düşündü. Annesinin ve babasının evliliği tümüyle aşka dayanan güzel bir birliktelikti. Küçük bir oğlanken onları koridorda birbirlerine sarılırken, fısıldaşırken ve akşam yemeğinde el ele tutuşurken yakaladığını hatırlıyordu. Onlar öldükten sonra Jon unvanı miras alınca, kendi evliliğinde daha aşağısını sunmamaya and içti.

Tabii o zamanlar bırakacak bir unvanı olmayan, sade bir ikinci oğuldu ve aşkın onu bulmasını istediği kadar bekleyebilirdi. Fakat daha sonra yanında bütün sorumluluklarıyla birlikte bu beklenmedik miras geldi ve gerçeklik davetsizce hayatına girdi. Unvanına zarafet katması, malikânesini yönetmesi, kendisiyle ilgilenmesi ve... çocuklarını doğurması için bir markize ihtiyacı vardı.

Sanki düşünceleriyle çağırması gibi Faith sessizce

terasta belirdi, iri gri gözleri telaşlı bir şekilde ıssız boşlukta ve ışıklandırılmış patika yolda gezindi. Gareth'tan herhangi bir işaret göremedi ve gelmeyecek mi acaba diye düşündü, dönüp kuşkuyla tekrar kapılara baktı.

"Buradayım Faith." Çalının arkasından öne doğru yürüdü.

Genç kadının yüzündeki kuşku bir anda silindi. Terasın tam kenarında durmuş aşağıya, ıslık patikanın hemen dışında neredeyse gölgeler tarafından yutulmuş genç adama bakıyordu. Fakat hiçbir şey söylemedi. Gareth, acaba Shakespeare'in Romeo'su da Juliet'in balkonunun altında beklerken aynı şeyleri mi hissetmişti, diye merak etti.

O kadar soylu duruyordu ki kendi düşüncesine olumsuzca kafa salladı. Faith Ackerly asla, önce Romeo'ya âşık olan, sonra kendini tümüyle onun rüzgârına bırakıp ailesinin baş düşmanı ile gizlice evlenen Juliet Capulet gibi düşüncesizce, içinden geldiği gibi davranmazdı. Faith'in tutkusu ve sadakati daha sessiz olurdu ama aynı zamanda en az Juliet'ininki kadar derin ve güçlü...

Genç kadın onları birbirine kilitleyen bakışmayı keserek terastan aşağıya inmeye başladı, uzun, zarif parmakları nazikçe elbisesinin kenarlarını tutuyordu. Taşlı patikaya gelince onu bıraktı ve elbisesinin elverdiği ölçüde Gareth'a yakın durabilmek için sakın bir şekilde yanına doğru yürüdü. Kendisini güvende hissedeceği bir mesafe

“Bu gece sadece bir dans için gelip daha sonra da gittiğinize dair söylentiler var içeride, lordum.” Patika yolda karşılıklı olarak dizilmiş bahçe fenerlerinin arasında duruyordu, dans eden ışıklar saçını sanki parlak bir altına çevirmişti.

“Öyle yaptım,” diye cevapladı kısaca.

Faith sadece onunla dans etmeye gelmiş olma ihtimalini düşününce aptalca bir mutluluk duydu.

Genç adamın daha sonraki sözleri bu mutluluk halini başından savmasına sebep oldu.

“Daha uzun kalmayı isterdim ama benimle özel olarak konuşmak istediğini söyleyince senin itibarına zarar gelmesin istedim. Eğer salonu aynı anda terk etseydik, insanlar doğal olarak arkamızdan ‘beraber kaçtılar’ diye konuşurlardı.”

Afallayan Faith kendisinden hiç beklenmedik şekilde insanların ne düşüneceğini hesaba bile katmadığını fark etti. Normalde bir karar vermeden önce durumun bütün boyutlarını göz önünde bulundururdu. Birdenbire kendine kızdı, onun üstün mantığını hafif kıskançlıkla da olsa da takdir etmek için kısaca başıyla onayladı.

“Çok sağduyulu bir davranış, teşekkür ederim lordum.”

Gareth kaşlarını çattı, bilmediği bir sebepten onun kendi içine kapandığını hissetti. İri gri gözlerindeki ifade anlaşılmazdı. Yine de onunla buluşmayı istemişti.

ve onunla yalnız buluşup itibarını riske atarak söylemek istediği önemli şeyi merak etti.

“Bana söylemek istediğiniz bir şeyler vardı Bayan Ackerly,” diye nazikçe hatırlattı.

Faith kafasını salladı ve derin bir nefes aldı. Gareth onun cevabını sabırla bekleyerek, sessizce şimşir çalının yanında durdu. Nihayet bütün öğleden sonra provasını yaptığı resmi özür konuşmasını yapmanın zamanıydı; ona karşı saygısız davrandığını kabul edip, kendini bu yükten kurtaran, ama onunla daha fazla temasta bulunmak istemediğini de belirten bir özür. Şu an doğru zaman olduğunu biliyordu, peki öyleyse, içinde yükselen bu hüznün dalgası neyin nesiydi, bir daha dans edemeyceklerine dair bu tuhaf pişmanlık sancısı? Genç kadın bir anda tereddüt etti.

İşte o an, balo salonunun bahçe kapıları açıldı ve konuşmalarla kahkahalar, müzik ve ışık eşliğinde bahçeye düştü. Faith, Gareth’a üzgün bir bakış fırlattı ve kimin geldiğini görmek için arkasını döndü.

Gareth göz açıp kapayana kadar çalının arkasına geçti ve bir eliyle Faith’in kolunu yakaladı, diğer eliyle de ağzını kapattı. Onu birden patikadan çekti ve terasa çıkan insanların görüşünden dışarıya, çalının arkasına aldı. Bu hareket Faith’in ürkmesine ve Gareth’ın elinde boğulan küçük bir çılgılık atmasına sebep oldu. Onu güvenle gözlerden sakladıktan sonra, bir eli hâlâ onun ağzında, diğer eli belini emniyetli bir şekilde sarmış vaziyette sıkıca tuttu.

Daha önce hiç bu kadar iyi korunduğunu hatırlamıyordu; bu kadar çıldırtıcı şekilde hapsedildiğini de.

Gareth çalının kenarından belli etmeden bakınca bir grup hanımefendiyle Amanda'nın açık havada sohbet ettiğini gördü. Doğrudu ve kollarının arasında tuttuğu hareketsiz şekle baktı. Elinin üstünden bakan gri gözler öfkeliydi ama yine de sakin duruyordu. Bu sessiz duruşla gözlerindeki öldürecekmiş gibi bakış birbirine o kadar zıttı ki, Gareth gülümsemesine engel olamadı.

Faith, Gareth'in yüzünden geçen memnuniyeti anladı. Bastırılmış kızgınlığı önlenemez bir hiddete döndü. Hiç düşünmeden, doğal bir içgüdüyle onu bacağından tekmeledi.

Giydiği ayakkabılar hafif dans ayakkabılarıydı. Kuşkusuz tekmelemek için yapılmamıştı ama genç adam ani bir acı dalgasıyla hafifçe inledi ve kaşlarını çatarak Faith'e baktı, genç kadının yüzünden memnuniyet okunuyordu.

"Bunu hangi lanet sebepten yaptın?" diye sordu tıslayarak.

Genç kadın cevap vermedi. Gareth elinin hâlâ onun ağzında olduğunu fark etti ve onu bıraktı, artık itibarı umurunda değildi, ona bağırabilir ya da terastaki hanımefendiler tarafından fark edilmeyi umursamadan onu bırakıp gidebilirdi.

Faith ondan bir adım uzağa gitti ama akılcıca evin görüşünün dışında kaldı. "Beni çok sıkı tuttun" dedi.

kısıp bir sesle. "Bu çok uygunsuzdu," diye devam etti kibirli ve mesafeli bir şekilde.

Terasta konuşan kadınların aralıksız mırıltıları devam ediyordu ve Gareth başıyla onları işaret etti. "Seni görmelerini mi istiyordun?"

Faith'in öfkesi geçti. "Hayır," diye itiraf etti fısıltıyla.

Faith'e bakınca, Gareth'in kızgınlığı da geçer gibi oldu, o tatlı yüzünde çocuksu ve suçlu bir ifadeyle ona bakıyordu.

Uzun çalının arkasından Amanda'nın sesi yükseldi. "Bahçeler arasında bir gezinti yapmak ister misiniz?" Faith'in suçlu ifadesinin yerini ani bir korku aldı.

Gareth, Faith'i tekrar çalıya sıkıştırmayı düşündü ama Faith'e bakınca vazgeçti. Beyaz elbisesi fenerlerden gelen ışığı olduğu gibi yansıtıyor, onu kabak gibi ortaya çıkanyordu, üstelik altın saçları da cabası. Anlaşılan Faith de aynı sonuca vardı ki elini uzattı ve yalvaran gözlerle ona baktı.

Ona uzattığı eli sıkıca tuttu ve genç kadına baktı. Sesizce ona güvenmesini isteyerek, kolunu çekti ve onu patikanın dışına, karanlığa sürükledi.

Sekiz



Faith, Gareth'ı bahçelerin içine doğru takip ettikçe rüyadaymış gibi bir hisse kapılıyordu. Amanda'yla birlikte birçok defa burada bulunmuştu, onun toprakta yetişen her şeye düşkünlüğünün bir sonucu olarak, bu şehirdeki bahçelerin çoğundan büyük, sevgi dolu bir cennetti burası. Bahçenin düzenini iyi bildiği için, Gareth'ın nereye gittiğini de anlamıştı. Bitki labirentine doğru gidiyordu.

Labirentlerin İngiliz bahçelerinin sabit bir ögesi olması tuhaftı. Halasının, Grace'in ve şehirdeki arkadaşlarının birçoğunun vardı. Fakat hiçbirisi Amanda Llyod'inki kadar çetrefilli ve karışık değildi. Faith asla içeri girmemişti. Bazen bir anda geçmiş zamana dönüyor, çocukluğunun vahşi labirentinde koşmaya başlıyordu ve çıkışı

asla bulamıyordu. O saatlerden bazı sahneler kafasında tekrar yanıp sönüyordu.

Karanlık çökmeye başladıkça çalıların gölgesi ona doğru uzanıyordu.

Açıklayamadığı her ses canavar örümceğin çıkıp geleceğine dair korkularını yeniliyordu.

Kız altında debelenirken, gaddar Duncan hizmetçi kızın göğsünü ağızıyla sıkıştırmıştı.

Gareth onu merhametsizce Amanda'nın labirentine doğru çektikçe, Faith'in gözleri genişliyor ve nefesi hızlanıyordu. Artan bir titremeye karanlık girişe bakıyor ve içeri giremeyeceğini biliyordu, hele ki gece.

Ayağıyla yere vurdu ve aniden durdu. "İçeri girmeyeceğim," diye fısıldadı.

Gareth şaşkınlıkla ona baktı. "Neden girmeyeceksin?" diye sordu.

İşte bu çok iyi bir soru, diye düşündü Faith, ona gerçeği anlatsa ne düşüneceğini merak etti. Ona içeri giremediğini, çünkü içeride kocaman bir eklembacaklı tarafından yenmek tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını söylediğinde yüzünün alacağı şekli hayal edince kıkırdamasını zor tuttu. Fakat genç adam kendisine bakmaya devam ettiği için, gülüşü çabuk söndü.

"Yapamam işte," dedi çenesini inatçı bir şekilde kaldırıp.

Gareth çileden çıkmış gibi baktı. Yanlış bir varsayım, genç kadının uygun bulmadığı için, onunla içeri

girmeyi reddettiğini düşündü. Aceleyle ona güven vermeye çalıştı. "Bak prenses, sana bir centilmen olarak söz veriyorum, labirentin içinde sana herhangi bir tacizde bulunmayacağım."

Faith hâlâ oyalanıyordu. "Balodan ayrılalı çok oldu. Cleo Hala beni çok merak etmiştir. Ya içeride kaybolursak?"

"Böyle bir şey olmayacak," diye garanti verdi. "Her sezonu bu evde geçirerek büyüdüm, labirenti çok iyi bilirim. Hatta Jon'la evlendiği zaman Amanda'nın burayı büyütmesine de yardım etmiştim. Basit bir şekilde evin olduğu taraftan çıkacağız, terası görmeyen taraftan ve böylelikle seni güvenli bir şekilde tekrar içeri sokacağım, daha akıllıca bir şey olamaz, tabii giymek için de daha kötü bir şey olamazdı herhalde," dedi eliyle genç kadının elbisesini göstererek.

Faith dudağını kuşkuyla ısırdı. "Bana içeride çok kalamayacağımıza söz verir misin?"

Gareth evet anlamında başını salladı ve ısrarla eline asıldı. Bu dürtmeye Amanda'nın ve arkadaşlarının sesleri de eklenince kararını vermek zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı ve labirente doğru sürüklendi.

İçerisi düşündüğünden de karanlıktı. İlerledikçe yolun kenarındaki bahçe fenerlerinden gelen ışık kalın çalı duvarları aşamıyordu. Ayrıca markinin siyah elbiseleri onu görmesini neredeyse imkânsız kılıyordu, bu sebeple elini bu kadar sıkı tutmasına minnettardı.

Labirentin içinde bir dizi dönüş yapmaya başladılar ve Faith her dönüşte eski korkularının midesinde büyüdüğünü hissediyordu. Dizleri titremeye başladı, bu yüzden adımlarıyla Gareth'inkileri takip etmeye çalışıyordu, fakat kulakları da çınılıyordu. Hiçbir şekilde odaklanamadığını fark etti.

Daha ne kadar uzak, diye çaresizce merak ediyordu, Gareth ne kadar panik olduğunu anlamasın diye nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Onun kendisine, sadece kısa bir süre içeride kalacaklarını söylediğini hatırlatıp duruyordu.

Ve birden ayağı tökezledi.

Tam köşeyi döndüğü için, Gareth onun elini tutmaya çalıştı ama yakalayamadı. Faith'in gözlerine anında korkutucu, gri bir sis indi. "Gitmesine izin verme!" diye haykırdı ve diz çöktü, iki elini kulaklarına bastırdı ve bayıldı. Bilincini kaybetmeden biraz önce kaldındığını ve taşındığını hissetti. Hıçkırarak ağlarken, kollarını Gareth'in boynuna doladı ve yüzünü siyah ceketine gömdü.

Dokuz



Gareth, Faith'i labirentten az bir mesafe dışarı taşıdı. Faith onun birkaç basamak çıktığını, daha sonra oturduğunu ve onu kucağına yerleştirdiğini hissetti. Her ne kadar ayak parmak ucundan başına kadar titrese de kendini biraz daha iyi hissediyordu. Kulaklarının çınlaması durmuş ve normal nefes almaya başlamıştı. Yine de olan bitenden duyduğu şiddetli utançla kafasını onun omuzlarından kaldıramıyordu.

"Faith?"

Kımıldamadı.

"Faith, bana neden açıkça söylemedin?"

"Neyi söylemedim?" Sesi genç adamın omuzlarının arasında boğuluyordu.

"Korktuğun şeyin ben olmadığımı." Sesi öyle sabırlı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve şefkatliydi ki Faith içine sınırsız bir duygunun yayıldığını hissetti. Genç adam hafifçe saçlarını okşadı. "Seni korkutan labirentti, değil mi prenses?"

Faith oturdu ve ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Gareth onu çok sıkı tutuyordu. Kolları hâlâ titriyordu, ısrar edecek gücü bulamıyınca kendini bıraktı. "Çok aptalca," dedi uzaklara bakarak.

Gareth yüzünü görebilmek için çenesini tutup onu kendisine çevirdi ve parmaklarını dudaklarının üstüne koydu. "İnsanların korkuları asla aptalca değildir," diye azarladı nazikçe. "Labirent seni niye bu kadar çok etkiliyor?"

Hafifçe ürperdi. "Eğer çabuk çıkabilseydimetlenmezdim," dedi duraksayarak. Kendini gülünç hissediyordu, bu çocukluk deneyiminden kimseye bahsetmemişti. "Bir yerde kapalı kalınca ve nasıl çıkacağımı bilemeyince oluyor." Gözleri uzaklara daldı ve ağzı hizmetçi kızın memelerine kilitlenmiş Duncan'ın hayali dans ettiği kafasında. Tekrar ürperdi.

"Küçük yerleri sevmeyen koca adamlar tanıyorum."

Genç kadın kafasını salladı. "Küçük yerler değil," diye düzeltti. "Kaçamadığım yerler."

"Ne zamandır böyle hissediyorsun?" diye sordu.

Faith geriye çekildi. "Kendimi bildim bileli," diye kaçamak bir şekilde mırıldandı, sebebinin sadece labirent olmadığını bildiği için. Duncan'ın alaycı yüzü kafasında bir o yana bir bu yana dans ediyordu ve Gareth'in

kucağından kurtularak yanındaki banka geçti. “Şimdi iyiyim,” diye ekledi.

Etrafına bakınca sekiz kenarından dördü açık, küçük, beyaz bir kameriyein içinde olduklarını fark etti. “Nere-deyiz?”

“Evin hemen yanında,” diye cevap verdi Gareth. “Amanda, küçük Geoffrey’e oyun alanı yaratmak için bahçeleri tekrar genişletiyor, fakat bu bölüm daha bit-medi.” Dalga geçerek gülümsedi. “Ağabeyimin bu sezon bir parti daha vereceğinden haberi olduğunu sanmıyo-rum. Eminim, Amanda Londra’daki en güzel bahçeler-den birinin bu yeni bölümünü herkese göstermek iste-yecektir.”

Faith de küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gareth onun hızlı bir şekilde soğukkanlılığını kazandığını görünce, kendisiyle ne konuşmak istediğini sormasının zamanının geldiğine karar verdi. Bununla birlikte, her zamanki tem-kinli tavırlarının geri gelmesi de beklenebilirdi.

Genç adam ayağa kalktı, baktan birkaç adım uzak-laştı ve ona gülümseyerek döndü. “Konuyu değiştirmek için söylemiyorum ama benimle özel bir şey konuşmak istemiştin, öyle değil mi?” Bir direğe omzunu dayadı ve gözlerini Faith’e dikti.

Faith onun kendisine böyle yukarıdan bakmasını biraz dezavantajlı bulsa da kalkacak gücü yoktu. Boğa-zını temizledi ve konuşmaya başladı, fakat onun güçlü kollarını görünce sesi kesildi, Grace’e onun kendisini

öpmesini istediğini söylediğini hatırladı. Sadece birkaç dakika önce o kolların onu labirentten dışarı nasıl da kolayca taşıdığının hayali geçti kafasından. Yüzü kızardı. Gareth’in yüzünden geçen sırtışı görünce bir anda utancı kızgınlığa dönüştü, sanki aklından geçenleri tam olarak okuyor gibiydi.

Kendini durduramayıp ayaklarının üstüne sıçradı ve hızla kameriyein öbür tarafına geçti. Eli istemsizce ve aniden genç adamın yanağında sesli bir tokat olarak pat-ladı. Adamın yüzündeki gülümsemenin gittiğini görünce içine sıcak bir tatmin duygusu yayıldı ve ona bir tokat daha attı, sonra ellerini yana düşürdü. İçinde birden-bire yayılan mahcubiyeti bilerek görmezden gelip onun yerine kızgınlığına yoğunlaştı.

“Düşünmek bile beni incitiyor lordum,” diye tısladı sıktığı dişlerinin arasından, “bu gece sizinle burada olma-mın yegâne sebebi sizden özür dilemeye niyetlenmiş olmam.”

Gareth yavaşça yanağını ovuşturdu. “Anlıyorum, daha sonra sanırım fikir değiştirdiniz,” dedi solgun yüzündeki kısılmış gözlerle.

Faith yaptığı şeyden gittikçe daha fazla rahatsız olmaya başlıyordu. Genç adamın sesindeki sessiz teh-ditle içten içe sarsılmıştı, fakat cesaretle ayakta duru-yordu. “Değiştirdim lordum ve mümkünse bundan sonra herhangi bir irtibatımız olmamasını sizden rica ederim.”

Oradan ayrılmak için arkasını döndü, niyeti onurlu

bir şekilde yürüyüp gitmekti, fakat Gareth'in eli onu bileğinden tuttu ve önünü kesti. "Bu kadar çabuk değil, Bayan Ackerly."

Faith kolunu çekmeye çalıştı. "Beni bırak," diye tısladı.

Gareth onu duymazdan geldi. "Görünen o ki, sen ve ben sonsuza kadar birbirimizden ötür dilemeyeceğiz."

Faith kolunu onun elinden kurtarmaya çalışmaktan vazgeçerek hareketsiz şekilde durdu ve onun gergin, kızgın yüzüne kötü kötü baktı. "Tek sebebi sizin o dayanılmaz kaba davranışlarınız, bu yüzden normalde asla davranmayacağım şekilde davranmaya zorladınız beni."

"Bunun için mi beni tokatladın?" dedi sesi gayet gergin, hâlâ onun kolunu tutuyordu.

Faith'in gri gözleri kıvılcım saçtı. "Sizi tokatladım, çünkü...çünkü..." durdu, makul bir sebep sunamadı.

Gareth daha yakınına geldi. Faith engelleyemediği bir arzuyla ona doğru çekildiğini hissetti. Çaresizce ona baktı, kalbi neredeyse labirentteki kadar hızlı atıyordu.

"Eğer bir sebebin yoksa," dedi yumuşak bir sesle, "o zaman belki ben sana bir sebep sunmalıyım." Ve ağzı çabucak onunkini buldu, Faith artık tümüyle savunmasızdı.

Onun kollarında şok içinde hareketsiz kalıp, kendisini öpmesine izin verdi, önce ısrarla, daha sonra nemli bir yumuşaklıkla dudaklarının üzerindeki hareketleri hissetti. Faith'in içine, öpücüğe karşılık vermesinde ısrar

eden bir sıcaklık yayıldı. Bir süre bununla mücadele etti, fakat sonra vazgeçti ve çaresiz, küçük bir inlemeyle onun karşısında eridi. Ağzı nazik biçimde onun ağzındaydı, genç kadının elleri de ceketini kavramıştı, daha sonra içeri, yeleğinin etrafına kaydı. İçgüdüsel olarak onu takip ederek ağzını biraz daha açtı.

Gareth nefesini tuttu ve dilini geçici olarak onun ayrıntı dudakları arasında dolaştırdı, aldığı uyarıcı karşılığa hâlâ inanamıyordu. Ne zaman ki genç kadın çekinerek onun dilini kullanmasını taklit eder gibi yaptı, Gareth dağıldı.

Bir eliyle onu kendine doğru çekti, diğer elini de altın sarısı saçlarına daldırmak için sırtından yukarıya doğru kaydırıldı. Nazik bir ısrarla, genç kadının başını geriye doğru eğdi ve yüzünü kaldırıp, öpüşünü derinleştirdi. Dilini onun ağzında daha derinlere daldırdı, hâlâ karşılık alıyordu. Gareth bir anda genç kadının kendisinin yaptığı her şeyi, saflıkla, anlamadan tekrar ettiğini anladı, hiç yakmaması gereken bir ateşi körüklüyordu.

Genç adam iniltille ağzını onunkinden ayırmayı başardı ve nazikçe onun başını çenesinin altına yasladı, soğukkanlılığını tekrar kazanabilmek çabasıyla uzaklara baktı. Derin bir nefes aldı ve kalp atışlarının durmasını bekledi sessizce. Konuşabileceği zaman döndü ve, "İşte, şimdi prenses, o tokatı hak ettim," dedi.

Faith cevap vermedi ama Gareth onun vücudundan bir titremenin geçip gittiğini hissetti. İnce omuzları salınmaya başladı.

Telaşlanan Gareth onu kendisine bakmaya zorladı, genç, masum bir kadınla fazla ileri gittiği için kendine kızıyordu. Faith bakmayı reddedince, elini uzatıp çenesini tuttu. "Faith, çok özür di..." diye başladı ve aniden durdu.

Faith'in gözleri parlıyordu, yanakları kızarmıştı ve omuzları titriyordu... ama gözyaşlarından değil, gülmekten.

"Bu kadar komik olan nedir?" Ses tonu içerlemiş gibiydi ama onunla beraber gülmek için dudaklarını sıkırmıştı.

Faith gülmeyi bıraktı ve dudağını ısırды, gözlerinde muzip bir bakış vardı. "Düşünüyordum da," hafif utançla cevap verdi, "eğer niyetin beni öperek cezalandırmaksa henüz hak ettiğimin sadece yarısını aldım." Onun yüzündeki bu eğlenceli havayı görünce Gareth nefesini tuttu, genç kadının gözleri utanmaz bir sevecenlikle parlıyordu. "Hatırlayacağınız gibi lordum," diye açıkladı arzulu bir sesle, "sizi iki kere tokatlamıştım."

Genç adam onun melek yüzüne bakınca kalbi sanki göğsünden fırlayacak gibi oldu. Kendini yüksek sesle kahkaha atmakla, onu tekrar öpmek arasında kararsız hissetti. Gerçekte zor bir karar değildi. Onu tekrar kollanının arasına aldı ve aralarındaki bütün yanlışları düzeltecek bir öpücükle, yeni bir başlangıç yapmalarını sağlayacak bir öpücükle onu öptü.

Faith'in omuzlarının üstünden, labirentin bitimindeki

patikada Amanda'nın ayakta şok içinde donup kaldığını gördü. Yanında Evelyn Hedgepath vardı, eski sevgilisi, hiç tartışmasız Londra'nın en fena dedikoducusuydu. Ve yüzünde şokla karışık, saldırgan, şeytansı bir ifade vardı.

On



Gareth şaşkına dönmüş Faith'i usulca kendisinden uzağa itti ve önünü kapatarak boş bir umutla Evelyn'in onu tanımamasını sağlamaya çalıştı. Gördüklerinden afallamış otuz altı yaşındaki dul bu umudu çabuk söndürdü.

"Faith Ackerly!" diye seslendi, sesi tiz bir saldırganlık içeriyordu. "Halanın nerede olduğuna dair bir fikri var mı?"

Gareth, Faith'in şokla kaskatı keşildiğini hissetti. "Evelyn," dedi hızla, Faith cevap vermeden önce. "Durum bazen görüldüğü gibi olmayabilir."

"Tabii," diye araya girdi Amanda, yardım etmeye çalışıyordu. "Belki Bayan Ackerly duyduğu bir sestən ürkmüştür. Bahçenin bu bölümü biraz karanlık olabilir."

diye ekledi. Fakat söylediklerine hemen pişman oldu. Yanlışlıkla, sanki Faith ve Gareth'in sessiz ve karanlık bir yerde buluşmayı bilerek tercih ettiklerini ima etmişti.

Evelyn, Gareth ve Amanda'ya inanmayarak baktı. "Bana gözümün önünde olanı görmediğimi söylemeyin."

Faith, Gareth'in arkasından öne çıktı, yüzünde kapalı, soğuk bir ifadeyle, "Ne gördüğünüzü bildiğinizden adım gibi eminim hanımefendi," dedi. "Ve sanırım bunu kendinize saklamanız konusunda sizi ikna edemeyiz, öyle değil mi?"

Evelyn kendini dikleştirdi. "Bayan Ackerly, benim avam insanlar gibi dedikodu yaparak bunu yayacağımı mı ima ediyorsunuz?"

Faith'in rengi hafif soldu ama sakin kaldı. Kafasını salladı. "Sadece bir anlaşmaya varabileceğimize inanmak istiyorum hanımefendi."

Evelyn gözlerini Faith'in solgun yüzünden alıp Gareth'in kayıtsız yüzüne baktı. Faith'in hafifçe arkasında duruyordu, duruşu güçlü ve koruyucuydu. Eski sevgilisinin Faith'in yanında durmaya niyetli olduğunu anlayınca dudakları kenetlendi, kendi ilişkilerini toplum önünde hiç savunmamıştı.

Faith'e baktı ve haince gülümsedi. "Şimdi hayatım, umanm gerçekten senin hakkında ahlaksız hikâyeler anlatacağıma inanmıyorsun." Yüzüne incinmiş bir ifade takınmaya çalıştı. "İnanmıyorsun, değil mi?" Faith ağzını açıp cevap vermek isteyince Evelyn sözünü kesti.

“Güzel, küçük kafanda bunu düşünüp endişelenmeyi bırak, çünkü kimseye anlatmayacağım.”

Faith nefesini bir saniye tuttu, daha sonra yavaşça onu bırakmaya başladı, bu derin rahatlamamanın yüzünden okunmamasını ümit etti. Bunu beklemiyordu.

Evelyn Faith'in rahatladığını gördü. Elini kaldırdı, umursamazca tırnaklarıyla oynamaya başladı ve öldürücü darbeyi vurdu. “Fakat,” diye ekledi sahte bir tonla, “seni bulduğum durumu halana bildirmeyi görev addediyorum.”

Gareth, Faith'in bir adım gerilediğini hissetti. Elini tutmak istedi ama onun dokunuşunu engelledi. Kaygıyla yüzüne bakmaya çalıştı ve içini çekti. Faith son derece soğukkanlı görünüyordu, Evelyn'e neredeyse ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Sanki taştan oyulmuş gibiydi.

Gözleri dışında. Faith'in gözleri sanki iki parlak gri cam parçası gibi keskin, hesapçı ve tehlikeliydi. Ayakta sessizce Evelyn'in kafasını kaldırıp kendisine bakmasını bekliyordu.

Bahçedeki diğer üç insandan da herhangi bir şey duymayınca, Evelyn kendinden memnun gülümsedi ve ellerini aşağıya indirdi. Önce Amanda'ya, daha sonra Gareth'a baktı ve onu kınayan ifadeler görmeyi bekledi, fakat onlar ona bakmıyorlardı. Onların bakışını izleyince Faith'in gözleriyle çarpıştı.

“Eğer Cleo Hala'yla konuşmanız gerektiğini hissediyorsanız,” dedi Faith sakince, “herkesin de böyle

yapmalısınız Leydi Blakely.” Kameriyeden inmek için bir adım attı, gözleri asla Evelyn'inkinden ayrılmadı. “Sizi tümüyle anlıyorum, tabii.”

Orta yaşlı kadın tehlike kokusu aldı. Yüzü soldu ve bir adım geri attı. Faith olduğu yerde durdu, fakat Evelyn'i gözleriyle taciz etmeye devam etti. Evelyn vahşice önce Gareth'a sonra Amanda'ya baktı ve soğukkanlılığını tekrar kazandı. Tekrar Faith'e doğru yürüdü ve tıslayan bir sesle, “Beni ne cüretle tehdit edersin, genç hanım?” dedi.

Faith küçümseyen bir tavırla kaşını kaldırdı. Evelyn arkasını dönüp patikadan aşağıya inerken onu tepkisiz bir şekilde seyretti.

Amanda çaresiz şekilde omuz silkerek onun ellerini tuttu. “Çok üzgünüm Faith,” dedi öfkeli Evelyn'in gidişini izlerken. “Umarım labirentte kaybolur,” diye ekledi bir umutla. Sonra başka bir felaketi önlemeye çalışmak üzere kadının arkasından koştu.

Faith kameriyenin ikinci merdiveninde hareketsiz, Amanda ve Evelyn'in gidişini bekledi. Gareth bir adım ileri attı ve hafifçe omzuna elini koydu, aslında kaskatı kesildiğini bildiği için çekiniyordu. “Belki de sözünü tutup sadece halanla konuşur. O zaman Leydi Egerton ona ne söyleyeceğini gayet iyi bilir.”

“Sözünü tutacak,” dedi Faith gayet emin bir sesle.

Gareth'ın şüpheleri vardı. “Emin misin?” diye sordu kuşkuyla.

Faith başını salladı. “Cleo Hala'nın yanında en azın-

dan onu duyabilecek bir düzine insan varken bunu söyleyeceğine emin olduğum kadar.”

Sesindeki monotonluk karşısında Gareth'in kalbi sıkıştı, fakat hiçbir şey söylemedi, çünkü ona verebileceği herhangi bir teselli yoktu. Şimdiden kendini zalimce muhasebeye çekmeye başlamıştı. Tek bildiği şey, gecenin kalanında ne olursa olsun, Faith kendini kontrol etmeyi becerecekti. Mesafeli. Soğuk.

Ve yalnız.

“Buradan eve giden başka bir yol var mı?”

Gareth ona baktı. “Tabii,” dedi, merdivenleri indi ve kolunu uzattı. Genç kadın herhangi bir harekette bulunmayınca tuhaf biçimde kolunu indirmek zorunda kaldı. “Beni izle.”

Onu ana binaya yeni eklenmiş, etrafında bir yığın porsuk ağacının olduğu yeşil evin kapısına doğru götürüyordu. Bir dizi saksı bitkisinin arasından yürürken, ayak sesleri taş zeminde fazla ses çıkıyordu. Kilere açılan kapıya ulaştıkları zaman, Faith yürüyerek Gareth'in önüne geçti.

“Bana yolu gösterdiğiniz için teşekkür ederim lordum.” Kapının koluna uzandı.

“Bekle lütfen,” dedi Gareth.

Faith duraksadı. Ona bakmak için döndü ve nazikçe aklındaki neyse söylemesi için onu bekledi.

“Bırak seninle geleyim,” diye önerdi. “Sana yardım edebilirim,” diye ekledi, sonra da beceriksizce sustu.

Faith ona gülümsedi. “Ve çoktan yayıldığından emin olduğum söylentileri haklı çıkarınız?” Başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkür ederim lordum.”

Kapıyı açtı ve karanlık kilere girdi. Gareth omzunu kapıya yaslayıp somurtuk bir suratla Faith'in tedbirli bir şekilde karanlık yolda yürüyerek, hizmetçilerin holüne açılan kapıyı bulmasını seyretti. Faith kapıyı açtı ve bir süre bekledi, incecik silueti koridordan gelen ışıktaki mükemmel gözükiyordu. Sanki neredeyse kendine ufak bir cesaret dersi veriyor gibiydi, omuzlarını dikleştirdiğini ve çenesini kaldırdığını gördü, sonra kapıyı arkasından kapatıp gözden kayboldu.

Gareth gözlerini kapadı ve birkaç dakika onu bekledi, cesaretini yitirip ağlayarak kollarına dönmesini umdu. Sonra başını salladı ve kendisine güldü; bu son derece bencilce bir düşünceydi.

Hâlâ kapalı olan kapıya bir kez daha baktı, döndü ve yeşil evi terk etti, kızgın bir şekilde bahçeyi uzun adımlarla geçti ve ağabeyinin eviyle yan binanın arasındaki küçük geçidin kapısından dışarı çıktı. Hızlıca evin önündeki kalabalık caddeye ulaştı. Cadde soylu yolcularını alan ve indiren at arabalarıyla doluydu.

Kalabalığın içindeki tanıdıklardan gelen tebrik mesajlarını yüzünü ekşiterek kabul etti, sabırsızca önüne çıkanları omzuyla iterek, eve girmeye çalışan insanların sırasının önüne geçti. Kendini içeri atar atmaz, pelerinini almaya çalışan uşağı fırçaladı ve pelerini kendi çıkardı.

gibi ikinci katın balo salonuna giriş yapan merdivenlerinin neredeyse koşarak indi.

En az iki sefer, yanından geçenlerin Faith'in ismini tekrar ettiklerini duydı ve biliyordu ki Evelyn Hedgepath'in öcünü almak için yarattığı yıkım sadece burayla, ağabeyinin eviyle sınırlı olmayacak, hikâye sosyetenin her etkinliğinde yayılacak ve onlara daha fazla zarar verecekti.

Gareth nihayet son basamağa geldi, kafasında sosyeteyi suçlayarak kaşlarını çattı. Onun sınıfındaki bir erkekle uğraşamazlardı, fakat Faith gibi masum ve ge bir kadının itibarını keyifle yerle bir edeceklerdi.

"Beni anons etme Preston," diye sessizce emir verdi evin khyasına. Yaşlı adam başını salladı ve Gareth önünden geçerken onu selamladı, Gareth kapı girişinde ayakta sessizce durup aşağıdaki kalabalığa baktı.

Faith'i hemen gördü. Dans pistinin yanında halasıyla beraber ayakta duruyordu, genellikle Faith'in hayranlarıyla dolu olan etrafları bu kez boştu. Gareth inanılmaz bir gerilim içinde olduğunu bu mesafeden bile hissetse de sevimli yüzü her zamankinden daha sakindi. Başı cesur bir şekilde dikti ve mümkün olduğuca doğal davranabilmek için elinden geleni yapıyordu. Fakat insanların yüzlerine bakmaya dayanamadığı belliydi. İşte bu, Gareth'in kendini kasarak yumruklarını sıkmasına sebep oldu.

Bir süre daha onu seyretti, onun bu tatsızlıkla nasıl başa çıktığını görünce kalbi gururla doluyordu, daha sonra yanında yer alan uzun boylu Cleo Egerton'a göz

attı. şaşkınlıkla, kendisine utanmaz bir sevinçle sınttığını gördü.

Kafası allak bullak merdivenlerden inmeye başladı, acaba yaşlı kadın aklını mı kaçırmıştı. Merdivenlerin sonuna yaklaştığında etrafına baktı ve Amanda'yla göz göze geldi, kadın onu görünce şaşkınlıktan ağız açık kaldı. Amanda arkasını döndü ve kalabalığı yararak kendine yol açtı. Gareth gözleriyle onu izledi ve Jonathon'ın yanına ulaştığını, onu çekip kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü.

Anında Seth kontunun yüzü sertleşti. Soğuk, hoşnutsuz bir ifadeyle doğrudan Gareth'a baktı ve belki de hayatında ilk kez ağabeyinin sert eleştirilerini hak ettiğini düşündü. Kafasını pişmanlıkla başka tarafa döndürdü.

Bile bile, ilk karşılaştığı ge kadına en çekici gülümsemesini fırlattı, şüphesiz Jonathon'ı kışkırtmak istiyordu. Ona ters ters bakan, zengin ve yaşlı bir dul kadını eğilerek gremli bir şekilde selamladı. Yaşlı kadın ona sert bir bakış attı ve torununu oradan uzaklaştırdı. Korkusuzca, son derece çirkin ge bir kadının kendisinden daha çirkin elbisesine iltifat etti, kadının mutluluktan yanakları kızardı. Ve bütün bunları yaparken, birisi Faith konusunu gündeme getirsin diye bekledi ama tahmin ettiği gibi kimse getirmedi. Konuyu herkesten önce kendisi açsa herhalde ge kadının tabutunun son çivisini de akmış olurdu.

İşte tam bu sırada, Amanda mucizevi bir şekilde yanında belirdi ve koluna girdi. "Gareth," dedi sevinçli

bir sesle. "Dönmene çok sevindim. Lort Huntwick'le görüşmeden önce Grace'e sevgilerimi iletebildin mi?"

Gareth gülümsedi, anlaşılan Amanda onun uzayan yokluğuna ve ani geri gelişine bir mazeret uydurmaya çalışıyordu. Ona minnettar bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm Amanda ama Leydi Huntwick müsait değildi, fakat mesajını Hunt'a ilettim."

Şimdiden etraflarındaki birçok kişinin kafası karışmış gözüktüyordu, fakat Gareth hikâyesinin daha alçak ve ne yazık ki daha gerçek yorumuna dönmelerinin çok zaman almayacağını biliyordu. Yine de Amanda etkili bir şekilde akıllarda soru işareti bırakmayı beceren tohumlar ekiyordu ve Gareth bunun daha başlangıç olduğunu düşündü. O ve Amanda yan yana, yanlarındaki dikkatli dinleyicilerini fark etmemiş gibi davranarak, yavaşça birkaç adım attılar.

"Evet," dedi Amanda neşeyle devam ederek, "sanırım ona yarın bir ziyaret borçluyum." Bir an önünden geçen bir arkadaşına selam vermek için durdu ve yüzünde parlak, sabit bir gülümsemeyle tekrar Gareth'a döndü. "Burada olman çok sevindirici, çünkü Jonathon ve ben senin küçük sırrını artık saklayamayacağımıza karar verdik."

Bu gizemli ifadeden sonra yakın çevrelerinde olan insanlar birbirlerinin konuşmalarını dinliyormuş gibi gözükmeyi bırakıp, doğrudan yana eğilerek onları dinlemeye başladı.

Gareth kaşlarını kaldırdı. "Neyin peşindesin Amanda Lloyd?" Tutamadığı kahkahasıyla başını geriye attı.

Amanda yetiştii. "Oh, hayır, küçük kardeşim!" Parmağını yüzüne doğru salladı. "Sakın neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yapma. Ve bana söz ver, ben gidebilirsin diyene kadar ortadan kaybolmayacaksın."

Gareth başını abartılı bir şekilde sallayarak kabul ettiğini gösterdi. Amanda son bir kez gözlerine baktı, sonra tatmin olmuş şekilde başıyla onayladı ve yürüyerek gitti.

Onları dinleyen insanlar onun hangi yöne gittiğini görmek için boyunlarını uzattılar. Doğrudan, hiçbir yere uğramadan kocasının yanına gidince, biraz evvel duydukları ilginç konuşmayı yaymak için heyecanlanıp, acilen etrafa dağıldılar.

Gareth da Amanda'yı izledi, aklında nasıl bir plan kurarsa kursun, yapacağı şey Faith'in tertemiz itibarını kurtarmak içindi, bu sebeple ona güveni tamdı.

Ona öyle geldi ki, Faith'in biraz sonra olacaklar hakkında kendisi kadar bile fikri yoktu. İçinde yükselen bir telaşla Faith ve halasını en son gördüğü noktaya baktı. Artık orada değillerdi.

Faith'i görme umuduyla odada dolaşmaya başladı. Onu bulduğunda ne yapacağına dair herhangi bir fikri yoktu, geçerken verilmiş kısa bir selam ve küçük bir gülümseme belki. Bir kez daha durdu ve odayı taradı.

"Eğer yeğenimi arıyorsan merdivenlerin başında

ayakta durmuş sabırsızca benim ona katılmamı beklediğini görebilirsin.”

Gareth dönüp ukalaca gülümseyen yaşlı hanıma baktı. Leydi Egerton her zaman yanında taşıdığı, Gareth’in yürümek için ona ihtiyaç duyduğundan şüphelendiği abanoz bastonuna yaslanmıştı.

“Neden içimden bir his sizin yeğeninizi henüz götürmek istemediğinizi söylüyor, Leydi Egerton?”

Bir parmağıyla onu dürttü. “Görüldüğünden daha zekisin Roth.” Kafasını salladı. “Başınızı soktuğunuz bu pislikten sizi çıkarmadan onu buradan götürmeyi düşünmüyorum.” Sözcüklerinin keskinliğinin aksine, son derece mutlu gözüküyordu.

“Bana niye kızgın değilsiniz, hanımefendi?”

Cleo kaşlarını kaldırdı. “Neden mi? Çünkü bu zamanımı boşa harcamak olur. Sen gerçekte bu gece olup bitenlerden pişman değilsin ama Faith pişman. Ve eminim ki seni ona elini asla sürmemiş olmayı dileyeceğin bir noktaya getirecek.” Parlak mavi gözleri ona bakarken parlıyordu. “Ben de arkama yaslanıp, gösteriyi seyretmekten keyif alacağım.” Konuşmasına ara verdi ve gözleriyle salonun içinde Jonathon Llyod’u aradı, Seth kontu orkestranın bulunduğu yüksek bölüme doğru ilerlemekteydi. Gareth’i kolundan tuttu ve merdivenleri işaret etti. “Git ve Faith’in yanında dur. Bir süre sonra sana ihtiyacı olacak.”

Gareth bir an ona bakıp yürümeye başladı, kalabalığın

içinde ilerlerken müzik, dans eden çiftlerin şaşkın bakışları altında bir anda durdu. Jonathon’ın sesi yükselip kalabalığın sesi kesildiğinde Faith’e yaklaşık yirmi metre uzaklıktaydı.

Faith merakla Jonathon’a baktı, hayretle ne yapmaya çalıştığını izledi, fakat şükürler olsun ki davetlilerin ilgisi artık onun üzerinde değildi. Şu an ortadan kaybolmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüp, halasını bulmak için etrafına baktı. Onun yerine Gareth’in kendisine doğru geldiğini gördü.

Dudakları inceldi ve kalbi panik içinde çarpmaya başladı. Onu gözleriyle uyarmaya çalıştı, fakat o hâlâ önünde duran insanları ustaca geçerek ona doğru geliyordu. Başka bir yöne baktı ve vazgeçerek kafasını salladı, tereddüt etmeden Gareth sanki orada değilmiş gibi davranmaya karar verdi. Bilerek, arkasını döndü ve başını kaldırdı, bütün dikkatini konuşmasına başlamak üzere olan Jonathon’a verdi.

“Bayanlar ve baylar, bu gece pek beklenmedik bir duyuru yapacağım. Beni iyi tanıyanlar bilirler ki çok nadiren bir kalabalığın önünde sahne alırım. Bu daha çok eşimin tarzıdır.” Salonda bir kahkaha yükseldi, gerçekten de sessiz kocasının aksine Amanda partilerin hayat kaynağıydı. “Ancak bu gece bu konuşmayı yapmamı o istedi ve ona asla hayır diyemediğim için işte karşınızdayım.”

“Bu gecenin ilk saatlerinde bir aile toplantısının

sonucunda yakında bütün İngiltere tarafından bilinecek olan bir anlaşma sağlandı. Bazıları bu anlaşmayla şaşırarak, bazıları hayal kırıklığına uğrayacak, ama benim gibi bazıları ise son derece hafifleyecek. Anlaşma yarın bütün gazetelerde yayımlanacak ama birçok yakın dostumuz bu gece burada olduğu için sizlerin ilk bilenlerden olmanızı uygun gördük.”

Jonathon konuşmasının etkisini ölçmek için bir an sustu, sonra döndü ve bilerek Faith’in merakla ne diyecek diye beklediği, balo salonunun merdivenlerinin altına baktı. Genç kadın, Gareth’in tam o anda, kalabalığın Seth kontunun kime baktığını görmek için döndüğü, asla gelmesini istemeyeceği o anda yanına geldiğini hissetti. Hepsi Gareth’in yanında durduğunu görecektir ve skandalı yeniden konuşmaya başlayacaklardı.

Acımasız bir kararlılıkla yanındaki adamı görmezden gelmeye ve sabit bir şekilde kürsüye bakmaya devam etti, Amanda da kocasına katılmıştı. Cleo Hala’sı da nereden geldiği anlaşılmayan bir şekilde ortaya çıkıp, genç kadının diğer kolunu tuttu.

Bütün oyuncuların yerini aldığı görünce Jonathon yanındaki Amanda’ya baktı, onun elini tuttu ve tekrar konuşmaya başladı. “Dostlarım, küçük kardeşim Roth Markisi Gareth’in resmen nişanlandığını duyurmaktan onur duyuyorum.”

Kalabalık nefesini tuttu, Faith ise ani bir şokla kaskatı kesildi. Ahlaksız adam kiminle evlenecekti? Ve nasıl olur

da nişanlılığının duyurulacağı gece onu öpme cüretini gösterebiliyordu?

Seth kontu bu bilgiyi vermekte daha fazla tereddüt etmedi. “Kendisi Bayan Faith Ackerly’le evlenecektir.”

On Bir



Faith'e göre her şey yavaşça gerçekleşmişti. Kalabalık tek bir vücut olarak döndü, onlara baktı ve tebrik etmek için alkışlamaya başladı. Onların hareket eden ellerini ve dudaklarını görüyor olmasına rağmen alkış sesleri ve heyecanlı tebrik sözleri sanki uzaktan geliyor gibiydi. Hissiz bir şekilde yüzüne bir gülümsemenin yerleştiğini fark etti, yılların doğru yetiştirilme tarzı onun kurtuluşu olmuştı.

Cleo Hala'nın ona sıkı bir şekilde sarıldığını hissetti, yaşlı kadın parmaklarının ucuna yükselmiş ona fısıldıyordu, "Çok iyi gidiyorsun hayatım, fakat lütfen yaralı bir ceylan gibi bakmamaya çalış."

Faith kafasını salladı. Dönüp Gareth'a baktı, o da sıcak ve sahip çıkan bir gülümsemeyle kendisine bakıyor

ve üstüne düşen rolü yerine getirmeye çalışıyordu. Dudaklarının oynadığını ve kendisine, "Dans edelim mi, prenses?" diye sorduğunu duydu. Fakat cevap veremedi, sadece başını sallamakla yetindi.

Elini onun omzuna koydu ve kendisini dans pistine götürmesine izin verdi, davetliler onlar geçebilsin diye kenara çekilip, yer açarlarken hâlâ çılgınca alkışlıyorlardı. Faith kendini içindeki eski, kökleşmiş alışkanlıkla onlara başıyla eğilerek ve gülümseyerek selam verirken buluyordu. Onu gerçeğe bağlayan tek şeyse Gareth'ın koluna girmiş eli ve o eli avucunun içine alan diğer elin sıcaklığıydı.

Faith ve Gareth dans pistine yaklaşıncaya, Jonathon orkestra şefine valse başlaması için işaret verdi. Gareth, Faith'e döndü ve başıyla eğilerek onu selamladı. O da zarif bir reverans yaptı. Ve sonra birdenbire tıpkı balkondaki ilk gece gibi, oradan oraya kaymaktan nefesi kesilmiş bir şekilde dans pistinde hızla döndürülmeye başladı.

Amanda çiftin dansını bir süre seyretti, daha sonra Jonathon'ı dirseğiyle dürttü, yüzünde mutlu, rahatlamış bir gülümseme vardı. "Bu iş oldu sanırım." Başıyla dans pistini işaret etti. "Onlara katılmaya ne dersin?"

Jonathon cevap vermedi ama kürsüden aşağı atladı, Amanda'nın ellerini yakaladı ve onu yanına doğru çekti. "Sadece doğru düzgün bir vals nasıl yapılır, göstermeyi kabul edersen." Kahkahalarla dönerlerken, Amanda söyleneni yapmaya karar verdi.

Hiç kimse daha mutlu olamazdı. Salonun köşesinde sinirden morarmış yüzüyle Evelyn Hedgepath, yeni nişanlı çifti hain gözlerle seyrediyordu. O kadar kızgındı ki yanında beliren Cleo Hala'yı fark etmedi bile. "Bir-birlerine ne kadar yakışan bir çift oldular, öyle değil mi Evelyn?"

Genç dul vereceği sert cevabı zorla bastırmayı becerdi. Kısık bir sesle, "Ah! Tabii ki evet Leydi Egerton. Öyleler. Eğer durumu bilseydim o kadar endişelen..."

Cleo sözünü kesti. "Boş ver! Ne yaptığını fazlasıyla biliyordun. Görünen o ki, düşünmeden -öyle olduğuna inanmak istiyorum- yersiz bir telaşa kapıldın."

Evelyn diklenerek karşı çıktı. "Neden bahsettiğinize dair bir fikrim yok hanımefendi."

"Belki de daha açık olmalıyım. Gareth'ı terk ettin, çünkü o sadece gelecek vaat etmeyen ikinci bir oğuldu, sen de gidip Gareth'ın sahip olmadığı tek şeye sahip olan; ölmüş kocandan daha yüksek bir unvanı olan kuş beyinli Grimsby'le yatağa atladın. Şimdi dehşete düşmüş durumdasın, çünkü Gareth sadece bir unvana değil, yeni sevgilinden, hani herkesin içinde terk ettiğin o adamdan daha yüksek bir mevkiye sahip."

"Bunu dinlemek zorunda değilim."

Cleo sinirli bir şekilde bastonunu yere vurdu. "Ama dinlemenin sana faydası dokunacağını düşündüğüm birkaç öğüdüm olacak. Sana kır evinde uzun bir dinlenme öneriyorum Evelyn. Maskaralıkların bu noktaya

kadar yeterince tolere edildi, çünkü bu sosyete hayatında, ne yazık ki bütün bunlar çok alışılmış şeyler. Ama bu gece çizgiyi aştın. Bu aile gerektiği zaman asaletini de kullanarak kendine ait olanı korumasını bilir ve sen bir daha asla saygın bir evin misafir odasına veya bu önemdeki bir baloya kabul edilmezsin."

Evelyn bakışlarını uzağa, artık birçok vals yapan çiftin paylaştığı dans pistine tekrar çevirmeden önce son bir kez daha gösterişli yaşlı kadının keskin mavi gözlerine uzun uzun baktı. Dudaklarını inceltti, başını yavaşça Cleo'nun bulunduğu tarafa çevirdi ve tek bir el hareketiyle eteklerini toplayıp, "İyi geceler Leydi Egerton," dedi düz bir sesle.

"İyi geceler Evelyn." Genç dul kadını başından savan Cleo arkasını döndü ve yeğeni ile müstakbel damadını seyretmeye kaldığı yerden devam etti.

Etraflarındaki dans pisti doldukça Faith gevşemeye başlamıştı. Gülümseyerek Gareth'a baktı ama kalbi hâlâ acı içindeydi. "Bu duruma düşmeyi nasıl becerdik?" diye mırıldandı.

Gareth sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu durumdan nasıl çıkacağımıza konsantre olmaya ne dersin?"

Faith hak vererek başını salladı ve özürlü dileyen bir bakış fırlattı. "Korkarım, bütün bunlar benim hatam. Asla sizinle yalnız buluşmayı istememeliydim."

Müzik sona erdi ve herkes orkestrayı alkışlamak için döndü. Dans pistinden aşağıya inmesi için Gareth ona

yardım etmeden önce Faith bir reverans daha yaptı. Fakat Gareth adımlarını yavaşlattı ve genç kadın soran gözlerle ona baktı.

“Buradan iner inmez, tebrik baskınına uğrayacağımızı biliyorsun ve kendi kendimize kalacağımız bir an olmayacak.”

Faith başını salladı.

Gareth kimsenin onları dinleyip dinlemediğini anlamak için etrafa bir göz attı. “Bir konuda benim merakımı giderebilir misin?”

Faith başını yana eğdi ve sessizce ona baktı.

“Sezon’un en önemli balolarından birinin tam ortasında beni karanlık bahçeye sürüklemenin asıl sebebi neydi?”

İşte o an Faith dudağını ısırды ve yere baktı. Titriyordu.

Telaşlanan Gareth, durdu ve kalabalığın ne düşündüğünü umursamadan, onu kendine çevirdi. Parmağıyla çenesinin altını tuttu ve yüzünü yukarı kaldırdı. “Faith, özür dilerim! Seni kırmak...” Sustu.

Nışanlısı ona bakıyor ve gri gözleri sevinç gözyaşlarıyla parlıyordu. Faith Ackerly, her zaman düzgün, her zaman terbiyeli sosyete güzeli, dans pistinin ortasında kontrolsüz bir şekilde kahkaha atıyordu. “Çok üzgünüm lordum.” Sonra derin bir nefes alıp kendini topladı. “Sadece sizi sürüklemiş olduğum bu anlaşmalı durumla itibarınızı zedelemem ve şimdi bu zararı telafi etmek için

de sizinle evlenmek zorunda kalmış olmam bana çok komik geldi.”

Gareth gülümsedi, ama kalbi sarf ettiği kelimelerden acıyordu, biliyordu ki aralarında ne geçerse geçsin, sürekli bu duruma geri dönecek ve nasıl da onun eşi olmaya zorlandığını hatırlayacaktı. Onun niyeti Faith’e kur yapmak, onu şımartmak, davetlere katılmak ve onsuz bir hayat düşünemeyeceği ana kadar onu etkilemeye çalışmaktı. “Aynı konu etrafında biraz fazla döndük galiba?”

Faith başını salladı. “Gerçekten size davranışlarım yüzünden özür dileyecektim.” İfadesi samimiydi.

“Bunu baş başa yapmak zorunda mıydın?”

Genç kadın rahatsız olmuş gibiydi. “Şey, beni nasıl karşılayacağınızı kestiremiyordum,” diye ekledi. “Bir de artık birbirimizi görmemeyi önerecektim.” Çekinerек yüzüne baktı. Genç adam gülümsemeye devam etti, ama gözlerindeki sıcaklık kayboldu.

“Anlıyorum,” dedi, genç kadının kolunu kendi koluna geçirdi ve Amanda’yla Leydi Egerton’ın ayakta durdukları yere doğru yürümeye başladı. “Bir aşk eşleşmesi olmadığı kesin. Gidip çok fena aldattığımız halkı karşılayalım mı, prenses?”

Faith şimdi köşede bir yerlerde kıvrılıp saklanmak istiyorsa da kafasını salladı.

Gecenin kalanı tebrik mesajları ve şaşkınlık ifadeleriyle geçti. Nihayet en sonunda Faith kendini halasının arabasına yerleştirilmiş buldu, tokalaşmaktan elleri acıyor

ve yüz kasları ise sürekli gülümsemekten ağrıyordu. Cleo Hala yol boyunca heyecanla konuştu, fakat Faith kafasının içinde zonklayan korkunç bir cümleden dolayı onun söylediği hiçbir şeyi duymadı.

Beni istemeyen bir adamla nişanlandım.

On İki



Faith odasının kapısının aniden açılmasıyla uyandı. Gözlerinin üstüne düşen saçlarını toplamaya fırsat bulamadan, Grace aceleyle içeri girdi ve yatağın kenarına pat diye oturdu.

“Uyandın mı?” Kız kardeşi nefesi kesilmiş bir halde telaş içindeydi.

Gece ne kadar dinlenirse dinlensin, Faith sabah uyanmakta zorluk çekmişti. Bir önceki geceyi neredeyse uyumadan düşüncelerle geçirdiği ve nihayet ancak gün doğarken bir uykuya dalabildiği için yastığı kafasına geçirdi ve uyanması gerektiğini bir türlü kabul etmek istemedi. “Artık uyandım,” diye mınıldandı.

Onun yarım saat süren her zamanki uyanma ritüeline aldırmayan Grace uzanıp Faith'in yüzünden yastığı

kaldırdı. Faith gözü kapalı, yastığı geri almaya çalışınca, “Hayır, uyanmadın!” diye kahkaha attı. “Uyanacaksın ve dün neler olduğunu bana bütün ayrıntılarıyla anlatacaksın.”

Bir gece önce olanlar aklına gelince Faith’in gözleri gönülsüzce açıldı. Yataktan fırlayarak doğruldu ve dehşet içinde gözlerini tekrar kapayıp eliyle yüzünü örttü. “Aman Tanrım,” diye söylendi. Parmaklarının arasından umutla Grace’e baktı. “Bu sadece bir rüya, öyle değil mi?”

Keyiflenen Grace omuzlarını silkti. “Pek sanmıyorum. Cleo Hala bu sabah ilk iş olarak buraya geldi ve öyle uçuk bir hikâye anlattı ki inanmakta epey zorlandım.”

Açık konuşmayı seven halasının ne söylemeye geldiğini Faith gayet iyi biliyordu. Ayaklarını yataktan aşağıya uzattı ve ayak ucuna attığı geceliğe uzanmaya çalıştı. Giyinirken bakışları yere kaydı ve Grace’in yatağında yarattığı dağınıklığı gördü, yüzünü buruşturdu. “Yatak örtüsünü çok kötü buruşturmuşsun,” diye söylendi.

Grace omzunu silkip saygısızca karnının üstünde yatağa devrildi, çenesini ellerinin arasına aldı ve bacaklarını umursamaz bir şekilde havada aşağı yukarı sallamaya başladı. “Yataklar buruşmak içindir,” diye belirtti esneyerek. “Ve konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak. Ya bana açık davranır ve ne olup bittiğini anlatırsın, ya da Cleo Hala’nın yorumunu kabul etmek zorunda kalırım.”

Faith ablasına soğuk bir bakış fırlattı, bilerek arkasını

döndü ve odayı geçip gardirobuna doğru yürüdü. “İstediyini düşünebilirsin,” dedi sakın bir sesle, dolaptan üstünde canlı, çini mavisi kadife şeritleri olan açık mavi, keten bir sabahlık seçti.

“Pekâlâ,” dedi Grace arkadaşça.

Elbisesinin altına uygun bir terlik seçmek için alt rafa doğru eğildi. Onları alabilmek için yana yaslandı.

Grace kız kardeşini rafın altını üstüne getirerek terliğini ararken seyretti ve devam etti. “Cleo Hala diyor ki zavallı Gareth’la beklenenden daha iyi anlaşılmışsınız.”

Kendisinin Gareth’a neredeyse aynı şeyi söylediğini tümüyle unutan Faith tepesinin attığını hissetti. Etrafından sarkan etekleri unutup aniden ayağa kalktı. Çaresizce onların kıvrımlarına dolanıp, dengesini kaybetti ve dikkatlice yerleştirdiği ayakkabıların arasına bir yığın gibi düştü.

Faith kendini gardirobun önünde sürüklerken, yatağın olduğu taraftan bir kahkaha tufanı koptu. Bir düzine elbiseyi ve terliği olduğu gibi bırakıp ablasına ters ters bakmak için odanın öbür ucuna doğru yürüdü. “Grace Olivia Caldwell, hemen odamdan çıkıyorsun!”

Gözlerinden kahkaha gözyaşlarını silen Grace gitmek için ayağa kalktı ve gardirobun yanından geçerken kırıdamalarını zor tuttu. Kız kardeşinin fırlattığı yastıktan korunmak için tam zamanında Faith’e doğru döndü. “Tamam artık! Gidiyorum,” dedi ve kapıya doğru giderken gelen ikinci bir yastıktan kaçtı. Kapıyı açtı, koridora adım attı ve kaçma mesafesinde kafasını tekrar içeri

uzattı. “Ah, az kalsın unutuyordum. Gareth işleri sonuçlandırmak için saat on birde burada olacağını bildiren bir not göndermiş.”

Faith tam yastığı fırlatırken durdu ve gözleri şömine-nin üstündeki küçük saate kaydı. Saat on kırk beşti.

Kızgınlığı daha da artmış bir şekilde yastığı fırlattı. Yastık kapalı kapıya çarptı.

Her ne kadar Grace'in ve hizmetçilerinin ortak çalışmalarının bir sonucu olsa da, bir bire bir kala Faith kendini, elinde lavanta saten terlikleri, baştan ayağı giyinmiş bir şekilde koridora atmayı başarmıştı.

En sade sabahlığını giymişti, basit, yuvarlak bir yakası olan, kısa kollu, lila, şifon bir elbiseydi. Üst tarafı sadece iki küçük düğmeyle arkadan kapanıyordu ve yüksek bel hizasından kolayca arkaya bağlanan geniş, lavanta rengi saten bir etekliği vardı. Becky gardırobun altında onun ayakkabılarını bulmaya çalışırken Faith saçını yaptı, önden ve yandan fırçayla tarayarak, tepeden gümüş bir tokayla tutturdu. Birkaç dakika sonra Becky elinde lavanta terliklerle yüzü kıpkırmızı bir halde kafasını gardırop enkazından kaldırdı. Faith onları kaptı, Becky'e hızlı bir teşekkür bakışı fırlattı ve odadan çıktı.

Şimdi kavisli merdivenlerin başında ayakta durmuş, bir eliyle kendini dengelemek için merdivenin tirabzanını tutuyor, diğeriyle de yumuşak ayakkabılarını ayağına geçirmeye çalışıyordu. Doğruldu ve karşısındaki

apliklerin altında asılı küçük aynalardan birinde kendine göz attı. Derli toplu görüntüsünden tatmin olarak döndü ve ağır adımlarla merdiveni inmeye başladı, ne kadar çekici görüldüğünden tümüyle habersizdi.

Çalınca giyinme telaşı sayesinde üstündeki renkler olağanüstüydü, kusursuz tenine hoş bir ton vermişti. Duruşu her zamanki gibi asildi ve hep yaptığı zarif topuzların yerine gümüş tokasının arasından dökülen altın sarısı saçlarının dalgalan ve bukleleri onu daha da çekiçi ve sıcak kılıyordu. Üstündeki sabahlığın lila rengiyle yaşadığı heyecan birleşince gözleri inanılmaz güzelleşmişti, sanki gözlerinin içinde parlayan gümüş bir ışık vardı.

Merdivenlerin sonuna geldi ve yer döşemesine adım atmadan önce bir an durdu. Merdivenin tirabzanını tuttu ve öne eğilerek soluna döndü. Wilson giriş kapısının önünde, misafiri takdim etmeye hazır, kaskatı duruyordu, yüzü o kadar ifadesizdi ki Faith beklediği özel misafirin gelip gelmediğini soramadı. Kafasını sağa çevirdi ve uzun koridora dikkatlice baktı, sonra nefesini tuttu. O'Reilly hemen salon kapılarının dışında konumlanmıştı, bu yanında biri olduğuna işaretli.

Kalbi hızla atmaya başladı. Hayretle Gareth'ı görmek için sabırsızlandığını fark etti. Son basamağı da indi ve salona giden hole doğru yavaş adımlarla giderken yüzü asıldı. Şaşkınlıkla duygularını sorguladı, ne zamandan beri böyle hissetmeye başladığını hatırlamaya çalıştı, fakat O'Reilly'e yaklaştıkça bu sorularına cevap vermekte

zorlanıyordu. Her ne kadar Gareth'in, üzerinde hep baş edemediği bir etki yarattığını itiraf etse de, bu bilmediği duygular ona o kadar küçük adımlarla gelmişti ki neredeyse hiç fark edememişti.

Düşüncelerinden bir anda silkindi ve uşağa son derece sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bir misafirim var O'Reilly."

Uşak başını salladı. "Evet, gerçekten bir misafiriniz var Bayan Faith. Geleli çok olmadı."

Öne doğru eğildi ve sesini biraz kısarak, "Peki, yalnız mı yoksa ablam kendisine eşlik ediyor mu?"

O'Reilly soru karşısında şaşırmıştı ama yine de cevap verdi. "Yalnız, Bayan Faith."

Faith'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve hayatının en düşüncesizce kararını verdi. Uzandı ve O'Reilly'nin elini tuttu. "Lütfen bana bir iyilik yap ve başkaları gelirse onları oyalamaya çalış, olur mu? Misafirimle bir süre baş başa kalmak istiyorum."

Uşak kafasını salladı ve onu mutlu edecek son bir gülümsemeyle Faith salondan içeri girdi. Kendini son derece cüretkâr hissederek arkasını döndü ve kapıyı kapadı. Fakat son anda, kapıyı tamamen örtmek konusunda emin olamayıp yarı açık bırakmaya karar verdi. İki eli de halen kapı kollarının üzerindeyken derin bir nefes aldı.

"Kendimize nihayet zaman ayırabildiğimiz için çok memnunum, lordum."

Onun hızlıca iç geçirerek yumuşak adımlarla odayı geçtiğini duydu. Eldivenli elinin omzuna dokunduğunu hissettiği zaman derin bir nefes alıp yüzünü görmek için ona döndü.

"Benimle aynı şeyleri hissettiğinizi şimdi öğrendim, Bayan Ackerly!"

Faith acı bir şekilde karşısındaki adamın Gareth olmadığını anladığı an yüzünün rengi uçup gitti. Gelen Lord Horatio Grimsby'di. Ve ona o kadar zafer dolu, mutlu bir ifadeyle bakıyordu ki onu öpmeye yelteneceğinden ödü koptu.

Hızla, ellerini onunkilerden çekti ve yanından uzaklaştı, aralarına bir mesafe koyacak şekilde odanın öbür tarafına kaçtı. Adamın bir anda yanında bittiğini görünce döndü ve şaşkınlıkla yerinden zıpladı. Gözlerini sinirli bir şekilde yarı açık kapıya dikti ve geriye doğru bir adım daha attı.

"Size tazelenmek için içecek bir şeyler ikram ettiler mi, lordum?" Kekeleyen sesi garip sessizlikte çok yüksek kaldı.

Horatio daha da yakınına geldi. "Odaya adınızı attığınız an, güzelim, tazelandım." Faith dehşet içinde ona baktı. Adam eline uzandı, bu şairane sözden sonra kendiyse pek gururlanmış gibiydi. Yutkunduydu ve çabucak yanından uzaklaştı, bir taraftan da aklından kibarca bu durumdan kaçma yollarını geçiriyordu. "Faith, hayatım, bu kadar utangaç olmana gerek yok, uşağa benimle yalnız kalmak istediğini söylerken duydum seni."

Faith içindeki dehşeti zorla bastırdı. "Belki, Lort Jameson..." diye söze başladı.

Adam ona doğru bir adım daha attı, ılık gözlüklerini parlatıyordu. "Açıklama yapmak zorunda değilsin. Dün geceye dair birtakım söylentiler duydum tabii, ama hiçbirine inanmadım. Biliyorum ki, sen asla Gareth Llyod gibi bir adamla öyle düşüncesizce hareket etmezsin."

Adam ileri adım atmaya kalkınca, Faith araya elini koydu ve geri çekildi. "Belki, Lort Jameson, ablamın eşi Kont Caldwell'le konuşmanız da fayda var." Dizlerinin arkası kanepeye değince gürültülü bir sesle koltuğa oturdu.

Horatio bir anda onun önünde dizlerinin üstüne çökmüş vaziyetteydi, elini tutmaya çalışıyordu. "Babanla konuşmayı tercih ederim."

"Buna gerek olmayabilir," diyen sert bir ses geldi holden. Kapının girişinde Roth markisi belirdi, yakışıklı yüzünden soğuk bir memnuniyetsizlik okunuyordu.

Gareth balodan hemen sonra eve gitmiş, geceyi sabaha kadar kütüphaneyi arşınlayarak uykusuz geçirmişti. Bütün gece, asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeyi, onu sevmeyen bir kadınla evlenmek üzere olduğu gerçeğini kabul etmeye çalışmıştı. Fakat iyimser bir yaratılışa sahipti. Güneş doğduğunda, genç adam her ne kadar Faith'in kendisine âşık olmadığını biliyorsa da aralarında güçlü duygular olduğuna kanaat getirdi. Ve biliyordu ki, eğer duygu varsa aşk olma olasılığı da vardı.

İç rahatlamış bir ruh haliyle Caldwell'lere geldiğinde ona kapıyı Wilson açtı ve Faith'in salonda olduğunu ilettili. Yüzünde korkunç bir ifadeyle ayakta bekleyen O'Reilly'e doğru yaklaşırken adımları yavaşladı. Gareth yine de ona gülümsemeye çalıştı ve yarı açık kapıyı açmak için uzandı. İnanılmaz bir şekilde, tam Gareth, Horatio Grimsby'nin belirtisini görür gibi olmuşken ufak adam önüne atladı.

Zorlukla O'Reilly'i kenara itip Faith'in odada kanepede oturduğunu ve ellerinin, önünde diz çökmüş Horatio'nun avucunda olduğunu gördü, bunun tek anlamı vardı.

Faith, Gareth'in sesini duyar duymaz aynı zamanda ayağa kalkmaya çalışan Lort Jameson'a çarparak ayağa fırladı. İçinde aniden hissettiği umulmadık mutluluk, ne yazık ki nişanlısının yüzünü görünce bir anda kayboldu. Ateşten yüzü kızarmış vaziyette, ellerinin ve dizlerinin üstünde sanki kanepenin altında bir şey anyormuş gibi yere uzanan Horatio'ya baktı. Adamın elleri eteğinin altına doğru kaydı ve bir anda ayak bileğini yakaladı.

Bu çok edici taciz karşısında nefesi kesilen Faith ayak bileğini kurtarıp geriye bir adım attı... ve tam da Horatio'nun bulmaya çalıştığı gözlüklerin üstüne bastı. Utanarak eğildi ve onları yerden aldı. Çerçeve eğilmiş ve camlardan biri kırılmıştı.

"Çok üzgünüm Lort Jameson..." diyebilirdi. Fakat daha fazla konuşmadı. Dudağını ısırıp ve ciddi bir ifadeyle

gözlükleri sahibine uzattı. Kont onları tek kelime etmeden aldı. Çerçeveyi elinden geldiği kadar düzeltti, gözüne taktı, Faith'e kaskatı bir selam verdi ve gitmek için arkasını döndü. Kapıda Gareth'in yanından geçerken ona da başıyla kısa bir selam verdi, "İyi günler lordum."

Gareth da başıyla karşılık verdi. "Jameson."

Kontun ayak sesleri holde yankılandı. Gareth ve Faith ön kapının açılıp kapandığını duydu. Hiç konuşmadan ayakta duruyorlardı, aralarındaki gerginlik artık saklanamayacak şekilde büyüyordu.

O'Reilly yüzünde özür dileyen bir ifadeyle kapıda Gareth'in arkasında belirdi. Faith onu gördü ve birdenbire sessizliğin etkisinden kurtuldu. "Her şey yolunda," diye endişeli uşağı teselli etti.

Gareth, O'Reilly'nin orada olduğunu anlamadan tek kaşını yukarı kaldırdı. "Korkarım, yirmi dört saat geçmeden gözlerimin önünde ikinci bir evlenme teklifi alan nişanlının durumunu 'yolunda' kelimesinden daha başka bir şeyle tarif ederdim."

Faith kendini dikleştirdi. "Size söylememiştim lordum." Kafasını O'Reilly'e çevirdi. "Lütfen hizmetçilerden biri bize içecek bir şeyler getirsin ve lütfen Lord ve Lady Huntwick'e Roth markisinin burada olduğunu haber verin."

O'Reilly kafasını salladı. Markinin korkunç bakışlarını üzerinde yakaladı ve hızla oradan kaçtı.

Faith hâlâ ayakta duruyordu, çenesi yukarıda ve elleri

önünde birbirine kenetlenmiş vaziyette, Gareth'in odayı geçerek uzun pencerelerin önüne doğru yavaş adımlarla yürümesini seyreliyordu. Başparmağıyla düşünceli bir şekilde dudaklarına dokunarak karşısındaki bahçeye doğru baktı. "Göründüğün kadar soğukkanlı değilsin Faith," dedi, sesi hissizdi.

Kendisine sözleriyle eziyet etmesine izin vermek istemiyordu. "Ne söylemek istediğinizi anlamıyorum lordum."

Genç adam gözlerini dikip ona baktı. "Bu sakın yüzünden bahsediyorum, dünyaya sürekli gösterdiğin bu soğukkanlı, endişesiz halin bir maskeden ibaret, öyle değil mi?"

Faith'in dudakları fark edilmez bir şekilde kasıldı.

"İçinde, derinlerde," yumuşak bir sesle devam etti, "bastırılmış bir öfkenin verdiği kanışıklıkla titriyorsun aslında, öyle değil mi prenses?"

Genç kadın cevap vermedi.

"Ve şu an en çok yapmak istediğin şeyin odanın bu tarafına geçip bana bir tokat atmak olduğunu tahmin ediyorum, öyle değil mi?" Gareth camdan uzaklaştı ve sabit bir şekilde Faith'e bakmaya başladı, elleri artık önünde kenetli halde değildi, ellerini yumruk şeklinde iki yanında o kadar sıkımişti ki boğumları bembeyaz kesilmişti. Yalancaktan gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Faith derin bir nefes aldı ve ellerini kasmamaya

çalıştı, sessizce kalp atışlarının yavaşlamasını arzulu-yordu. Aklına salona girmeden önce sahip olduğu iyim-ser düşünceler geldi. Kararlı bir şekilde bunları kafasında uzaklaştırdı. Gareth'i görmek için nasıl sabırsızlandığını hatırlamak onu şu an daha çok çileden çıkarmaktan başka bir işe yaramazdı.

Gareth, nişanlısının, dinginliğini tekrar kazanma mücadelesini seyrediyordu, midesi kasıldı. Genç adam Huntwick'lere gelirken, dün gece bir mucize gerçekleştğini ve bir şekilde Faith'in evlenecekleri için mutlu olduğunu ummuştu. Bunun yerine, sadece odada onunla yalnız kaldığı için duyduğu rahatsızlığı saklamaya çalışan bir kadını izlemek zorunda kalıyordu.

"Bütün bu fiyasko için senden özür dilemem gerekiyor," dedi hissiz bir tonla. "Ağabeyim çok nadiren bu kadar düşüncesizce hareket eder."

"Hayır," dedi Faith, sesi buz gibiydi. "Bu özelliği daha çok senin taşıdığını düşünüyorum."

Gareth'in çenesi kilitlendi. "Benimle evlenmek zorunda değilsin Faith."

Faith kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki evlenmeyeceğim lordum." Sesinde iğneleyici bir alay vardı. "Seçeneklerim çok açık, öyle değil mi? Sizin için onları listelememi ister misiniz?" Genç adam cevap vermeyince kızgınlığının arttığını hissetti. Küçük parmağını yukarı kaldırarak, ileriye doğru küçük bir adım attı.

"Bir," diye başladı gergin bir sesle. "İtibarımı kurtar-

mak için sizinle evlenebilirim." Diğer bir parmağını kaldırdı ve daha büyük bir adım attı. "İki: Sizinle evlenmemeye karar verebilirim ve bunu yaparak kendimi yıllarca sürecek bir dedikodunun hor görülen malzemesi haline getirebilirim." Tatlı bir şekilde gülümsedi ve bir adım daha attı. "İkinci seçenek, ailemin iyi isminin kirlenmesi, benim gelecekte yaşayabileceğim bir evliliğin gölgelenmesi ve büyük olasılıkla küçük kız kardeşlerimin sosyeteye kabul edilmemeleri gibi yan faydaları da beraberinde getirecektir." Üçüncü bir parmağını daha kaldırdı ve bütün odayı geçecek şekilde yürüyüp Gareth'in yanına geldi, üç parmağını da dosdoğru onun yüzüne doğru kaldırdı. "Üç, lordum..." dedi, titreyen sesi kontrolünü yitirdiğinin göstergesiydi. "Üçüncü seçeneğin ne olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Gareth hiçbir şey söylemedi, hiçbir şekilde tepki vermedi, fakat çenesini sıkımdan yüzünde atan bir kas onu duyduğuna işaretti.

Faith ona bir an daha düşmanca baktı, sonra elini indirdi, arkasını döndü ve birdenbire gücünün tükendiğini hissetti. "Üçüncü bir seçenek yok lordum," dedi sessizce. "Bütün gece onu bulmak için ayakta idim."

"Ben de aynı şekilde," dedi Gareth. İleri doğru adım attı ve ellerini onun omzuna koydu, nazikçe yüzünü görmek için onu döndürdü. Kocaman gri gözleri akınamış gözyaşlarıyla dolmuştu. Bu manzara karşısında, anında ve tümüyle yenilmişti. Sakince genç kadını tekrar

kanepeye götürdü ve oturmasını bekledi, beceriksizce karşısındaki sandalyelerden birine geçti.

Faith başını eğdi, onun gözyaşlarını görmesini istemiyordu. İstemedi, burnunun ucunda bir mendil belirdi. Hepsı buraya kadardı.

Gareth nişanlısının yüzünü mendile gömmesini izledi. İnce omuzları titremeye başladı. Onun yanına kanepeye oturmak için kalktı ve nazikçe genç kadının başını omuzlarına yasladı. Uzandı ve yumuşakça saçlarını okşadı. “Mutlaka bir çıkar yol bulacağız Faith,” diyerek onu yatıştırdı. “Bir şekilde, benimle evlenmek zorunda kalmadan itibarını korumanı sağlayacağız.”

Bunu duyunca, Faith’in omuzları daha da güçlü sallanmaya başladı. Onu itti, kanepeye tekrar arkasını yasladı ve mendili yüzünden çekti.

Gareth kafasını salladı. Gene onun ağladığını zannederken onun güldüğünü anladı. Kahkahasının sinir bozukluğundan olup olmadığından emin olamadı, suratında sersem bir ifadeyle, sessiz bir şekilde oturdu.

Faith sonunda nefes almak için durdu, gözlerini açtı ve ona baktı. İfadesi son derece ciddiye, bunun üzerine kendini toparladı ve ellerine uzandı. “Üzgünüm Gareth,” demeyi becerdi, sonra biraz daha sakinleşti. “Aslında komik değil,” diyerek kabul etti, dudaklarının kıvrımlarında hâlâ gülümseme izleri vardı. “Sadece sana ne kadar uygunsuz şekilde öfkeli olduğumu fark ettim.

Bunların hiçbirisi senin hatan değil. Dün gece de söyledim gibi seni bahçeye sürükledim ve itibarını sarstım.”

“Benim istenmeyen ilgimden de kendini kurtarmak istediğini söylemiştin dün,” diye ekledi Gareth.

Yüzü hafif kızardı. “Bunu size açıklayabilirim lordum,” dedi. Sanki ona hayatının en önemli sırrını veriyormuş gibi sesini alçalttı. “Birçok insan bu özelliğimi bilmez ama ben genellikle her şeyi fazlasıyla kontrol altında tutarım.”

Gareth gülümsedi ve kaşlarını havaya kaldırdı. “Gerçekten mi?” dedi uzatarak. “Hiç fark etmemiştim.”

Eğer Faith onun sesindeki alayı sezseydi duymazdan gelebilirdi. “Gerçek bu,” diye kapadı. “Ve senin yaptığın her şey benim kontrol etmekte çok zorlandığım şeyler olduğu için hepsine tepki veriyordum, bu yüzden hiç temas etmememiz daha doğru olur diye düşündüm.”

Bir an yere baktı, sonra omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve cesur bir şekilde gözlerine baktı. “Son yirmi dört saatte, bildiğim bütün duyguları tattım ve daha önce yapacağımı düşünmediğim her şeyi yaptım ve söyledim. Fakat bu zaman aralığında bir şey hemen hepsinden daha öne çıkıyor.” Gözleri onunkileri yakaladı ama sonra, sabah tek istediği şeyin onu görmek olduğunu söyleyecek cesareti bulamadığını hissetti. Bunun yerine, sıkıca kenetlediği ellerine baktı ve kendisini rahatlamaya zorladı.

Gareth, onun kendisine çok önemli bir şey söyleyeceğini sezdi, fakat her ne sebeptense vazgeçtiğini anladı.

Onun kendisine bakacağını, konuşacağını umarak sabırla bekledi. Konuşmayınca arkasına yaslandı ve üstüne gitmemeye karar verdi. Çünkü yaptığı şey, farkında olsa da olmasa da, sözcüklerin verebileceğinden çok daha önemliydi. Ona umut vermişti. Ona olan tepkilerini kontrol edemediğini itiraf ederek ona ihtiyacı olan sebebi vermişti; onu bir gün sevebilme olasılığını. Anne-siyle babasının sahip olduğu gibi bir ilişki kurmayı belki bir gün becerebilirlerdi.

Birdenbire holden sesler gelmeye başladı. Faith ürkek bakışlarını Gareth'in hüznünlü gözlerine çevirdi.

"Sanırım benim ağabeyim ve senin ablan gelmiş olmalı," dedi hayıflanarak. Sonra elini tuttu ve ona yumuşak, şefkatli bir şekilde gülümsedi. Ayağa kalkarak onu kendine çekti. "Sanırım bunu yürütebiliriz prenses," diye önerdi, boğuk bir sesle.

Faith onun sıcak, koyu gözlerine baktı ve ansızın onu sanki hayatı boyunca sahip olduğu en iyi arkadaş gibi hissetti. Başını salladı ve elini koluna geçirmesine izin verdi, birlikte dönerek ailelerini karşıladılar.

On Uç



Gareth kartlarını açtı ve seçeneklerini düşündü. Nişanlandığının duyurulduğu son dört haftadan bu yana ilk kez White's'taki arkadaşlarıyla buluşup neşeli vakit geçirebileceği ve oyun oynayabileceği bir zaman bulmuştu. Her ne kadar, evlilik hazırlıkları çoğunlukla Ackerly kadınları tarafından ele alınmış olsa da Faith'le mümkün olduğu kadar fazla zaman geçirmeye çalışıyordu.

Nişanlısı ona karşı yumuşayacağına, tarih yaklaştıkça daha mesafeli ve endişeli oluyordu. Birçok kez, onun itibarını ayaklar altına alıp her şeye boş vereceğini hissettiğinde, kendini, onu gönülsüzce de olsa güldürmek için şakalaşp tatlı sözlerle kandırmaya çalışırken bulmuştu. Suratını astı ve henüz gerçekleşmemiş bir evliliği kurtarmak için neden bu kadar çok çabaladığını merak etti.

“Kartlar bugün seni sevmiyor Roth.”

Kafasını salladı ve kartları yüzüstü masaya fırlattı. “Pas. Kartlar da sorun yok. Kafamı oyuna veremiyorum. İşte size, benim beklenmedik mirasımı soymak için mükemmel bir fırsat.”

“Size katılmamız da bir sorun var mı?”

Trevor Caldwell kartlarının üstünden Blackthorne Dükü Sebastian Tremaine’i görmek için baktı, yeşil örtülü oyun masasının öbür yanında ayakta duruyordu. Şaşkın bir memnuniyetle gülümsedi ve yakın arkadaşının elini sıkmak için ayağa kalktı. “Mükemmel zamanlama! Bu masada her zaman yeni kana ihtiyaç var, özellikle de eski bir dostsa.” Döndü ve uşaklardan birine işaret verdi, o da aceleyle birkaç sandalye getirdi ve yeni gelenlerin içki taleplerini aldı.

Uşak telaşla uzaklaşınca, Sebastian döndü ve yanında sessizce ayakta duran adamı işaret etti. “Sizi, İskoçya’dan birkaç haftalığına iş için gelen kuzenim Asheburton Markisi Lachlan Kimball’le tanıştırayım.” Sebastian, Trevor’ı tanıttı, sonra aynı masada oturan Jonathon’a ve Gareth’a döndü.

Gareth kartları karıştırırken kafasını yukarı kaldırıp baktı. “Tanıştığımıza sevindim Asheburton.” Lachlan başıyla karşılık verdi ve oturdu.

Gareth’la Trevor birbirlerine şaşkın bir bakış fırlattılar, Trevor omzunu silkti. Bu beş adam içinde Asheburton markisi açıklı ki en zenginleriydi. Aynı zamanda en

inzivaya çekilmişiydi, İskoçya’nın vahşi dağlık arazilerindeki malikânesinde yalnız yaşıyordu. Bu gizemli marki hakkında sürekli söylentiler dolaşıyordu. Hatta bir tanesi fakir ama güzel bir İskoçyalı kızla evlendiğini ve onu antik şatosundaki kuleye kapattığını rivayet ediyordu.

Gareth, Sebastian ve Lachlan’ı da dahil ettikleri yeni bir eli ustaca dağıtırken beşli bir süre karşılıklı sessiz oturdu. Beş adam da arkalarına yaslandı ve ellerindeki kartları inceleyip düzenledi.

“Şehirden her zamankinden uzak kaldın bu sefer Thorne,” dedi Gareth. Jonathan yüzü kapalı iki kartı masaya koydu ve kardeşine iki tane daha vermesini başıyla işaret etti.

Sebastian küçümseyici bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “Korkarım, Hunt’in genç baldızı son zamanlarda çok sık şehre geliyordu.”

Trevor, Jon ve Gareth kahkaha attı. Grace ve Faith’in küçük kız kardeşi Mercy Ackerly düke fena halde platonik bir tutku içindeydi ve sürekli Balackthorne’u kendisine âşık etmek için yeni denemelerle geliyordu.

Asheburton, Sebastian’a meraklı gözlerle baktı. Dük cevap vermeyince, Gareth memnuniyetle durumu açıklama gereği duydu. “Geçen sene, Thorne az kalsın at arabasıyla Hunt’in genç baldızını ezerek en iyi rekorunu kırıyordu.” Gareth, Sebastian’in heves kırıcı ters bakışlarını gördü, sınttı ve devam etti. “Tabii son derece üzülürdün, at arabasını durdurdu ve ona yardım etmeye çalıştı. Genç

kız kafasındaki şişlikten ayılıp kendine gelince, bütün kurtarılan hanımefendilerin nasıl davranması gerektiğinden haberdar olacak kadar zeki olduğu için tabii ki tıpkı diğer hanımefendiler gibi onu kurtaran bu şefkatli kahramana mecburen âşık oldu.”

Trevor sırttı. “Ne yazık ki, küçük Mercy o zamanlar sadece on iki yaşındaydı.”

Sebastian nihayet konuştu. “Neredeyse on üç,” diye düzeltti.

Trevor’ın sırtışı daha da yayıldı.

Gareth, Lachlan’a baktı. “Thorne’un onu ezmeye çalışarak çok iyi bir iş yaptığını düşündüğünden şüphelenmeye başlıyorum, çünkü artık neredeyse on dördünde ve her zamankinden daha kararlı...”

“Bu yüzden,” diye sözünü kesti Jon kardeşini hoşnutsuz bir bakışla bastırarak, “Onu engellemek için olağanüstü bir sağduyu sergiledi.” Sebastian’a döndü. “Bilmelisin ki...” diye başladı.

“Yarın sabah saat onda bizim evde toplanıyoruz,” diye müdahale etti Trevor aceleyle, Jon eğlencelerini mahvetmeden önce. “İkiniz de tabii ki orada olacaksınız.” Başıyla Asheburton’ı da işaret etti.

“Olur, tabii,” dedi Sebastian meraklı bir bakışla. “Sebep nedir?”

Trevor kaşlarını kaldırdı. “Roth markisinin düğün törenine katılacağın aklına gelir miydi?”

Sebastian çoğunlukla küstah bir köpek yavrusu gibi

gördüğü, karşısında oturan adama baktı. “Pekâlâ genç Roth. Bir unvan, bir servet ve şimdi de bir eş, hepsi de bu kadar kısa zamanda arka arkaya.”

İçkisinden bir yudum aldı ve sandalyesine yaslanıp bacaklarını esnetti. “Senin için unutulmaz bir yıl olmuş gibi.”

Lachlan, Gareth’in kendini beğenmiş yüzünden Trevor’ın memnun ifadesine, daha sonra Jon’un sert suratından Sebastian’ın sıkıcı yüz ifadesine baktı. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “Eğer Thorne sormuyorsa ben soracağım. Kim bu şanslı gelin?”

“Benim baldızım,” dedi Trevor.

Sebastian ayaklarını çekti ve dik oturdu.

Lachlan’ın yüzünden bir tiksinti geçti. “Yanlış duymadıysam sadece on dört demiştin?” diye sordu inanamayarak.

“Neredeyse on dört,” diye düzeltti Trevor.

Sebastian sakinliğini yeniden kazandı. Cebinden bir puro paketi çıkardı, paketi açtı, içinden bir tane seçti ve Lachlan’a uzattı. “Merak etme kuzen. Etrafımda bana yetecek kadar Ackerly kız kardeşlerden var, Roth küçük olanla ilgilenmiyor.” Kafasını Gareth’a çevirdi. “Faith, değil mi?”

Gareth başını salladı. Trevor bir şey söylemek için ağzını açtı, fakat Jonathan sert bir bakışla onu durdurdu. “Ben de sana bunu söylemek istiyordum, Thorne. Bütün Ackerly kızları yarın orada olacak, Mercy dahil.”

Gareth ağabeyine haşın bir bakış fırlattı ve uşağa paltosunu getirmesini işaret etti. "Bütün arkadaşları-
mın düğünümde olmasından memnuniyet duyarım,"
dedi, ayağa kalktı ve uşağın getirdiği paltoyu giydi. Bir
an durdu, doğrudan Sebastian'a baktı. "Tabii, eğer
Mercy'nin orada olması biraz... gözünü korkutursa,
bunu tümüyle anlayışla karşılarım." Eldivenleri giydi,
şapkasının ucuna dokunarak masadaki adamlara selam
verdi. "Tekrar tanıştığımıza memnun oldum Ashebur-
ton. Beyler." Son bir meydan okuyan sınıtıyla yanların-
dan ayrıldı.

Sebastian tekrar arkasına yaslandı ve yavaşça
purosunu yalamaya başladı, gönülsüzce boyun eğerek
Trevor'a baktı. "Saat on demiştin, değil mi?"

On Dört



Faith aynanın önündeki hayaletle giderek artan bir
tedirginlikle baktı. Karşısındaki uzun, genç hanım fazla
sakin ve kontrollü görünüyordu. Elleri soğuk ve nemli,
ağız pamuk gibi kupkuruydu ve adeta binlerce kelebek
karnına göç etmişti.

"Dizlerinin üstüne eğil Faith, başına yetişemiyor-
um."

Faith düşüncelerinden sıynılıp omuzlarının üstünden
Grace'e baktı, başındaki tacın etrafındaki buz mavisi
kadife düğüme parlak, safir halkacıklar takmaya çalışı-
yordu.

Gri gözlerindeki tuhafılık, Grace'in bir anda durma-
sına sebep oldu. "Sen iyi misin?"

Faith önce başıyla onayladı, sonra durdu ve,

"Hayır..." diyerek kafasını salladı, dudaklarını kenetledi ve gözlerini kapadı. Yavaşça yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturdu. "Açıklayamıyorum, gerçekten. Bütün bunlar bana çok yanlış geliyor."

Grace hızla kardeşinin yanına gitti. "Nasıl yanlış Faith?" Yanına oturdu ve kız kardeşinin iki elini birden avucuna aldı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı. "Kamım kanıncalanıyor, bacaklarım titriyor, ellerim terliyor ve başım çatlıyor. Bir gelin düşün gününde böyle hisseder mi?"

Grace sıkıntılı bir şekilde ona baktı. "Gareth'i düşünmeye başlamayı ümit ederdim," dedi. "Geçen bütün ay boyunca seni memnun etmeye çalıştım."

"İşte tam da bu. Bir an onu gayet iyi düşünüyorum sonra sebepsiz bir şekilde çileden çıkıyorum. Beni o kadar çok şey... gibi hissettiriyor ki..." Faith ellerini savurarak doğru kelimeyi bulmaya çalıştı... "O kadar kanşık. Bundan nefret ediyorum."

Grace arkasına yaslandı ve gülümsedi, sonra Faith'in bir sonraki kelimesini duymak için öne eğilmek zorunda kaldı.

"Ve çok korkuyorum."

"Ama neden?"

Aklı tekrar Gareth'in son dört haftadaki günlük ziyaretlerine gitti. Ne zaman ona korkularından ve kuşku-larından bahsetmek için cesaretini toplamayı becerse, bu denemelerini bastırarak bir konu buluyordu. Ne

söyleyeceğini unutturacak şekilde ya gözlerinden yaş gelinceye kadar onu güldürüyor ya da onu kollarnın arasına alıp baygınlık geçirtecek şekilde öpüyordu. "Gareth'in beni öpmesinden. Beni öperken düşünemiyorum. Beni öpmeden önce birbirimizi yeterince tanımış olmayı isterdim. Çok uygunsuz ve mantıkdışı geliyor ve..." deyip bıraktı.

Faith'in, ağzından çıkan kelimelerin gülünçlüğünden tümüyle habersiz olduğundan emindi, Grace gülme krizini tuttu ve arkasına yaslanıp bir an düşündü. "Onu tanımak için daha fazla zamanınız olsa kendini daha mı iyi hissedecektin?"

Faith başıyla onayladı.

"Ve onu tanımak için sabırsızlanıyorsun, öyle değil mi?" diye devam etti Grace.

"Eğer konuşabilirsek..." Faith bir anda kafasını kaldırdı ve şüpheli gözlerle ablasının profiline baktı. "Ne planlıyorsun?"

Grace şömine rafının üstündeki saate baktı ve çabucak ayağa kalktı. "Gereksiz endişe etmiyor musun? Aşağıya iniyorum. Sana yardım etmesi için Amity'i göndereceğim." Hızlıca yürüyerek kapıdan çıktı.

"Grace," dedi Faith uyarıcı bir sesle.

Kardeşi eli kapı kolunda durdu. Tattı bir şekilde gülümsedi. "Charity'i de göndereyim mi?"

"Hayır, sakın!" diye soluk soluğa kaldı Faith. "Geldiğinden beri başıma dert oldu. Dün bütün gün beni takip

etti ve Gareth'in unvanını ima ederek her beş dakikada bir bana reverans yaptı."

Grace güldü. "Blackthorne dükü bir saat önce kuzeni Asheburton markisi ile geldi. Lort Asheburton o kadar sessiz ve gizemli ki Charity onu konuşturmayı kendine görev edinmiş durumda. En azından bir süreliğine rahat olduğunu söyleyebilirim." Daha sonra kapıyı kapadı ve Faith onu durdurmaya çalışmadan oradan uzaklaştı.

"Beni görmek istemişsiniz, hanımefendi." Roth markisi düğün töreninin başlamasından yaklaşık yirmi dakika önce oturma odasına girdi.

Grace, başını hazırlıkları seyrettiği pencereden çevirdi. "Gareth," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Benimle konuşmaya zaman ayırdığın için sana teşekkür ederim." Bir kez daha pencereden dışarı baktı ve boğazını temizledi. "Çok fazla zamanımız olmadığı için doğrudan konuya gireceğim. Korkarım Faith'in bazı... şeyy..." Küçük bir öksürükten sonra devam etti. "Bu evliliğe dair endişeleri var."

Grace yüzünü buruşturdu. "Yani, her zamanki şeyler. Hızlı flört, zorunlu nişan, acele edilmiş evlilik." Omzunu silkti. "Tabii, beni de meraklandırı. Yani gerçekten kız kardeşimle neden evleniyorsun? Hatta onunla evlenmek istiyor musun?"

Gareth kaskatı kesildi. "Neden soruyorsun?"

"Öncelikle, çünkü o benim kardeşim. Sonra sen de benim arkadaşısın," diye cevap verdi ve ona yandan

bir bakış attı. "Ve sonra bu can sıkıcı 'aşk' meselesi var." Ona gülümsedi.

Gareth boğazına kement atıldığını hissetti, çünkü kendi de aynen bu "aşk" meselesine takılıyordu. "Kız kardeşine âşık olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Grace onun gerilmiş yüzünü gördü, aradığı şeyi bulmuştu. "Hayır," dedi kararlı bir sesle.

Gareth kementin biraz gevşediğini hissetti. Ama ne yazık ki devamındaki cümlelerle daha da korkunç bir hal aldı.

"Fakat o sana âşık olabilir mi?"

Gareth kenara çekildi. Bu günlerdir kendisine sorduğu soruydu.

Dosdoğru Grace'e baktı. "Onu zorla âşık edemem Leydi Huntwick."

Grace düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırды. "Hayır ama belki ona öğretebilirsin." Düşünceli birkaç adım attı, sonra kararlı bir şekilde geri döndü. "Kız kardeşimle evlenmeyi ister miydin? Bu durumda olmasaydınız, yine onunla evlenmeyi düşünür müydün?"

"Cevabı biliyorsun," dedi Gareth sakın bir şekilde.

"Ona bu düğün gününü daha kolay atlatması için bir hediye vermek ister misin?"

"İsterim," diye cevap verdiğini duydu.

"Onunla bugün evlen fakat ona seni daha iyi tanıması ve sana âşık olması için... şeyden... önce biraz zaman ver... evlilik görevlerinizi yerine getirmeden önce."

Kement tekrar daraldı. Gareth ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Hiçbir şey söylemeden Grace'e baktı, onun kendisini bu kadar ustaca tuzağına çekmesine nasıl izin verdiğine inanamadı. Herhangi başka bir adamdan düğün gününde böyle bir şey yapması istenebilir miydi? İstenemeyeceğini tahmin ediyordu.

Grace onu bir süre seyretti, sonra yüzü kızardı ve uzaklara baktı. "Bu küçük bir istek değil lordum, farkındayım ama bunu sizden istememin sebebi..."

"Yapacağım."

"P-pardon?" Grace kekeledi.

Gareth odadan çıkmak için arkasını döndü. "Yapacağımı söyledim," diye tekrar etti. "Git ve Faith'e isteğini kabul ettiğimi söyle ve düğünü bitirelim."

"Fakat Gareth!" diye bağırdı Grace, sonra onun duyma mesafesinin dışında olduğunu anlayınca sustu; odadan çoktan fırlayıp çıkmıştı. "Faith bunu sana sordugumu bilmiyor," dedi kendini suçlayan bir sesle.

On Beş



"Sen ne yaptım dedin?" Faith, gelinliğine herhangi bir zarar gelmesini tümüyle önleyecek şekilde üstündeki ağırlıklarla yatak odasındaki makyaj masasında oturuyordu, Amity yere diz çökmüş, sevgiyle ellerini tutuyordu.

Charity yüksek sesle güldü. "Çok iyi iş Grace. Onu tam anlamıyla fıçıya yuvarladın Faith." Haylaz ikiz, yatağın üstünde karnını tutarak kıkırdıyordu.

"Charity!" Amity kunayan bir bakışla onu uyardı.

Grace biraz üzgün duruyordu. "Birbirinizi tanımak için zaman versin diye düşündüm, işler daha..." Küçük ikiz kardeşlerine bakınca durdu, "Hızlanmadan," diye yarım yamalak tamamladı.

"Görevlerini yerine getirmek de ne demek?" Mercy kapıda gözüktü.

"Sus Mercy," dedi Grace ve Faith aynı anda.

"Evet, sus Mercy. Git ve dükünü bulup onu rahatsız et," diye ekledi Charity ve ona gene sert bakan Amity'e dilini çıkardı.

Mercy bir an inatçılık etmek istedi, sonra aklına parlak bir fikir geldi. "Sanırım Lort Asheburton'ın Charity'nin onu sevimli bulduğunu öğrenme vakti geldi, gıdip söylemeliyim."

Charity ayağa kalktı ve düşmanca baktı. "Dene bakalım," dedi meydan okuyarak.

"Yapamaz mıyım?" Mercy'nin sesi tahrik ediciydi. Bir adım geriye attı ve Charity yataktan kapıya doğru fırladığı gibi arkasını dönüp kaçtı.

Faith kız kardeşleri arasındaki ağız dalaşını umursamadı, aklına birdenbire gelen bir düşünceyle alını kırıştı ve suratı asıldı. "Gareth senin bu tavsiyenden mutlu olmamıştır."

Grace kendini biraz suçlu hissetse de gerçekleri anlatmaya devam etti. "Kabul etti ve gelip sana iletmemi istedi."

Faith iç geçirerek kalkmadan önce ablasına gözlerini dikerek baktı. "Pekâlâ, söylemeliyim ki evliliğimize eşit koşullarda başlamaya niyetlenmiş olması bende çok büyük bir rahatlama yarattı." Amity'nin yerden kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Aşağıya inelim mi? Eğer acele edersek sadece birkaç dakikalığına geç kalmış olacağız."

Ülkedeki en zengin ve güçlü adamlardan birinin ülkenin en güzel kadınlarından biriyle evlenmesine tanıklık edecek olan küçük bir kalabalık, hep beraber sessizce bahçedeki çardağın altında toplandılar. Faith, Gareth'in yanındaki yerini alınca, ona düğün gününde gerginliğini dindirdiği için bir teşekkür gülümsemesi verdi. Ama bu sadece onun Grace'le yaptığı konuşmadan bu yana içinde birikmiş olan öfkeyi alevlendirmekten başka bir işe yaramadı. Gareth'a göre, bu gülümseme inanılmaz derecede kendiyile gururlanan, elindeki kozu nerede ve ne zaman kullanacağını çok iyi bilen bir kadına işaretli.

Bir şekilde andını içmeyi becerdi ve Tann'nın önünde onu eşi olarak kabul etti, onu sevmeye ve şefkat göstermeye söz verirken biraz hafiflemeyi umduysa da içinden sadece onu dizlerinin üstüne yatıp hain poposuna birkaç şaplak vurmaktan başka bir şey yapmak geçmiyordu.

Törenden sonraki partide sadece gülümsemeye devam etti ama çok da uzun sürmesini kaldırmadı. Fırsatını bulur bulmaz gelinin elini tuttu ve kulağına eğildi.

"Artık gitme zamanı geldi."

Faith, ailesini terk edip özellikle bu garip koşullar altında, bir anda yeni bir hayata adım atacağı düşüncesinden karnına iğneler saplansa da, başıyla onayladı ve gelinliğini çıkarmak için kendisinden izin istedi. Gareth'in verdiği sözle biraz kontrol sağlayabileceğini düşünmüştü önce, ama şimdi o kadar da emin değildi. Birazdan

tümüyle alışık olmadığı bir bölgeye gidecekti ve bu onun rahatlamasını engelliyordu.

Gareth onun sessizce yürülmesini seyretti, daha sonra Sebastian ve Lachlan'la derin bir sohbet içinde olan Trevor'a doğru yavaşça yürümeye başladı. Bir anlık tereddüitten sonra, yumuşak bir şekilde araya girdi. "Hunt, bir dakikan var mı?"

"Tabii." Trevor onlardan izin istedi ve ikisi birkaç adım uzağa doğru yürüdüler. "Konu nedir?"

"Faith ve ben sezonun kalanını şehirde değil Rothmere'de geçireceğiz. Grace'in, Faith'in eşyalarını oraya göndermesi sorun olur mu?"

Trevor şaşkınlık içinde baktı. "Malikânenin yenilenmek üzere olduğunu sanıyordum."

"Öyle, evet," dedi Gareth, ayrıntıya girmek istemeden.

Trevor arkadaşına bir bakış attı. "Grace kız kardeşine yardım etmek için yukarı çıktı. Faith ona nereye gittiğini söylemez mi?"

Gareth'in yüzü ifadesizdi. "Faith henüz bilmiyor," diye cevap verdi ve beklenmedik şekilde yürüdü gitti.

Trevor onun gitmesini seyrederken memnun bir şekilde sırtıyordu. Grace'le onca gürültülü patırtılı flört döneminden sonra başka bir adamın daha kansasını kontrol etmekte zorlandığını görmekten mutlu olmuştu.

Faith at arabasının köşesinde elleri kucığında, el

çantası ayaklarının dibinde, resmi bir şekilde dimdik oturuyordu. Uşak onu arabaya yerleştirirken tam olarak nereye oturması gerektiğine karar verememişti; bir süre arabanın kapısında soldan sağa bakarak bekledikten sonra sağındaki koltuğa oturmaya karar verdi. Gareth yanına mı yoksa karşısına mı oturmayı tercih edecekti bilmiyordu. Kararsızlıkla dudaklarını ısırıldı. Daha sonra içinden geldiği şekilde kapıya en uzak köşeye oturmaya karar verdi. Ona yer açtı ve onun karar vermesini bekledi.

Onun ayak seslerini duyduğunda daha yeni oturmuştu. Kapıda görüldü. Onun karşısındaki koltuğa oturup, ortadaki boşluğa da ayaklarını uzattığında Faith bir nefes aldı.

Böylelikle, dedi içinden, bu gizem de çözüldü.

Uşak kapıyı kapattı. Bir dakika sonra araba hareket etmeye başladı. Gareth camdan dışarı bakıyordu, düşüncelere dalmış gibiydi. Faith hayattaki yeni rolünü düşünüp taşınmak için sessizliğe terk edilmişti.

Beceriksiz bir şekilde gizlice, kendisine bakmıyorken, kocasının profilini seyreliyor, içini çekiyordu. Gerilimi azaltmak için bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti ama aklına pek bir şey gelmiyordu bu yüzden havadan bahsetmeye karar verdi. "Gerçekten oldukça güzel bir gün, değil mi lordum?"

"Oldukça." Gareth kendinden emin ve kısa bir cevap vermişti, tekrar sessizliğe döndü.

Kocasının ters tavrından sonra Faith onun ilgisini

neyin çektiğini görmek için eğilerek camdan dışarı baktı. Şaşkınlıkla fark etti ki, geçtikleri binaların sayısı azalıyor ve yol gittikçe engebeli oluyordu. At arabası Londra'yı terk ediyor gibiydi. Her iki kaşı da çatıldı ve ona dönüp baktığında dikkatlice kendisini seyrettiğini gördü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Rothmere'e."

"Rothmere ne demek?"

Kocasının dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Senin evin," diye cevap verdi düz bir şekilde. Gerçekte birbirlerini ne kadar az tanıdıkları düşüncesi gelince yüzündeki kısa sırtış kayboldu. Onun malikânesinin adını bile bilmiyordu.

"Fakat sezon boyunca şehirde kalacağımızı sanıyordum," diye karşı çıktı Faith.

"Yanılmışsın."

"Fakat ailem..."

"Şu an itibarıyla hepsi biliyordur."

Faith tek kelime daha etmeden arkasına yaslandı ve yeni kocasının çoktan başka tarafa çevrilmiş yüzüne baktı. Çenesinde bir kası oynuyordu ve birdenbire anladı ki Gareth ona kızgındı. Ablasının düğününde onunla dalga geçen, o gece balkonda onunla vals yapan ve ertesi gece Amanda'nın bahçesinde onu öpen o ele avuca sığmaz adam gitmişti. Bu adamı tanııyordu.

Bakışını manzaradan çevirdi ve onun kendisini seyrettiğini gördü. Genç kadın alelacele kafasını yere indirdi ve

aralarında gittikçe büyüyen sessizlikten daha da rahatsız olmaya başladı. Bu kırgınlığa sebep olmak için ne yaptığını bulmaya çalıştı. Önlerindeki birkaç günü onu daha iyi tanımak için geçirmeyi o kadar çok ummuştu ki.

Bir anda olan biteni kavradı ve gri gözlerini kısarak Gareth'in profiline baktı. Ablası onun bu isteği kabul ettiğini söylemişti ama eğer kabul etmezse kendisinin evliliği iptal edeceğini mi düşünmüştü acaba? Bunu yapmayacak kadar şerefli bir adamdı, bu yüzden kendini bu mesele de tuzağa düşmüş gibi mi hissediyordu?

Ona yakından, daha dikkatli baktı. Neredeyse somurtuyor gibiydi. "Lordum," dedi kararlı bir şekilde.

Ona şöyle bir baktı.

Genç kadın boğazını temizledi. "Bir konuda kırgın olduğunuzu düşünmeye başladım."

Kafasını tekrar cama çevirdi. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki lordum," Faith makul bir sesle karşılık verdi. "Arabaya bindiğimizden bu yana zorla birkaç cümle çıktı ağızınızdan, bana sorma inceliği göstermeden güzergâhımızı değiştirdiniz ve ne zaman konuşmaya tenezzül etseniz kısa, tek heceli, hem kaba hem de bilgi vermeyen cevaplar veriyorsunuz." Durdu, bir nefes aldı ve tamamladı. "Bu yüzden mantıken sizi bir şeyin kızdırdığı sonucuna vardım."

Gareth iki kaşını birden havaya kaldırdı. "Mantık yürütme gücünüz gerçekten çok etkileyici leydim," dedi sözcükleri uzatarak. "Belki kendinizi biraz daha zorlar

ve düşünürseniz, neyin beni bu kadar öfkeli yaptığını da bulabilirsiniz."

Tonundaki ağır alay Faith'i yıldırmadı. "Tabii ki bir fikrim var," diye cevap verdi, diğer yandan bu tavrı karşısında tüyleri diken diken olmuştu.

"Peki, o zaman leydim, beni de aydınlatır mısınız?"

Faith başını kaldırdı. "Sanırım Grace'le yaptığınız anlaşmadan pişmanlık duymaya başladınız."

"Ah, tabii." Sesi yumuşadı ama bir şekilde tehdit eder bir hal aldı. "Anlaşma."

Ses tonu Faith'i tedirgin etmişti. "Grace'i yukarıya bu fikri paylaştığınızı söylemek için göndermediniz mi?"

"Evet, gönderdim," diye cevapladı Gareth. "Fakat kabul etmeliyim ki, onun önerisi karşısında o kadar şaşkına döndüm ki birkaç meseleyi açıklığa kavuşturmayı ihmal ettim."

Faith birden dikkat kesildi. "Hangi meseleleri?"

"Evet prenses, meseleleri." Yolculuğun başından bu yana ilk kez doğrudan yüzüne bakıyordu ve ürkütücü bir şekilde, deli gibi öfkeliydi.

Bilinçsizce kadife kaplı koltuğa büzüldü, netleştirmek istediği konuları sıralamak için eğildiği zaman neredeyse geriye çekiliyordu. "Öncelikle leydim, bu 'bir süreliğine' ne kadar uzun? Gördüğünüz gibi çok belirsiz. Yorumu açık."

Faith neredeyse korkudan dizlerinin bağının çözülüp-günü hissetti. Cesur bir şekilde düz oturdu ve omuzlarını dikleştirdi.

"İki," diye devam etti. "İlişkimizin ilerlemesine izin vermek için beni daha ne kadar iyi tanımak zorunda hissediyorsun? Gördüğün gibi zaten evliyiz."

Faith içindeki sıkıntının arttığını hissettikçe dudakları ince bir çizgi haline geldi.

Gareth gelişigüzel bir şekilde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde bağladı. "Belki ayrıntılı bir aile tarihine ihtiyaç duyuyorsundur? Ya da hoşlandıklarımın ve hoşlanmadıklarımın bir listesine, örneğin en sevdiğim renk ne, yılın hangi mevsimini daha çok tercih ediyorum?" Bakışları genç kadının yüzünden vücuduna kayınca gözkapakları tembelce gözbebeklerinin üstüne düştü. Dudakları arzuyla kıvrıldı. "Tabii, birbirimize dair iyi bildiğimiz bazı şeyler de yok değil, öyle değil mi?"

Faith onun derin kahverengi gözlerindeki aç bakışı görünce nefesi kesildi. Gözlerini ayırmadığı yerde, göğüslerinde bir ürperti hissetti, sanki gerçekten ona dokunmuştu. "Bu... nu neden yapıyorsun?" Sesiyle yakalanmıştı, kelimeler sürçtü ağızda.

Genç adamın yüzündeki duygusal bakış bir anda kayboldu. "Çünkü sen beni dün günümüzde pusuya düşürdün," diyerek ağızındaki baklayı çıkardı. "Geri dönemeyeceğim bir yere kadar bekledin ve beni tutkusuz bir evlilik tuzağına düşürdün."

Faith, "Ben öyle bir şey yapmadım!" diye tam başlamıştı ki bir anda durdu. Gareth'in içinde bulunduğu bu ruh halinde, Grace'in onunla kendisinin haberi olmadan

konuştüğünü söylese ona asla inanmazdı. Daha kötüsü, eğer bütün suçu ablasına atarsa kendisine olan saygısını yitirebilir ve ona gücenebilirdi. Onun yerine çenesini kapadı ve sabit bir şekilde kocasının sorgulayan gözlerine baktı.

Genç adam kafasını çevirdi. "Bana güvenilebilirdin Faith. Endişelerini bana anlatmayı deneseydin seni dinlerdim."

Gareth'in alışık olmadığı biçimde, genç kadın dudaklarını ısırды ve suçlu bir şekilde aşağı baktı. Her ne kadar ablası onun bilgisi olmadan hareket ettiyse de, bu uygun-suz rica Faith'in mantıksız korkularından kaynaklanmıştı. Makul bir şekilde düşününce, Gareth, tabii eğer ona kendi sormuş olsaydı, ihtiyacı olan zamanı ona verirdi. Onu tanıdığı günden bu yana geçen süreci tekrar düşündü ve anı bir sancıyla fark etti ki genç adam bugüne kadar ne bir hareketiyle ne de sözüyle ona kınıcı davranmıştı ama kendisi ona karşı sürekli mesafeli durmuştu.

At arabası yavaşladı. Faith öne doğru eğildi ve tekrar camdan dışarı baktı, Rothmere'e gelip gelmediklerini merak etmişti. Hayal kınıklığı içinde sadece bakımlı, küçük bir hanın önünde olduklarını gördü.

Gareth kıpırdandı ve camdan dışarı bakmakla ve eldivenlerini giymekle meşgul karsısına şöyle bir göz attı. At arabası durdu ve kapı açıldı.

"Lordum?" Marki, indirdiği basamakların başında sabırla ayakta bekleyen uşağa baktı. "Gönderdiğiniz ulak

sadece tek kişilik bir oda ayarlayabildiğini söylüyor. Han tümüyle dolu gözüküyor efendim."

Faith durumu hemen kavradı. "Geceyi burada mı geçireceğiz?"

"Tabii ki," diye cevap verdi Gareth. "Saat çok geç oldu. Yoksa niye duralım?"

Uşağın sözleri onu çarptı ve kalbi göğsünden fırlayıp çıkacak gibi oldu. Gareth'la aynı odayı paylaşacaktı. "Belki sadece akşam yemeği için durmuşuzdur diye düşündüm."

Gareth gözlerini kısarak onun solan yüzüne ve korkmuş gözlerine baktı. Onun aklından geçenleri hemen anladı ve gülümsedi. "Endişelenmenize gerek yok prenses. Sözümlü tutacağım."

Onun cevabını beklemeden at arabasından indi ve afallamış Faith'i aşağıya kendi kendine inmesi için tek başına bıraktı.

On Altı



Faith önüne konulan tabaktaki yemeğe baktı. Rostofazla pişmişti, havuçlar neredeyse renksiz hale gelecek kadar haşlanmıştı ve ekmek bayattı. Yenmesi güç gözüküyordu. Hizmetçiler odadan çıkar çıkmaz iştahının kaçtığını hissetti. İki cılız iskemle, küçük bir masa, bir koca ve bir yatakla baş başa kalmıştı.

Yatak düşüncelerini yönetiyordu. Hiçbir özelliği olmayan bir yataktı. Pelthamshire'daki kendi yatağından çok daha küçüktü ve Grace'te kaldığı zaman yattığı lüks yatağın ölçüsünün yanından bile geçmiyordu. Her ne kadar bu kadar ufak da olsa, hayatında gördüğü en korkutucu eşya parçasıydı.

"Yemeğinizi bitirdiniz mi, hanımefendi?"

Faith irkildi, gözlerini yataktan aldı ve yanında dikilen

hizmetçi kıza çevirdi. "Ah, evet," dedi hızlıca. "Korkarım çok aç değilmişim," diye ekledi, şişman kız hâlâ dolu olan tabağını alıp, masanın karşısında oturan Gareth'inkini de almaya uzanırken iri memeleriyle genç adamın görüşünü kesmişti. Onu bir an istemsizce kızın memelerine bakarken görmek Faith'i sinirlendirdi.

Hizmetçi kız odayı terk edene kadar resmi bir şekilde dimdik oturdu, sonra ayağa kalktı. Kararlı bir şekilde yatağa doğru gitti. Yatağın başında iki tane ince düz yastık vardı, basit bir battaniye ve çarşafı örtülmüştü. Gareth'in oda hizmetçisine verdiği takdir dolu bakışı hatırlayınca dudaklarını ısırdı. Büyük bir memnuniyetle, iki yastığı ve battaniyeyi yataktan aldı, onları odanın bir köşesine taşıdı ve pencerenin altındaki yere fırlattı.

Gareth masadaki yerinden onu seyreliyordu. Battaniyeyi boylu boyunca açtı ve yastıkları ucuna gelecek şekilde yerleştirdi. Geriye bir adım atıp yaptığı işe tatmin olmuş bir şekilde baktı.

Gareth, genç kadın kendisine döndüğü zaman ne görmeyi beklediğini bilmiyordu fakat kendisine verdiği küçük, nazik gülümsemeyi beklediği söylenemezdi. Az kalsın kendisini o gülümsemeye karşılık verirken buluyordu ki tekrar o soğuk yüz ifadesini kazandı.

Gülümsemesi soldu ve huzursuz oldu. "Lordum?"

Gareth tek kaşını kaldırdı.

"Sizden bir dakika yalnız kalmayı rica edebilir miyim?"

Ayağa kalkınca karısının yüzü hafifçe kızardı, arkasındaki pencereden içeriye sızan ay ışığı saçını bir ışık halesine çeviriyordu. Her ne kadar yüzü her zamanki alışılmış sakın ifadeyi korusa da yanaklarına vuran pembe renk onu biraz daha sıcak yapmıştı. Hatta daha dokunulabilir. Tapılabilir. Tümüyle öpülebilir.

Düşünceleri ablasına verdiği söze odaklandı. Bir anda kendini huysuz ve aksi hissetti.

Kaşlarını çatarak, "Hayır," dedi.

Faith gözlerini kırpı, doğru duyduğundan emin değildi. "Anlayamadım lordum?"

"Hayır dedim prenses. Bir dakika yalnız kalmayacaksınız, sizden kelimenin her anlamıyla benim karım olmanızı istemiyorum ama tam yatağa yatmaya hazırlanırken sizin genç kız mahremiyetinizi korumak için de odadan atılmak istemiyorum."

Ayağa kalktı, ceketini çıkarıp sandalyenin üstüne fırlattı ve pantolonunun içinden gömleğini çıkarmaya başladı. Gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışırken, Faith hâlâ şok içinde ayakta duruyordu. Gittikçe göğsünün daha da çok yeri ortaya çıkmaya başlıyor, bronz tenine düşen canlı siyah dalgaların genç kadının gözüne ilişmesine izin veriyordu. Giysiden sıynıldıkça Faith nefesini tuttu ve kendine gelmeye çalıştı, ta ki ince kash geniş omuzlarını görene kadar.

Hızlıca geriye bir adım attı, arkasını döndü ve yere serdiği battaniyeye ayağı takıldı. Düşmemek için pencerenin

kenarına tutundu sonra gözlerini kapattı ve sıcak alnını utanç içinde camın soğuk yüzeyine bastırdı. Kocasını konuşmaya başladığında dahi arkasını dönmedi. "Yatakta mı yoksa yerde mi uyuyacaksınız hanımefendi?"

"Yerde," demeyi becerdi. İnce çarşafı üstüne örtüp, gıcırtyla yatağa yerleştiğini duydu.

Sesler kesilince, dikkatlice etrafına baktı. Gareth çarşafa sarılmış vaziyette elleri başının altında gözlerini duvara dikmiş, arkası dönük yatıyordu. Faith, onun yatakta yatmış vücudunun uzunluğuna göz gezdirdi. Şok içinde fark etti ki altına hiçbir şey giymemişti.

Yüzünü gene ateş bastı. Hasretle odanın öbür tarafındaki küçük valizine baktı, içine koyduğu rahat geceliği giyme olasılığının olmadığını anladı, tabii eğer Gareth'in önünde soyunmayı göze almazsa. Teslim olmuş bir şekilde içini çekti, ayağı takıldığında toplanan battaniyeye eğildi ve düzeltilti. Bunu yaptıktan sonra ayakkabısını çıkardı, ayak başparmağıyla yastıklardan birini düzeltilti ve yüzünü duvara dönerek onları esnetti. Gareth geriye yaslanıp ışığı söndürünce yatağın gıcırdağını duydu. Karanlıkla birlikte küçük odaya sessizlik doldu.

Gareth sırtüstü uzandı ve vahşice sırttı. Düşün gece-sini tam olarak böyle geçirmeyi planlamamıştı. Faith'in görüntüleri gözünde canlandı, hep kollarının arasındaydı, balkonda yalnız vals ederken, Amanda'nın bahçesinde karşısında erirken ve ablasının salonunda koltukta kahkahalarla gülerken.

İnce battaniyenin altında uzanmış görüntüsüne kaçamak bir bakış attı. Dizlerini çenesine kadar çekmiş, kollarından birini de başının altına almış yan yatıyordu. Camlının arasından giren ay ışığı ipeksi saçlarına düşüyor, koyu zemin rengine tezat, gümüşten parlantılı haleler yaratıyordu. Küçük de olsa bir suçluluk hissiyle, Gareth onun yerde ne kadar rahatsız yattığını kavradı. Ne hareket ediyor, ne de kırmıyordu ve şikâyet içinde sızlanmıyordu.

Onu bir süre daha seyretti, omuzlarının kaskatı hali, uykuya daldığı anlamına gelen gevşeme ve rahatlık alana kadar. Kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık vardı, Gareth genç kadının gördüğü rüyaların can sıkıcı olduğunu düşündü. Kıkırdamasını tuttu. Hiç şüphesiz onu görüyordu rüyasında. Bunun ne kadar da gerçek olabileceğini anlayınca gülümsemesi soldu.

Kararlı bir şekilde, içindeki kırgınlığı bastırmaya çalıştı. Bütün farklılıklarına rağmen, soğuk ve rahatsızlık verici bu geceyi birlikte geçirmemeleri için hiçbir sebep yoktu. Onu battaniyesiyle birlikte dikkatlice göğsüne aldı ve kollarıyla kaldırdı. Yatağa geri yürüdü ve onu üstüne bıraktı. Genç kadın kırmıladı ve bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı. Gareth cama doğru tekrar yürüdü, yastıkları aldı ve bir tanesini onun başının altına koydu.

Bir adım geriye gitti ve onun uyuyan halini seyretti. Yolculuk elbisesinin içinde hâlâ çok rahatsız gözüküyordu, fakat onu uyandırmadan giysisini nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Fikirden vazgeçti, battaniyeyi ve çarşafı

omuzlarının üstüne örttü ve yatağın etrafından dolaştı. Esnedi, pantolonunun düğmelerini çözdü ve onlardan kurtuldu. Dikkatlice Faith'in yanına yatağa uzandı, örtülerini kaldırdı ve anında rahat bir uykuya daldı.

On Yedi



Hayatı boyunca hissettiğinden çok daha sıcak ve güvende hissetti. Hâlâ yarı uykulu olan Faith hayal içinde gülümsedi ve onu saran kozanın içinde daha derin bir şekilde kıvrılıp yattı, gördüğü mutluluk verici rüyaya kolayca geri daldı. Daha uyumlu bir yerde olabileceğini düşünemezdi.

Aynı anda Faith'in hafif kımıldanışı Gareth'ı uyandırdı. Kendini ona güvenle sımsıkı sarılmış saçları yüzüne dolanmış ve bir eli onunkini tutuyor buldu. İçinden huzur dolu bir duygu geçti. Kafasını çevirdi ve başını onun ipeksi bukleleri arasına gömerek onun sarhoş eden kokusunda kendini kaybetti; bu harika koşullar altında gerçekten tekrar uykuya dalabilirdi. Fakat sonrasında Faith tekrar kımıldadı ve onun huzurunu kaçırdı.

Sırtı göğsüne dayanmış, uzun bacakları dizlerine dokunuyordu vücudu battaniyenin altında onunkine paralel uzanıyordu. Fakat onun huzurunu kaçıran şey sadece bu değildi. Onu rahatsız eden şey kımıldanışydı.

Faith'in biçimli poposu bükülmüş dizlerinin arasındaki çukura denk geliyordu ve her küçük kıpırdanış kelimelerle anlatılamayacak şekilde onu uyarıyordu. Ta ki artık ondan saklayamayacağını düşündüğü bir noktaya kadar.

Dışlerini sıktı, gözlerini kapadı ve kendisi Londra'dayken Rothmere'in çatısının ne kadar ilerlemiş olduğunu düşünmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca banyolara yaptırdığı tadilata odaklanmayı denedi. Ancak bu yapabileceği en büyük yanıltı. Kafasına gelen ilk görüntü Faith'in o geniş mermer küvette etrafı köpüklerle çevrili, ıslak uzun sarı saçları parlayan sicimler halinde omuzlarına ve arkasına inerkenki görüntüydü. Bu beklenmedik görüntüyü silmek için kafasını aniden salladı ve bu hareket Faith'in kıpırdamasına neden oldu. Esneyerek, kollarını kafasına doğru uzattı ve gerindi, arkasındaki karşı konulmaz vücudu hissedince durdu. Her zaman uykudan çıkmakta zorlanan Faith etrafına, alışık olmadığı odaya sersem bir şekilde baktı. Hâlâ nerede olduğunu tam idrak edememişken kafasını yastıkta yana çevirdi. Uykulu gri gözleri sıcak kahverengi bir çift gözle buluştu.

Birden tümüyle uyandı, kafasına uçan düşüncelerin hızından korktu. Aklına arka arkaya felaket senaryoları geliyordu. Anımsadığı kadanyla Londra'ya yarım gün

uzaklıkta bir handaydı. Yanındaki adam kocasıydı. Ve oldukça rahat bir şekilde onun kolları arasında yatıyordu.

Bu son kavradığı şey, şaşkınlıkla küçük bir çığlık atmasına sebep oldu ve çılgınca yüzüne dolanan saçarını düzeltmeye başladı. Daha net görebildiği zaman yatakta ve örtülerde yarattığı karışıklığa baktı ve fark etti ki Gareth'in üstü çıplaktı. Hatta pantolonsuzdu.

Yanaklarına ateş bastı. Darmadağın gecelikler ve kombinezonların arasından büyük bir telaşla yataktan fırlayan Faith ayak bileğinden çarşafa dolandı. Duvara uzandı, tutacak bir şey bulamadı ve yere düştü.

Gareth yanına eğildi ve yatağın kenarından aşağıya baktı. Faith kızgın bir şekilde yerde yayılmış yatıyordu. Gareth sırttı. "Çok üzgünüm. Sana yardım edebilir miyim, leydim?"

Faith kötü kötü baktı. "Üstünde hiçbir şey yok," diye suçladı onu.

"Uykunda konuşuyorsun," diye karşılık verdi genç adam.

Ağzı açık kaldı. "Hayır, konuşmam!"

Gareth kendinden memnun bir şekilde ona gülümsemi, dün gece oynadığı soğuk, buz gibi halinden onu çıkardığı için mutluydu.

Faith ağzının hâlâ açık kaldığını fark etti ve "şap" diye bir sesle kapattı. "Her neyse, o yatakta ne işim vardı?"

Kocasını kaşlarını kaldırdı. "Uyuyordun," diye cevap verdi, bir an düşündükten sonra. "Ve konuşuyordun."

"Hayır," diye karşı çıktı, dişlerini öfkeyle sıkarak. "Oraya nasıl geldiğimi soruyorum?"

"Seni oraya ben koydum."

Faith kafası karışmış gözüküyordu. "Ama neden?" Gri gözlerini onun derin kahverengi gözlerine dikmişti ve uzun süre ikisi de bakışını çekmedi. Aralarında bir şey oldu, Faith'in neredeyse tanıdığı, bilinmez bir duygu. Daha önceki karşılaşmalarında da hissettiği bir şeydi bu. Sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi bir his. Gözleri fark edilmez bir şekilde yumuşadı. "Lütfen, neden?"

Gareth da onun bakışı karşısında aynı etkiyi hissetti, fakat bütün bunlar ona olup olmadığını dahi bilmediği birlikteliklerine dair ümit ettiği onca şeyi hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı, Bu yumuşak soruya sert bir bakışla cevap verdi.

"Çünkü prenses," dedi ağır ağır konuşarak, "eğer soğuk yerde yatsaydın, hasta olup şehir dışında başıma sıkıntı açmaktan başka bir işe yaramayacaktın." Birdenbire üstündeki örtüleri yatağın öbür yanına savurdu ve ayağa kalkıp pantolonunu giydi.

Arkasında Faith'in şok içinde nefesini tuttuğunu ve çıplak halini görmemek için aniden yana döndüğünü, eteklerinin hisirtisini duyunca anladı. Hızlıca giyindi ve kapıya doğru yürüdü. "Yarım saat içinde yola çıkacağız," dedi ve nihayet ona dönüp bakabildiğinde kendisini hor gören gözlerle incelediğini gördü. "Bu süre zarfında kendini insan içine çıkabilecek hale getireceğine güveniyorum."

Faith sessiz kaldı ama dudakları inceldi ve yanakları öfkeyle kızardı. Gareth kısık bir sesle güldü, kapıyı açtı ve arkasından sıkıca kapatarak odadan ayrıldı.

Ahşap kapıya atılan bir şeyin “güm” diye çıkardığı ses, ona kafasına bir şey yemekten son anda kurtulduğunu söyledi, büyük olasılıkla genç kadının dün giydiği ayakkabılardan birini. Benzer bir “güm” sesi bir öncekini takip etti, teorisinde haklı gibi gözüküyordu.

Yüzünde geniş bir sırtmayla Gareth dar koridordan merdivenlere doğru yola koyuldu. Karısını sınırlarını zorlayacak şekilde tahrik etmek ona iyi geliyordu.

Yirmi dakika sonra Faith, yüzünde tatlı bir ifadeyle görüldüğünde neredeyse kahvaltısını bitirmek üzereydi. Genç adam nazik bir şekilde ayağa kalkınca soylu bir selam vererek onun karşısına geçip oturdu.

“Teşekkür ederim lordum,” diye mırıldandı ve bir uşağın önceden onun için hazırladığı tabaktan yemeye başladı, tost ekmeğinin üstündeki kremalı soğuk etten ve çırpılmış yumurtadan nazik ısırıklar aldı. Bakışlarında ya da davranışlarında sabah gösterdiği kızgınlıktan eser yoktu. Gareth kahvaltısını bitirmek için geri oturdu ve sonra kibar bir şekilde onun kahvaltısını bitirmesini bekledi.

Faith yüz ifadesini sakın tutmaya çalışıyordu. İçeride ise gerçekte öfkeyle doluydu. Kocasını puro yakmak için eğilince ona hızlı bir bakış attı. Biraz sabırsız gözüküyordu, gözü onun hâlâ dolu olan tabağının üstündeydi.

Büyük bir tatminle Faith her zamanki lokmasının neredeyse yarısı kadarını aldı ve çatalı bırakıp ellerini kucağında bağladı. Çatalı ikinci kez almadan önce, bilek, lokmasını en az yirmi kere çiğnedi. Gareth purosunu bitirdi ve kabaca sandalyesini geriye itti. Faith kafasını kaldırıp ona baktı, gri gözleri masumiyetle açılmıştı.

“Gidip at arabasının hazır olup olmadığına bakacağım, leydim,” dedi daha hızlı yemesi gerektiğine dair bir fikri olur diye ümit ederek. Genç kadının kendisiyle bilinçli olarak inatlaştığını düşünüyordu ama kanıtlamamıştı için ona başarmış olduğu hissini de vermek istemiyordu. Küçük bir zafere bile ödün vermeyerek, başıyla onu selamladı ve dönüp arkasına bakmadan yemek salonundan uzun adımlarla çıktı.

Faith kocasının gittiğinden emin olana kadar bekledi, kendi kendine gülümsedi ve normal hızında yemeye başladı. Bitirdikten sonra yavaşça yüze kadar saydı, ayağa kalktı, gerindi kapıya koyuldu. Tam dışarıya çıkmadan önce yüzüne sakın, soğuk bir gülümseme yerleştirdi ve süzülerek handan çıktı.

Gareth sabırsız bir şekilde at arabasının önünde ileri ve geri adımlar atıyordu. Onu görünce durdu ve ona merdivenlerde yardım etmek için bekledi. “Eğer gece olmadan Rothmere’e varmayı başarırsak barışmak için bolca vaktimiz olacak,” diye açık bir şekilde belirtti, sesinde serzeniş vardı.

Gözlerindeki neşeli parıltıları saklamak için bakışını

dikkatlice yere diken Faith itaatkâr bir edayla başını salladı. Bu, kocasının hayatında gördüğü en sinir bozucu, en yıpratıcı yolculuk olacaktı. Düşünden önce kendisine endişelerinden bahsetmesine izin vermemesinden tut, hana gelene kadar yolda ona gösterdiği aksi davranışlar ve üstüne beraber geçirdikleri düşün gecesı saçmalığı, artık tamamdı. Ve bu sabahki otoriter tavrıyla verdiği emirler de eklenince kendisini sınıra gelip dayanmış hissetti.

İçeriye tırmandı ve kadife koltuğa rahatça arkasını yasladı, açık kapıdan Gareth'in sürücüyü son dakika talimatlarını vermesini izledi. Profilden yüzü çok yakışıklıydı, Rönesans ressamlarının tuvale boyamak isteyeceği türden bir yüzdü. Ulaklardan birinin söylediği bir şey onu kahkahalara boğdu, Faith kalbinin arzuyla sıkıştığını hissetti. Kahkaha, onun yüzünü yontulmuş bir güzellikten çocuksu bir tatlılığa dönüştürüyordu fakat bu değişim at arabasına bindiğinde kaybolmuştu, neşenin verdiği parlaklık solmuş ve gözlerindeki sıcak, tatlı çikolata rengi yerini kuzguni bir siyaha bırakmıştı.

Faith boğazında beliren ani şişkinliği yuttu, ellerine baktı ve kendine anlaşılmazlık içinde olduklarını hatırlatmaya çalıştı. Bu zorunlu anımsamayla kararına geri döndü ve soğukkanlılığını tekrar elde etti.

Faith kibarca boğazını temizlediklerinde yola çıkalı daha yirmi dakika olmuştu. "Lordum?" Sesini elinden geldiği kadar zayıflaştırdı.

Gareth okuduğu belgelerden kafasını kaldırdı. "Ne var?" sesi kabaydı.

"Bir dakika durabilir miyiz, lütfen?" diye sordu. "Bu kadar hızlı yolculuk yapmaya alışkın değilim ve korkanım kendimi kötü hissediyorum."

Gareth sinirini saklamayarak cevap verdi. Her ne kadar isteksizse de, "Belki biraz yavaşlayabiliriz," diye önerdi, çünkü bu daha fazla zaman kaybetmek ve büyük olasılıkla geceyi yolda geçirmek demek olacaktı.

Faith kafasını salladı. "Hayır lordum," diyerek karşı çıktı bir eli midesinde. "Gerçekten bir dakika arabadan dışarı çıkmam lazım."

Her an kusabilirmiş gibi gözüktüyordu, dolayısıyla Gareth çabucak tavana vurmak zorunda kaldı. Kapılar açılır açılmaz, Faith kendini arabadan dışarı attı ve Gareth'ı arkasından merakla bakarken bıraktı. Komik, diye düşündü, Faith'i hiçbir yerde kusarken göreceğini düşünmezdi. Daha çok oradan oraya savruluyor gibiydi.

Faith arabaya geri bakmadan ağaçların arasına süzülürdü. Görünmediğinden emin olana kadar yürüdü, daha sonra döndü ve ancak Gareth'in onu göremeyeceği şekilde sürünerek ilerledi. Onun iyi olduğunu gören olmamıştı şükürler olsun ki. Gareth hâlâ kapıda duruyor ve ağaç kümelerine doğru bakıyordu.

Bir an göz göze gelir gibi oldular ve Faith gönülsüzce geriye büzüldü. Bir ağaç kovuğuna yaslandı ve o gün ikinci kez yüze kadar saydı. Gareth yol boyunca ileri

geri yürüyordu, patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Faith gülümsedi ve gururla yüzden geriye saymaya başladı.

Sıfıra gelince yaslandığı ağaç kovuğundan doğruldu ve eteklerini düzeltti. Dikkatlice sabah yaptığı topuzdan birkaç saç tutamı çıkardı. Kendinden memnun, ağaçların arasından salına salına çıktı ve onu bekleyen arabaya gitti.

On Sekiz



Rothmere'de kâhyanın kulübesinin önünde durdukları anda neredeyse gece yarısıydı ve yağmur yağıyordu. Gareth yardım almadan arabadan atladı ve içeride uyuyan karısına şöyle bir göz attı. Üstünden yağmur damlayan uşağa baktı ve parmağını dudağına götürerek uyuyan Faith'i arabada bırakacaklarını işaret etti.

Kulübenin kapısının her iki yanındaki camdan dışarıya sarı ışık haleleri süzülüyordu. Gareth onların sıcaklığına doğru koşar adımlarla yürüdü, omuzları soğuk sağıktan kamburlaşmıştı.

Önden gönderdiği atlı uşaklar işlerini iyi yapmıştı. Şöminede rahatlatıcı bir ateş yanıyordu ve alevlerin üstündeki demir ocakta küçük bir tencere çorbanın dumanları tütüyordu. Açık kapıdan kulübedeki tek

odaya baktı; en az dün gece bıraktığı yatak kadar dar ve küçüktü. Karısıyla paylaşmayı düşündüğü rahat yatakları hayal etti, sonra acıyla yüzünü başka tarafa çevirdi. O yatakta yatmadan önce uzun bir süreye ihtiyaçları vardı.

Şu ana kadar “gayet rahat” diye nitelendirdiği iki küçük odaya şöyle bir göz gezdirdi. Özellikle şimdiye kadar yaşadığı lüks göz önüne alınırsa yeni gelinin bu yeni yaşama alanıyla ilgili ne düşüneceğini merak etti. Bir zamanlar ona yeterli gelen mobilyalar, şimdi eski püskü gözüküyordu ve biliyordu ki iki kişiye, özellikle de aynı odada olmaya katlanamayan iki kişiye kulübe daha da küçük gelecekti. Kafasını tekrar ateşe çevirdi ve dalgın bir şekilde alevleri seyretti, karısını uyandırmaya çekiniyordu.

Bir şey elini gıcıklıyordu.

Faith, yavaşça ayağa kalktı kafa kaşıklığı içinde yüzünü buruşturarak etrafına baktı. Uzakta bir şimşek gürleyince arabanın tavanına yağın yağmurun farkına vardı. Gareth’i görmek için etrafına baktı ve at arabasının artık hareket etmediğini hissetti. Hatta arabada bile değildi.

Eli tekrar gıcıklandı. His bu defa kolunun üstüne kararlı bir şekilde sıçramıştı. Ani bir korkuyla Faith kafasını aşağıya indirdi ve koluna baktı, kocaman, kah-verengi bir örümceğin ağına doğru yavaşça yol almaya çalıştığını gördü.

Faith, tüyler ürpertici bir çığlıkla yarattığı kolundan fırlattı ve can havliyle kapıya uzandı. Var gücüyle

kapının kolunu bulmaya çalıştı ama açmayı başaramadı. Sırtı karıncalanıyordu, kapıya vurmaya başladı, çaresiz bir şekilde uşağa sesleniyordu ve sonunda bütün kuvvetiyle omuzlarını itip kapıyı açmaya çalıştı. Tam o anda kapı dışarıdan açıldı. Faith yüzükoyun arabadan düştü. Yanağı kapının kenarına çarpınca ani bir acı hissetti ve sonra kafasını yerde bir taşa vurdu, daha sonrası tümüyle karanlıktı.

Acı çığlık, Gareth’i ateşin önündeki düşüncelerinden çıkardı. Her nefeste lanet okuyarak ön kapıya koştu ve telaşa açmaya çalıştı. Yağın yağmur soğuk bir sağanağa dönüşmüştü. Arabanın yanındaki şekilleri zorla seçebiliyordu, içinde çok kötü bir korkuyla kendini sele bıraktı ve arabanın yanına koştu. Sabırsızca uşağı kenara itti. Karısı çamurun içine devrilmiş yatıyordu.

Hayatı boyunca bildiği en kötü korku sarsıntıyla içinden geçti. Hareketsiz bedeninin yanına, su birikintisinin içine diz çöktü. “Faith!” Atıyor mu diye hızlıca boynunu tuttu ve attığını fark edince rahat bir nefes aldı. Yumuşak bir şekilde onu kollarına aldı ve baygın vücudunu eve taşıdı.

“Git ve doktoru bul,” diye seslendi uşağına. Odayı üç büyük adımla geçti ve Faith’i nazikçe kanepeye bıraktı.

“Sen,” diye seslendi eve koşmaya başlayan bir dolu hizmetçiden birine. “Bana su kaynat. Bandaj yerine kullanacağım bir şeyler ayarla, daha sonra tuğla ısıt ve yatağa koymak için onları havluya sar.” Kanepeye

döndü ve Faith'in yanına diz çöktü. "Bana birisi bir bat-taniye getirsin."

Gözleri açılmıyordu ve Gareth nihayet onun sağ yanağında kan sızan çizici görmüştü. Tek başına çizigin bilincini kaybetmesine yol açmayacağını bildiği için dik-katlice parmaklarını onun ıslak saçları arasında gezdirdi ve aradığı şeyi buldu. Kafatasının sağında, tepesine yakın bir şişlik vardı. Morluğun olduğu kafa derisini yavaşça bastırdı, ürkerek eline baktı. Eli ıslanmıştı ama çok şükür saçlarını ıslatan yağmurdan dolayıydı, kan yoktu.

Birdenbire Faith şiddetle titremeye başladı. Gareth ateşe tuğlaları yerleştirmeye çalışan hizmetçiye baktı. "Kanepeyi ateşe yaklaştırmama yardım et," diye ses-lendi. Adam hemen söyleneni yaptı.

Kanepe ateşe yaklaşıncı, Gareth kancasını ıslak giy-silerden kurtarmaya çalıştı. İçinden küfrederek ıslak pelerinin kancalarıyla uğraştı, lanet şeyi beceremeyince sonunda kıldı. Pelerini çıkardı ve suratını ekşitti. Giydiği elbise arkadan düğümleniyordu. Dikkatlice kancasını öne yatırdı. Faith neler olup bittiğini biliyormuş gibi yumuşak bir şekilde inledi ama başka bir tepki vermedi. Yüzünü göğsüne dayayarak, Gareth beceriksizce bir düzine küçük düğmeyi çözdü ve giysiyi omuzlarından sonra vücudunun kalanından çıkarmayı başardı.

Titremesi gittikçe artıyordu, bu yüzden Gareth bir çırpıda mahvolmuş ayakkabılarını da çıkardı, onu kolları-nın arasına aldı ve yatak odasına taşıdı. Dikkatlice onun

ağırlığını tek koluna verdi ve diğeryle keten çarşaflara uzandı. Gareth olabildiğince şefkatli bir şekilde Faith'i sıcak yatağa yatırdı, daha sonra doğruldu ve geriye bir adım attı. Ona bakınca kalbi çarptı ve güzelliği karşısında uyarıldığını hissetti.

Pembe beyaz çamaşırlarıyla narin bir melek gibi gözüküyordu, yüzü o kadar solgundu ki kapalı gözkapak-ları neredeyse yokmuş gibi saydam gözüküyordu. Yana-ğındaki çizik yüzünün ince hatlarıyla tezat oluşturunuyordu. Fakat yüzünün yaralanmış güzelliği değildi Gareth'in kal-bini çarptıran. Gözleri boynundan aşağıya, dayanılmaz bir baştan çıkancılığı olan vücuduna indi, üstünde sadece ince bir kombinezon vardı. Bu ıslak materyal vücut hat-larını tümüyle sarmış, kapalı elbiseleri ve etekleriyle sak-ladığı vücut kıvrımları ortaya çıkmıştı.

Yaralanmış kansının karşısında verdiği fiziksel tep-kiden dehşete düşen Gareth hızlıca geri döndü. Bilerek yatak odasında köşede duran gardıroba kadar yürüdü. Orada hızla dolabın kapağını açtı ve ilk gördüğü göm-leği aldı. Yumuşak, beyaz patiskadan yapılmıştı, dalgalı kolları ve içinde rahatça kafasını çevirebileceği geniş bir yakası vardı. Dahası kapanacak açılacak düğmeleri yoktu. Dişlerini sıkı ve yatağa döndü.

Gareth dikkatlice Faith'in bacaklarını kaldırdı ve ıslak çoraplarını çıkardı. Yatağın yanındaki yere onları bıraktı ve derin bir nefes aldı. Çoğunlukla gözleri başka tarafa çevrili, dikkatlice kombinezonu çıplak bacaklarından

baldırlarına doğru sıyırdı. Nazikçe kalçalarını yataktan kaldırdı ve giysiye arkasından çıkarıp önüne geçirerek kollarının arasında bıraktı. Önce bir kolunu sonra diğerini kaldırarak kolayca kollarından çıkardı ve yavaşça onu doğrulttu. Onu desteklemek için kolunu arkasına koyup zorlu çamaşırın kafasından geçirdi ve çorapların yanına yere attı.

Tam gömleği onun kafasından geçiriyordu ki, aralıksız esen rüzgârın ve yağmurun seslerini kulübeye dolduracak şekilde diğer odadaki kapının açıldığını hissetti. Faith'i yumuşakça yastıkların üstüne bıraktı ve üstünü örttü, sonra gidip köyün doktorunu karşıladı.

Dr. Matthew Meadows yeni markıyla geçen yaz arkadaş olmuştu. Gareth yeni malikânesinin restorasyonuna yardım etmekte ısrar etmiş ve epey yara bere sonucunda genç doktora sıkça işi düşmüştü. Bir süre sonra da Dr. Meadows hastasını ziyaret etmek için düzenli gelir gider olmuştu.

"Pekâlâ, lordum, bu defa nereni kırdın Tanrı aşkına? Kolunu? Kafanı?" Doktor, Gareth'a baştan ayağı bakıyordu. "Bu felaket havada, benim hizmetime ihtiyaç duymayacak kadar iyi gözüküyorsun."

Gareth sırttı. "Aslında Meadows, karımı kırmış gibi gözüküyorum."

Doktorun yüzünden iyi niyetli gülümseme kayboldu. "Evlenmiş olamazsın," dedi ve Gareth'ı geçerek yataкта bilinçsiz yatan şekle baktı. Örtüler tarafından neredeyse

yutulmuş solgun, kırılğan güzelliği görünce nefesini tuttu, mükemmel hatlarını bozan tek şey sadece yüzündeki çizikti. Fark etti ki, soğuktan titriyordu, otomatik olarak elini alnına koydu ve ateşi olduğunu anladı. Gareth'a yüzündeki şaşkınlık ifadesini saklayamadan döndü ve, "Neden saç ıslak?" diye sordu.

"Arabadan inerken düştü," diye cevap verdi Marki. "Onu içeri taşıdım ve ıslak giysilerini çıkardım."

Dr. Meadows şüpheyle baktı. "Yüzündeki çizikten ve yağmurdan dolayı bilincini yitirmede herhalde..." Faith'e döndü ve çantasını açtı.

"Aynı zamanda başını taşa vurdu."

"Ne kadar süre önce?"

Gareth elini bilmediğini ima eden bir biçimde kaldırdı. "Bir saat belki," diye bildirdi.

Dr. Meadows homurdandı ve Faith'in başına dokunmaya başladı. Gareth bir süre sessiz kaldı, sonra karısı muayene olurken köşedeki bir sandalyeye oturdu. Birkaç dakika sonra Dr. Meadows etrafına baktı ve onu başıyla diğer odaya çağırdı. Yataкта hareketsiz duran bedene bir göz attıktan sonra Gareth söyleneni yaptı.

Gareth odada gözüktüğünde doktor kanepeye oturmak üzereydi. "O ıslak," diye uyardı. "Konyak?" diye sordu kendisine bir bardak koyarken. Matthew kanepe'nin kuru tarafına geçti ve başıyla evet dedi. Gareth doktorun içkisini koydu ve bardağı uzattı, daha sonra şömineye dayandı ve yüzünü arkadaşına çevirdi.

"İyileşecek lordum," diye açıkladı Matthew, fakat parmağını uyarıcı bir şekilde havaya kaldırıp. "Eğer," diye devam etti, "ateşi daha da yükselmezse."

Gareth kaskatı kesildi, yüzündeki rahatlama bir anda silindi. "Sanki bu yüksek bir olasılıkmış gibi konuştun."

Matthew omzunu silkti. "Yaralanmış, üşütmüş ve ıslanmış, üstelik bu kulübe son derece rutubetli. Onu sıcak tut, özellikle ayaklarını." İçkisini yudumladı ve ayağa kalktı. "Bana ihtiyacın olursa da çağır lordum."

Gareth kafasını salladı ve adamı yolcu etmek için kalktı. Doktorun arabasının fırtınalı gecede gidişini seyretti, arkasından kapıyı kapadı ve kafasını kapıya yasladı. Bir süre sonra doğruldu, derin bir nefes aldı ve uyuyan karısına bakmaya, yatak odasına gitti.

On Dokuz



Faith uykuyla uyanıklık arasındaki o gri alanda bir süre gezindi. Onu rahatsız eden bir şey vardı, anımsaması gereken bir şey. Bir süre daha düşündü ve sonra bıraktı. Kafasındaki bütün görüntüler bulanıktı.

İhtiyatla gözlerini açmaya çalıştı ama garip bir şekilde gözkapakları ağırlaşmıştı. Kafasının sağ tarafının tümüyle acıdığını anlayınca kaşlarını çattı. Oraya odaklandıkça acı artıyordu. Eliyle uzanmaya çalıştı ama şaşkınlık içinde yataktan dahi kaldıramadığını gördü.

Kontrol edemediği bu halsizlik yetmiyormuş gibi kafasındaki acının artması karşısında korkuyla farkında olmadan sızlandı.

Çıkardığı küçük ses ve kolunu kaldırma çabası Gareth'in uyanmasına sebep oldu, iki gece önce yatağın

yanına yerleştirdiği rahat sandalyeden sıçradı. Dr. Meadows gündüzleri Faith'e baksın diye köyden bir kadın göndermişti, her öğleden sonra da Gareth gelip kontrol etmişti ama geceleri başında sadece Gareth vardı. Kocasının hareketsiz ve sessiz halini seyrettikçe suçluluk hissi artmıştı.

Akıl ve mantık onun başına gelen kazanın kendi suçu olmadığını söylüyordu ama ısrarlı, kurcalayıcı bir ses de öyle olmadığını söylüyordu.

Onu arabada tek başına bıraktın, diye suçluyordu. Uyuyordu ve onu rahatsız etmek istemedim, diye karşılık veriyordu o sese.

Londra'daki evde daha güvende, sıcakta ve rahat olurdu, diye devam ediyordu ses.

Bu gerçek karşısında Gareth'in savunacağı bir şey kalmıyordu. Sandalyenin üstünde yeni uykuya dalmıştı ve Faith kımlıdamadan neredeyse bir saat önce uyuklamıştı.

Gözleri hâlâ açılmamış vaziyette, "Faith?" diye seslendi. Telaşla öne doğru eğildi.

"Gareth? Çok yorgunum," diye fısıldadı. Tekrar elini kaldırmayı denedi, fakat hâlâ imkânsız gözüküyordu.

"Şşşt, prenses." Eliyle yüzünden saçlarını çekti. "Doktor ağrı için sana biraz uyuşturucu ilaç verdi. Bu yüzden biraz halsizsin." Başparmağıyla nazikçe yanağının yumuşak tenini okşadı.

"Benimle kal lütfen," diye mırıldandı. Yüzünü genç adamın avucunun içine çevirdi ve tekrar uykuya daldı.

Gareth'in içinden öyle şiddetli bir şefkat ve koruma duygusu geçti ki, yoğunluğundan hayrete düştü. Ona baktı ve soluk yüzündeki sükûnet ifadesi onu çarptı. Bu duyguyla baş etmeye çalıştı, bu onu küçük gören, onunla evlenip sonra da onu yatağından atmayı planlayan kadınla aynı kadındı. Fakat ay ışığında dans ettiği de, Amanda Llyod'un çardağında öpücüklerine utangaç bir şekilde sıcak cevap veren de aynı kadındı.

Onu tuzağa düşüren kadın.

Onun kalbini ele geçiren kadın.

Genç kadın sıkıca onun ellerini tuttu ve iç geçirdi. İşte o anda Gareth'in onun entrikalarına duyduğu kızgınlığın son kalıntıları da eridi gitti. Evliliklerinin doğru olduğundan emin olmak için zaman istemişti. Kendi kendine gülümsedi. Bu kaza ona her şeyi kanıtlaması için gereken zamanı vermişti.

Faith yavaşça ve dikkatlice gözlerini açtı, etrafa bakınca şaşkınlıktan gözleri daha da açıldı. Odadaki tek pencereden dışansı karanlık gözüküyordu fakat yanan ateşin ışığından ve camdan içeriye sızan ay ışığından etrafı oldukça iyi görüyordu. Oda küçüktü ama rahattı, sadece üstünde yattığı bir yatak, köşede bir gardırop ve onun yanına konmuş rahat bir sandalyeden oluşuyordu. Sandalyeye baktı ve suratını ekşitti, bir araya getiremediği bulanık bir anıdan rahatsız olmuştu.

Ateşten çat diye bir ses geldi ve bir anda söndü, Faith

kafasını sesin geldiği tarafa çevirdi. Gareth'in odaya girdiğini görünce şaşırıldı. Ocağa doğru eğilmiş, bir elinde ocak demirini, diğerinde de uzun bir kaşığı tutuyordu. Bu ev halini görünce içinden gülümsedi ve kendini doğrultmak için çabaladı. Fakat bunu yapar yapmaz başı sanki yumruklanmaya başladı. Dalga halinde bir baş dönmesi geldi. Tekrar yastıklara gömüldü ama başının ağrısını geçirmeyi başaramadı.

Gareth çıkan küçük sesi duydu ve hemen onun yanına koştu. "Faith?"

Başındaki zonklamanın azalması için bekledi ve ihtiyatla gözlerini açtı. Gareth hâlâ elinde demir ve kaşık, başında ayakta duruyordu. Solgun bir gülümseme vermeyi başardı. "Sanırım," zayıf bir sesle fısıldadı, "elindeki demirle beni bu ızdıraptan kurtarmaya geldin." Gözleri damlayan kaşığa baktı. "Yoksa beni yavaşça ölüme mi terk edeceksin lordum?"

Gareth'in onun kendi açlığıyla dalga geçtiğini anlaması için bir iki dakika geçti. Yarasına ve ağrıya rağmen gösterdiği nükteli zekâ onu daha da cezbetti, yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Aslında uyandığına sevindim, çünkü çorbayı hangisiyle karıştıracağımdan emin değildim, sana sormayı umut ediyordum."

Bu espriden genç adam bir gülümseme daha kazandı, fakat uzun sürmedi; Faith çok yorgundu. "Başım çatlıyor," diye mırıldandı.

"Geldiğimiz akşam at arabasından düştün," diye açıkladı kocası.

Faith gözlerini kapadı ve alnını buruşturdu. "Biz evlendik." Hatırlamaya başlamıştı.

Gareth'in kalbi yerinden oynadı. "Korkarım, suçluyum."

Bir şekilde bu tuhaf cevap onun yan uykulu kafasına yer etti. Gözlerini açtı ve ona karamsar bir şekilde baktı. "Oldukça kötü başladık, değil mi?"

Gareth kafasını salladı ve onun yanına sandalyeye oturdu. Ateş demirini sandalyeye yaslayıp yere koydu ve onun ellerini tuttu. "Ben tekrar başlamak istiyorum, eğer senin için de bir mahzuru yoksa."

Faith dudaklarını ısırdı ve tekrara başını sallarken acıyla irkildi.

Gareth ayağa kalktı. "Sabah konuşuruz. Şimdilik sadece sana bir çorba getirmeme izin ver ki sonra gene rahatça uykuya dalabilesin." Ona bir saniye gülümsedi, sonra demiri aldı ve ocağın yanına gitti.

Üstünde buharı tüten bir kâse çorbayla geri geldiğinde, genç kadın çoktan uykuya dalmıştı.

Faith ertesi sabah uyandığında güneş açık camdan süzülüyordu. Bir an kendi evinde, Pelthamshire'da olduğunu düşündü, çünkü Londra'da sabah erken öten kuşların sesiyle uyanmak asla mümkün değildi. Birkaç saniye sonra nerede ve kiminle olduğunu anımsadı.

Dün geceki kısa konuşmayı hatırladı. Evliliklerinin ilk iki gününün gerginliğinden sonra dün gece gözlerinde gördüğü sıcaklık kendisine rahat bir hoş geldin hissi verdi. Bütün arzusuyla dün yeniden başlamak konusunda söylediklerinde ciddi olmasını ümit ediyordu, çünkü tam olarak kendisinin de isteği buydu.

Hızlı bir şekilde kendini oturur hale getirdi. Başındaki korkunç ağrı arada sırada vuran bir sancıya dönüşmüştü. Üstündeki örtüyü itti ve bacaklarını yatağın kenarından dışarıya uzattı, evde yalnız olmadığını unutmuştu. Öne eğildi ve bir süre diğer odadan gelen sesleri dinledi. Hiçbir şey duymayınca ayağa kalktı.

Bacakları günlerdir yatmaktan ve yetersiz beslenmekten biraz zayıftı ama işe yarıyorlardı. Üstündeki gömleğe bakınca, Gareth'in onu elbiselerinden soyduğunu ilk kez anladı. Yalnız olmasına rağmen bu düşünce onun yüzünün kızarmasına sebep oldu.

Yatağın sonundaki sırtlığa yaslandı ve odanın ucundaki gardıroba baktı, içinde kendi getirdiği eşyaları bulmayı ümit etti. Yavaşça odayı geçerek gardırobun kapılarını açtı. Getirdiği iki elbise oradaydı, Gareth'in tertemiz yıkanmış ve ütülenmiş eşyalarının sırasının önünde solda duruyorlardı. Uzandı ve ihtiyari olarak gömleklerden birinin koluna dokundu, onun özel hayatına giriyormuş gibi kendini tuhaf hissetti. Elini hızla kendi elbiselerinin bulunduğu sıraya çekmişti ki durdu, sağdaki giysiyi tanı-
mıştı. Düşünlerinde giydiği ceketti.

Uzandı ve son derece zarif, abanoz siyah giysiyi ahşap askısından çıkardı. Onu en son nerede gördüğünü hatırlamıştı; handa geçirdikleri düğün gecelerinde kızgınlıkla sandalyenin üstüne fırlatırken... Birdenbire ani bir pişmanlık geçti yüzünden ve ceketi yanaklarına götürerek sandı. Gareth gibi kokuyordu, temiz ve ormansı, az biraz da tütünle karışmış. Üstüne geçirdi ve kollarını kıvırdı.

Faith'in uyandığını ve odayı küçük adımlarla geçtiğini duyduğunda Gareth daha yeni uykuya dalmıştı. Bacaklarının henüz çok halsiz olacağından korkup yerinden sıçradı ve yatak odasının kapısına doğru gitti. Karşılaştığı manzara nefesini tutmasına sebep oldu: Faith odada ayakta, gardırobun açık kapılarının önünde, üstünde sadece kendi beyaz gömleği, uzun bacakları kalçalarından yere uzanıyordu. Saçları çözüktü, muhteşem altın dalgalar sırtının ortasına düşüyordu. Gardıroba gelince dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Neyi çıkarıp aldığını görünce genç adamın kalbi sıkıştı.

Elinde düğünde giydiği ceket bir süre öylece bekledi. Daha sonra, izlemeye devam etti, giysiyi yanağına değdirdi ve yüzünü içine gömdü. Bir süre sonra onu tekrar tuttu ve derin düşüncelere dalmış bir yüz ifadesiyle ceketi inceledi. Kolları kendisine çok büyük ceketin içine geçirdi ve kollarını katladı. Gareth, önündeki sahnedeki en ince ayrıntılarına kadar keyif alarak sırtını kapı aralığına dayadı, seyretmeye devam etti.

Faith belinden eğilerek hayali bir partnere selam

verdi, sesini Gareth'a benzetmek için boğuklaştırarak. "Bayan Ackerly, dans etmek ister misiniz?" Diğer tarafa geçti ve reverans yaptı. "Tabii ki lordum, onur duyacağım." Reveransından tam doğrulurken sonunda Gareth'ı gördü. Yüzünü ateş bastı ve elleri iki yanına düştü.

"L-lordum," dedi kekeleyerek ve kendini toplamaya çalıştı. "Dışarıda olduğunuzu sanıyordum."

Genç adam gülümsedi ve doğruldu. "Olmadığıma memnunum," diye cevap verdi, derin sesi genç kadını ürperten oklar savuruyordu.

Faith üstüne baktı ve ceketi çıkarmaya çalıştı, sonra hatırladı ki altındaki gömlek daha tahrik ediciydi. Onun yerine ikisini birden çekerek önünü kapattı. "Tam da giyinmek üzereydin lordum."

Gareth tek kaşını kaldırdı. "Ne yazık," diye yorumladı. Sonra onu sıkıntıdan kurtardı ve arkasını dönüp yürüdü. "Bayan MacAvoy güçlenesin diye sana öğlen yemeği için soğuk tavuk ve taze ekmek bıraktı, eğer ilginı çekerse," diye ekledi omuzlarının üstünden odayı terk ederken.

Faith gittiğinden emin olana kadar bekledi ve eline gelen ilk elbiseyi hızlıca çekerek alelacele giydi. Kalbi kararsızlıkla deli gibi atıyordu, Gareth'ın giysileri üstündeyken yakalanmaktan duyduğu utançtan mı yoksa genç adamın ona bakış şekline verdiği tepkiden miydi, emin olamadı.

Elbisenin arkasındaki üç küçük düğmeyi kapamak

için uzandığında yüzünü tekrar ateş bastı. Ona çok tuhaf bakmıştı ve o elini geçen uzun kollu bir ceket ve kalçalarını örten patiska bir gömlekle tam bir budala gibi öylece ayakta kalmıştı.

Sonunda son düğmeyi de kapamayı başarıp ayakkabılarını ve çoraplarını bulmak umuduyla gardıroba geri döndü, ama hiçbirini bulamadı. Şaşkınlık içinde dudaklarını ısırıp ve omuzlarını silkti. Gareth daha birkaç dakika önce üstünde sadece onun gömleği ve ceketi varken yakalamıştı. Öğle yemeğini çıplak ayak yemekte bir sakınca görmüyordu.

Yatak odasından dışarı çıktı ve hayatı boyunca gördüğü en rahat döşenmiş odaya girdi. Gareth onun için yere büyük bir keten battaniye sermiş ve o oturabilsin diye bir sürü renkli minder atmıştı. Bu basit yemekle bile ona gösterdiği ilgiden etkilenmiş vaziyette yumuşakça gülümsedi ve etrafına bakındı, Gareth'ı göremeyince dudaklarını ısırıp. Kazadan önce aralarında oluşan gerginliği tekrar hatırladı. Onu bilerek mi yemekte yalnız bırakmıştı, artık onun eşliğine tahammülü yok muydu?

Kapı açıldı. Gareth onu geniş bir şekilde itti, sonra araya destek koyarak yarı açık bıraktı. Döndü ve Faith'i yüzünde tereddütlü bir ifadeyle odanın ortasında ayakta buldu. "Sanırım dışarıyı içeriye taşıyacaktım," diye açıklama yaptı, elinde bir demet vahşi çiçekle kapının aralığundan konuşarak.

"Benim için mi?" Faith çok şaşırıp ve sevinmişti.

Gareth çiçekleri karısına vermek için odayı arşınladı, kendini ilk aşkına giden sakar oğlan çocuğu gibi hissediyordu. "Korkarım adamakıllı bir bahçem yok," diye özürlü diledi genç kadın onları alıp koklarken.

Faith hızlıca yüzünü kaldırdı. "Ah, hayır! Gareth, bunlar mükemmel." Bayan MacAvoy'un hazırladığı tepsinin üstünden bir bardak aldı ve çiçekleri onun içine koydu, daha sonra diz çöktü ve bardağı battaniyenin ortasına yerleştirdi. Omuzlarının üstünden geriye ona baktı. "Gördün mü?" Yüzü mutluluktan parlıyordu. "Ne kadar tatlı bir dekor oldular."

Gareth çiçeklerin yanına dizlerinin üstüne eğilmiş güzel kıza baktı ve içinden onun çok daha tatlı olduğunu geçirdi ama dilini tuttu. Onu korkutmak, üstünde baskı yaratmak istemiyordu. Onun yerine Faith minderlere yerleşmişken yemeği hazırlamakla meşgul oldu.

Basit yemek, tahmin edileceği gibi lezzetliydi. Sessiz bir uyum içinde yemeklerini yediler, her ne kadar Faith çok yemediyse de iştahı gittikçe artıyordu. Şimdiden yüzüne renk gelmeye başlamıştı, gri gözlerindeki ışık geri gelmişti ve onları gümüş yansımalarla dans eden mum ışıklarına çeviriyordu.

Yemeğini bitirince tabak önünde oturdu ve karışık düşüncelerle ateşe baktı. Gareth onu Rothmere'e götürceğini söylediğinde onun unvanıyla kalan özel bir malikâneneden bahsediyor diye düşünmüştü. Bu küçük, gösterişsiz, iki odalı kulübeye göz gezdirdi. Kesinlikle çok

tatlıydı ama Roth markisi için kafasında canlandırdığı şey bu değildi.

Kocasının profiline baktı, unvanla gelen o yüklü servetle ve düzenlemeler yaptırdığı yeni malikanesiyle ilgili bütün o dedikoduları hatırladı. Kalbi ona daha da ısındı. Büyük olasılıkla gücü ancak Londra'daki şehir evini tutmaya yetmişti.

Başka bir düşünce daha geldi. Dudaklarını ısırdı ve başını öne eğdi, eve bakması ve yemek pişirmesi gerekecek miydi? Pelthamshire'da her genç kıza büyürken hafif ve kolay ev işleri verilirdi; temizliği becerebileceğini düşünüyordu. Fakat iş yemeğe gelince, Faith tam bir başarısızlık göstergesi olacaktı.

Kafasını kaldırınca Gareth'i dikkatlice onu seyrederken buldu. Ona tereddütlü bir gülümseme verdi. "Lordum..." diye söze başladı.

"Gareth."

"Pardon?"

"Beni her zaman Gareth diye çağırmanı istiyorum," dedi sonra açıkladı. "Uzunca bir süre 'lordum' değildim, hatırlarsan."

"Olur," dedi ve tekrar söze başladı. "Gareth, burada üstüme düşeni yapmayı çok isterim."

Gözlerini dikerek genç kadına baktı. "Tamam prenses, senin şu an üstüne düşen hızlı bir şekilde iyileşmek."

Kafasını inatçı bir şekilde salladı. "Sanırım eğer bu

öğleden sonra dinlenirsem bize akşam yemeği hazırlamayı becerebilirim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi, fakat Faith itiraz ederek elini kaldırdı.

“İsrar ediyorum,” dedi. “Şimdi bana yardım et, birkaç saat uzanayım. Beni çay saatinde kaldırır mısın?”

Gareth ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Son bir sevimli gülücükle, ona uzatılan eli tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi, sonra odayı terk etti. Gareth aklı karışmış bir ifadeyle onun gidişini izledi.

Yirmi



Faith son tabağı da kurulayıp odanın en uzak köşesindeki rafa yerleştirdikten sonra mutlu bir şekilde mırıldanıyordu. Bulaşık suyunu koyduğu leğeni kaldırıp dışarı boşaltmayı denedi ama bedeni hâlâ çok zayıftı. Omuzlarının üstünden arkasına baktı ve o anda Gareth'in diğer odadan içeri gelmekte olduğunu gördü.

“Lordum,” diye başladı, daha sonra hatırladı. “Gareth,” diye düzeltti biraz yüzü kızarak. Ona bakış şekli hem gururunu okşuyor, hem de heyecanlandırıyordu. “Bunu kaldırmama yardım eder misin?”

Elinde taşıdığı kitabı masaya bıraktı ve ona doğru yürüdü. Hiçbir şey söylemeden leğeni kaldırdı ve dışarı taşıdı. Onu boşalttığında genç kadın suyun dökülen

sesini duydu. İçeri geri geldi, kapıyı kapadı ve gözünü dikerek ona baktı.

“Konuşma zamanı geldi.”

Faith kalbinin sıçradığını hissetti. “Tabii,” diye kabul etti. Buluşmaları kurulumak için kullandığı bezi sandalyenin arkasına bıraktı. Alelacele her tarafı eşit kurusun diye onu düzgün bir şekilde yaydı, sonra sandalyeyi tutarken bezi tekrar bozdu.

Gareth onu izliyordu, karsının heyecanını ortaya çıkaran bu küçük hareketler kalbini tümüyle ona doğru çekiyordu. Onu yavaşça kazanması gerekiyordu, birden fark etti ki Faith’in ablasıyla yapmış olduğu anlamaya şimdi tam anlamıyla uymak istiyordu ve bu onun için tam bir ironiydi.

Faith kibar bir şekilde boğazını temizleyerek onu düşüncelerinden çıkarınca, odanın öbür tarafına geçti ve ateşin yanındaki rahat koltuğu getirdi. “Buraya otur,” diye önerdi. “Gece biraz soğuk oluyor.”

Faith sandalyenin kenarına oturdu ve dikkatle kocasının kanepeye yerleşmesini seyretti. Havadaki gerginlik, neredeyse duyulur hale gelince daha fazla dayanamadı. “Önce ben başlayabilir miyim?”

Gareth arkasına yaslandı ve ayaklarını uzattı. “Tabii ki.”

Faith derin bir nefes aldı. “Öfkeli olduğunu anladığım andan itibaren sana dürüst olmalıydım,” diye başladı. Bir an durdu, kelimelerini tarttı ve devam etti. “Bana

inanmayacağını düşündüm ve sonrasında ben de sana öfkelen dim.” Sesini neredeyse fısıltı seviyesinde kısmıştı, Gareth onun devam eden cümlelerini duymak için arkasına yaslanmak zorunda kaldı. “Grace’e konuşmasını ben söylemedim.”

“Bunu biliyorum prenses.”

Kafasını birden dikleştirdi. “Ama çok büyük hayal kırıklığına uğramış gözüküyordun...”

“İnatçı, yaralı ve aptal,” diye kabul etti genç adam, sözünü keserek. “Bunu fark etmem birkaç günümü aldı, fakat biliyorum ki böyle bir şey yapmak senin karakterine aykırı. İsteseydin eğer bunu söylemeye kendin gelirdin.”

“Grace sadece yardım etmek istedi,” diye alelacele ekledi Faith.

“Biliyorum prenses.”

Faith sessiz kaldı, aklı bu rahatsızlık verici durumdan çıkmak için taklalar atıyordu. Sadece birkaç dakika sonra vazgeçti. “Peki öyleyse biz neyi konuşuyoruz?”

Gareth sırttı. “Evlendiğimizi varsayalım.”

“Ama evlendik,” diye hatırlattı Faith.

“Peki o zaman. O gece Amanda’nın bahçesine gitmediğimizi varsay.”

Faith iki kaşını birden indirdi, müdahale etmemeye karar verdi. “Devam et.”

“Nerede olurduk?”

Faith’in aklı ağaç buketi gönderdiği gün onunla

parkta yaptıkları gezintiye gitti. "Sen bana kur yapıyor olurdun, ben de seni yıldırmaya çalışıyor olurdum."

Gareth arkasına yaslandı ve kahkaha attı. "Muhtemelen. Peki o zaman, oradan başlamaya ne dersin?" Tek kaşını havaya kaldırdı. "Meydan okunmasına her zaman bayılmışımdır." Ayağa kalktı, cesur bir şekilde kolunu açtı ve yüzünde acayip komik bir ifadeyle ona baktı.

Faith kahkaha attı. "Ne yapıyorsun?"

"Evine giderken sana eşlik ediyorum Bayan Ackerly." Başıyla yatak odasını gösterdi ve göz kırptı.

Faith bir oyun oynadıklarını anlayınca ayağa kalktı, elini hafif bir şekilde onun koluna soktu. Son derece ciddi, kanepenin etrafında bir tur attılar. Tam kapının orada Gareth döndü ve onun ellerini dudaklarına götürdü.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim Bayan Faith." Gülmesini zor zapt etti ve zarif bir reverans yaptı.

"Sizi yanı sabah görebilir miyim?"

Faith asil şekilde başını salladı, gri gözlerinde kahkaha parlıtları vardı ve dönüp yatak odasına yürüdü.

Düşünceli bir şekilde normal yatak hazırlıklarını yapmaya koyuldu. Gün son derece hoş ve normal geçmişti. Yumuşak biçimde gülümsedi, kapıya baktı ve kocasının ne düşündüğünü merak etti. Örtüleri kaldırıp yatağın içine uzandığında içinde küçük bir pişmanlık barınıyordu. İçini çekerek yanında kullanılmayan yastığı aldı, kollarıyla sardı ve çenesinin altına sıkıştırdı.

Garip biçimde kendini yalnız hissediyordu.

Diğer odada Gareth'in kendisine yatak yaparken çıkardığı sesler kesildiğinde, Faith uykusu kaçmış bir şekilde yatakta uzanmış, kafasının içi ise kocasının görüntüleriyle doluydu. Her uykuya dalma çabasında yeni bir görüntü gelip diğerini alt ediyordu. Gareth'in ona ay ışığıyla aydınlanan balkonda eğilerek selam verişini veya çalı labirentinde onu teskin edişini görmek için kapıyordu gözlerini. Veya onu öptükten sonra kafasını kaldırdığında, siyah gözleri onun pek de anlamadığı bir ihtiyaç içinde kıvranıyordu.

Faith gözü kapalı bir şekilde uzandı, yastığı kaptı ve yüzüne kapadı. Fakat düşünceler daha hızlı, daha hızlı akıyordu: Andını içerken ki sert ifadesi, handaki yataktan çıplak kalkışı, bir elinde ocak demiri, bir elinde kaşık onun yatağına kaygıyla eğilirkenki hali...

"Of, Tannım," diye homurdandı ve oturdu. Ay ışığı cama vuruyor, odayı aydınlatıyordu, adeta gümüşü ışığını Faith'in kafasının içindeki kavganın üstüne tutuyordu. Sessizce yatağından kalktı, kapı aralığına doğru ilerledi ve yavaşça diğer odaya sızdı. Gareth'in nefesini duyabiliyordu ama kanepenin arkasını göremiyordu. Ayaklarının ucuna basarak yürüdü ve kenardan dikkatlice bakmaya çalıştı.

Sesi uyuyor gibiydi. Uyku yakışıklı yüzüne çocuksu bir ifade vermişti, gündeliğin kaygı verici hallerinden soyunmuştu. Hafifçe gülümsedi, sanki gördüğü rüyalar mutluluk vericiydi. Faith kendi ağzının kenarlarının ona karşılık vermek üzere yukarı kıvnıldığını hissetti.

Üstü çıplak yatıyordu, gövdesinin üstünde ateş oynuyor yapıyor, omuzlarında ve belinde gölgeler ve ışıklar rol alıyordu. Teni açık bronzdu ve Faith içinde ona uzanıp dokunmak için müthiş bir arzu duydu. Dudaklarını ısırıp ve bakışını yüzüne çevirdi. Kimildamıyordu.

Tereddüt ederek aşağıya uzandı ve işaretparmağıyla hafifçe kamına dokundu. Battaniye kamından aşağıya belirli bir yükseklikle uzanıyordu ve Faith onu çıplak gördüğü zaman da benzer bir gariplik olduğunu anımsadı. Hep böyle mi uyuyordu? Parmağına baktı, hafifçe kamında duruyordu, sonra inanamayarak onun kendi kendine battaniyenin aşağısına doğru inişini seyretti. Dikkatlice örtünün altındaki basamağı atladi ve yavaşça örtüyü yukarıya doğru kaldırmaya başladı, tekrar yüzüne bakmak için döndü...

Şok içinde kaldı ve battaniyeyi sanki sıcak bir kömür gibi elinden bıraktı. Gareth adamakıllı uyanmıştı.

Her haliyle utanarak Faith nefesini tuttu ve geriye doğru bir adım attı. Gareth gözleriyle onu olduğu yere mıhlamıştı, yüz ifadesi çok açtı ve başka yere bakması imkânsızdı.

"Faith," dedi uykulu, pürüzlü bir sesle ve elini uzattı.

Bir an tereddüt etti, sonra elini onunkine koydu. Parmakları ona dokunduğu an aynı tuhaf, iç gıcıklayıcı heyecanın kolunda dolaştığını hissetti. Onu kanepenin arkasına çekti ve oturdu, gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Gareth," diye fısıldadı.

Elini bıraktı ve iki elini birden onun beline koydu. Güç sarf etmeden, onu yukarı kaldırdı ve kanepenin arkasına aldı, güvenli bir şekilde kucağına oturttu. Faith iki kolunu da onun boynuna doladı ve yüzünü göğsüne gömdü. Gareth sırtına doğru uzanan altın buklelerin kütle halinde düşüşünden çarpıldı.

"Uyuyamadın mı, prenses?"

Bir şey söylemeden kafasını salladı ve kulaklarından birini göğsüne dayadı; sıcaklığın verdiği rahatı, yanaklarına değen yumuşak kılların duygusunu ve düzenli atan kalp atışlarını seviyordu.

"Aklını neyin karıştırdığını bana söylemek ister misin?"

Her ne kadar yalan olduğunu biliyorsa da, "Hayır," diye fısıldadı. Tereddüt ederek fikrini değiştirdi. "Aslında...evet..."

Gareth onun yüzüne gülümseyerek baktı. "Seni dinlemeye hazırım sevgilim."

Faith kulağına yankılanan sesin bariton derinliğinden mest oldu. Farkında olmadan dudağını ısırıp. Onun yöntemi sorunları hep kendi başına çözmek olmuştu, meseleleri sakın bir şekilde kafasında muhakeme eder ve verdiği karara göre de hareket ederdi. Şimdi, ilk defa başka biriyle hareket etmek zorunda olduğu bir duruma saplanmıştı; hayatı üzerine and içtiği bir adamla, kollar arasında onu tutan adamla.

Gareth sabırla onun sessizlikten çıkmasını bekledi,

Faith'in düşüncelerle boğuşmasını seyretti, onun kendisini bırakmanın eşiğinde olduğunu seziyordu. Bu adımı tek başına atmasına izin vermesi gerekiyordu. Birkaç dakika sonra konuşmaya başladı.

"Uyuyamadım," dedi duraksayarak, "çünkü..." durdu. Gareth nefesini tuttu. Bir sonraki cümlelerini o kadar kısık bir sesle söyledi ki Gareth doğru duymuydu. "Çünkü seni düşünüyordum."

Genç adamın kalbi arzuyla tutuşmaya başladı, fakat hiçbir şey söylemedi. Yumuşak bir şekilde parmağıyla çenesini tuttu ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Gri gözleri açılmış ve korkmuştu. "Bana seni neyin korkuttuğunu söyle prenses," diye fısıldadı.

Gözlerinin gümüş derinliklerinden korkuyu anında silip süpüren özlem dolu bir ifade geçti. İçini çekti. "Küçük bir kızken bile evlenmeyi hayal ederdim. Kendi yuvamı kurmayı, kendi çocuklarımı büyütmeyi..." Bir an durdu ve dudağını hafifçe ısırdı. "Eş olmayı hayal ederdim."

"Sen bir eşsin. Benim eşimsin."

Faith gözlerini yumdu, sonra yavaşça açtı ve Gareth'a baktı, derinliklerinde savunmasızlık okunuyordu. "Ağabeyin Amanda'ya tapıyor. Trevor, Grace'i her şeyden çok seviyor. Her zaman isteğim... umudum..." Sesi düştü ve başını aşağıya eğdi.

"Aşk için mi evlenmekti?"

Yavaşça başıyla onayladı, sonra hızlıca yukarı baktı,

ifadesi samimiydi. "Bunun çok demode olduğunu biliyorum ama balolardan, zümrütlerden, elbiselerden ve mal mülkten daha fazlasını istiyorum. Zengin büyümedim ama mutlu büyüdüm ve mutluluk benim için paradan hep daha önemliydi." Faith küçük odaya baktı ve itiraf etti. "Aslında böyle küçük bir yerde yaşadığını, bütün o büyük servetine dair dedikoduların ve rivayetlerin yalan olduğunu öğrenince çok sevdim."

Gareth onun yüzündeki samimiyeti gördü ve içinde bir şeyin burkulduğunu hissetti. Hiçbir şeyi evlendiği bu genç kadını korumaktan, üstüne titremekten ve şımartmaktan daha çok istemiyordu, sadece onun bir gülümsemesine her şeyini adayabilirdi. Başka herhangi bir kıza bu çok kolay olurdu. Mücevherler, elbiseler, güzel atlar ve paranın sağladığı bütün rahatlıklar. Ama bu kız aşk istiyordu. Ve neredeyse bunun onunla olmasını hiç tahmin edemediğini itiraf etmişti.

Boğazını temizledi. "Bana bir gün âşık olabileceğini hiç düşünmüyor musun, Faith?" Onun vereceği cevabın önemini gizlemek için gülümsedi.

Faith gene dudağını ısırdı. Gareth sorusunu biraz rasgele bir sesle sormuştu, gülümsemesi ise her zamankinden daha sıcaktı ama gözlerindeki bir şey vereceği cevabın onun yansıttığından daha fazla anlam taşıyacağını söylüyordu. Kendini onun göğsünden yukarı doğrulttu ve dik oturdu, ayakları hâlâ onun kucağındaydı. Tam olarak nasıl cevap vereceğini bilemiyordu, başını yana

eğdi ve düşündü. Şu an bu adama hissettiği her neyse son derece güçlüydü. Fakat bu neydi? Bu aşkın başlangıcı olan duygu muydu?

Gareth karısı dik oturunca onu daha yakından seyretti, tek kaşı yukarı kalkmış, dudağını ısıırıyordu. Aralarındaki sessizlik büyüüyordu. O da kafasını onunla aynı yöne eğdi ve öne eğildi, gözlerini yakalamaya çalıştı. Bir anda gülmeye başladı. Başının dertte olup olmadığını hesaplamaya çalışan küçük bir kız çocuğuna benziyordu. Genç kadın kaşlarını kaldırdı ve şans eseri tek gözüyle yandan onu gördü. Bunun üzerine Gareth kahkahasını artık saklayamadı.

Faith kızgın bir şekilde baktı. “Hiç komik değil lordum!” dedi paylayarak. “Sizin duygularınızı incitmemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum.”

Gülmeye devam ederek, arkasını yastıklara yasladı, onu aşağıya çekti ve kollarının arasına aldı. “Benim duygularım hakkında endişelenme prenses,” diye fısıldadı, üstüne battaniyeyi örterken. “Beni sevmeyi öğreneceksin.”

Halinden memnun küçük bir iç çekişle, Faith daha rahat yerleşmek için biraz kıvıldadı ve gözlerini kapadı. Birkaç dakika içinde kocasının kollarında uykuya daldı.

Yirmi Bir



Gareth kanepede yalnız uyandı ve bir süre etrafı dinledi. Her yer sakin ve sessizdi. Faith'in evde olmadığını, yattığı yerden kalkıp diğer odaya bakma gereği bile duymadan sezebiliyordu. Arkasını dönerek, karısına kur yapmaktan duyacağı müthiş zevki düşünüp, yayvan bir şekilde gülmüsedti. Ellerini kafasının arkasına yerleştirdi ve güneşte uzun yürüyüşler, ırmak kenarında piknikler ve ateşin yanında okuyarak geçirilen huzur dolu geceler hayal etti.

Sonra düşünceleri onun serveti hakkında hiçbir fikri olmadığını gerçeğine odaklandı. İçinde küçük bir suçluluk hissi duydu. Faith sadece yoksul bir aristokratın taşralı karısı olmaya boyun eğmemişti, bu rolü neredeyse sahiplenmişti. Ve her ne kadar kendisi onu bu düşünceye

sevk etmiş olmasa da onun böyle düşünmesi hoşuna gitmişti. Gerçi ona âşık değildi ama onunla parası için de evlenmemiştir, bu hali onu cezbetmeye yetiyordu. Sırttı. Gerçeği öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmeyi çok istiyordu.

Gareth bir süre daha yatakta gevşedi, sonra ayağa kalktı ve ayaklarıyla yere bastığında üstündeki battaniye kucagından dikkatsize düştü. Elini saçlarının arasına götürdü, durdu ve açık pencereden dışarı baktı, Faith'in sesi kulağını tırmalayınca gülümsedi. Biriyile, bir adamla konuşuyordu ve gittikçe yakınlaşıyorlardı. Bir süre sonra Dr. Matthew Meadows'un sesini tanıdı.

Önce yatak odasına doğru koşmayı tasarladı kafasında ama şu ana kadar zamanını hiç tutturamadığını anımsadı. Aceleyle çıplak beline tekrar battaniyeyi sardı ve tam kapı açılırken geri oturdu.

"Hâlâ uyuduğunu sanmıyorum Dr. Meadows," diyordu Faith kısık bir sesle kapıyı açarken. "Fakat eminim sizi gördüğüne memnun olacaktır." Odanın içine küçük adımlar attı ve Gareth'ı oturmuş onlara gülümsüyor görünce kımıldamadan öylece donakaldı. Elinde taşıdığı vahşi çiçek sepeti "tak" diye bir sesle yere düştü.

Matthew onun sağında yürüyordu. Merakla onun kafasının üstünden odaya baktı, besbelli ki Gareth battaniyenin altında çıplak oturuyordu, sonra da yanında yüzü kızaran Faith'e kısa bir bakış attı. Aralarındaki sessizlik hepsini gerdi ve küçük odanın içinde giderek büyüdü.

Nihayet, Matthew ev sahibine orada olduğunu hatırlatmak için boğazını temizledi.

Faith bu beklenmedik sese görünür bir tepki verdi. Daha çok çiçek kesmesi gerektiğine dair bir şeyler geveleyip kendini aceleyle kapıya doğru attı. Yanlışlıkla Matthew'un ayağına bastı, özür diler gibi yaptı dirseğiyle adamın beline çarparak ve iterek onun yanından geçip dışarı fırladı. Kulübeden kaçarken yüzünün kızarması daha da artmıştı, üstüne üstlük uydurduğu bahaneler yetmiyormuş gibi hem sepeti hem de makası odada unutmuştu.

Matthew şaşkın bir ifadeyle onun gidişini izledi ve tek kaşını kaldırarak yayvan bir şekilde sırttan markıye baktı.

"Günaydın Meadows," dedi Gareth gayet keyifli bir sesle. Kanepeye sırtını dayadı ve çıplak ayaklarını üst üste attı.

Matthew gülümsedi. "Korkarım az önce hastamı korduttunuz lordum," dedi.

Gareth güldü. "Bugünü unutma Meadows," dedi. "Karımı bu kadar telaşlı gören İngiltere'deki nadir insanlardan birisin."

Doktor onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Pekâlâ. Artık gevşeyebilirim. Aslında kannın kafasındaki şişliğin iyileşip iyileşmediğinden emin olmak için geldim. Yüzündeki çizimin güzel bir şekilde iyileştiğini gördüm. Büyük ihtimalle yüzünde hiçbir iz kalmayacak." Omuzlarının üstünden tekrar arkasına kapıya doğru baktı. "Sence tekrar içeri gelir mi?"

Gareth gülümseyerek kafasını salladı. "Karım korkak değildir ama sanırım beni öldürmek için senin gitmeni bekleyecektir."

Matthew bilgece başını salladı. "Tebirli."

Gareth kahkaha attı. "Tebirli olmak," diye belirtti, "Faith'in en sevdiğim özelliklerindendir."

Doktor çizmeli ayaklarından birini bileğinden diğer dizinin üstüne koydu ve Gareth'a derin bir bakış attı. "Londra'ya kendine bir eş bulma hayaliyle gittiğini biliyordum ama bu kadar kısa sürede bunu başarabileceğini ummuyordum."

Gareth tek kaşını kaldırdı. "Aslında," diye itiraf etti, "büyük ihtimal bunu sana ilk söyleyen kişi Faith olacaktır, benimle gerekirse evliliği iptal etmek üzere anlaştı."

Matthew homurdandı. "Bir şekilde bundan şüphelenmişim." Gareth gülümsedi ama daha fazla ayrıntıya inmedi, Matthew bir an bekledi, sonra konuyu değiştirdi. "Rothmere'deki inşaat işleri nasıl gidiyor?"

Gareth omzunu silkti. "Daha oraya gitme şansım olmadı. Bugün öğleden sonra Faith'le oraya yürümeyi düşünüyorum." Suratını ekşitti. "Tabii ona bir malikânenin olduğunu söyledikten sonra."

Matthew inanamayarak baktı. "Senin evinin burası olduğunu düşünmüyor herhalde?"

Gareth biraz mahcup baktı. "Aslında tam da öyle düşünüyor. Böyle bir izlenime kapıldığını dün gece

anladım." Birbirlerini ne kadar az tanıdıklarını hatırlayınca tekrar düşüncelere dalar gibi oldu.

Matthew, aristokrat arkadaşına tekrar uzun bir bakış fırlattı ve ayağa kalktı. "Bu sabah göreceğime söz verdiğim başka hastalarım var," diye açıklamada bulundu. "Fakat markizin bu kadar çabuk iyileşmesine çok sevindim."

Gareth ayağa kalkmaya çalışınca Matthew onu durdurdu. "Ben kendim giderim, teşekkürler," dedi, gözle riyle Gareth'ın battaniyesini işaret ederek.

Gareth doktorun gitmesini izledi, sonra ayağa kalktı ve giyinmek için yatak odasına gitti. Açık pencereyi geçerken, ince bir dalın şiddetle kırıldığını ve koşan ayakların çıkardığı hışırtılı sesleri duydu. İçinden gülümseyerek pencerenin yanına geldi ve her ne kadar kimseyi bulamayacağından eminse de dışarı baktı. Tahmin ettiği gibi her yer sessizdi.

İki saat sonra endişe ve kızgınlık arasında gidip geliyordu. Pencereden dalın kırılma sesini duyduktan sonra Faith eve gelmemişti, üstelik Matthew'un gittiğini de bildiği halde. Pencere evin kapıyla aynı köşesindeydi, demek ki onun gidişini izlemiş sonra Gareth'in ne yaptığını anlamak için pencereden sızarak içeriye gözetlemeye çalışmıştı.

Kızgınlığı arttı, sonra birdenbire azaldı. Onu pencerede fark ettiğini büyük ihtimalle anlamıştı. Belki bu

yüzden, onunla yüzleşmekten utandığından dışarıda bir yerlerdeydi. Bir anda Faith'i bir kayanın üstüne oturmuş, dudaklarını ısırırken gözünde canlandırdı. Gareth endişelendiğine biraz da kızarak onu aramak için ön kapıdan çıktı.

Ormandaki ağaçların arasında dolanma fikrini göz ardı etti, Rothermere'e doğru yaklaşık bir buçuk kilometrelik, küçük derenin kenarından geçen patika yolu tuttu. Orada bir köprü ve küçük bir açık alan vardı. Gareth, Faith'i orada oturmuş, kendisiyle savaş verirken bulacağından emindi.

Gareth patika yolda kaybolduktan üç dakika sonra Faith ağaçların arasından çıktı ve küçük kulübeye geri geldi. İçeri girer girmez, mekânın karanlık boşluğunu fark etti. Gareth orada değildi. Eğildi ve daha önce düşürdüğü çiçek sepetini yerden kaldırdı, parmaklarıyla perişan haldeki taç yapraklarına dokundu ve üzgün bir şekilde solmuş parçaları ayıklayıp attı.

Garip biçimde kendini somurtkan hissediyordu, küçük odada etrafına baktı ve burada tek başına olmaya verdiği tepkiyi düşündü. Yalnızlık Faith için yeni bir duyguydu, her zaman hatta çocukluğunda bile, tek başına harcanan zaman onun için değerliydi. Yatak odasına doğru yürümeye başladı, Gareth'la dün gece beraber uyuduğu kanepenin arkasını parmağıyla okşayarak geçti.

Yatak odasına girince yapılmamış yatağı gördü ve esnemeye başladığını fark etti. Birden kıvrılmış örtüler

ona çok çekici gelmişti ve iç geçirerek ayakkabılarını çıkardı, basit sabah elbisesini bir çırpıda üstünden fırlattı. Sadece kombinezonuyla yatağa atladı ve çenesinin altına bir yastık alarak onun yumuşaklığına gömüldü.

Bir kere daha esnedi ve mırıldandı, "Eğer uykuya dalarsam, Gareth daha çabuk gelir."

Bu tuhaf teselliyle gözünü yumdu ve uykuya daldı.

Gareth eve yaklaşık bir saat sonra geldiğinde artık gerçekten endişeliydi. Ağaçların arasını taramış ama Faith'in izine rastlamamıştı. Bir kamp ateşinin külle-rine rastlamış ve kimsenin izinsiz girmemesi için devriye gezecek bir adam tutmayı kafasına not almıştı.

Son bir kez küçük açıklığa bakmış ve Rothmere'e doğru yola koyulmuştu. Yolda ona rastlamadı ve malikânenin yenilenmesinde çalışan hiçbir işçi bu sabah herhangi bir saatte genç, sarışın bir bayan gördüğünü söylemedi. Onu yüksekte görürüm umuduyla çatıya bile tırmandı. Ağaçların arasında 1,5 kilometre ötedeki kulübenin çatısını bile gördü ama karsı görünürde yoktu.

Gareth aşağıya indi ve işçilerden birini köyden Dr. Meadows'u getirmesi için gönderdi. Adam alelacele koşmaya başlayınca Gareth yavaş temposundan çıkıp neredeyse koşarak kulübeye yöneldi. En büyük korkusu genç kadının kafasındaki yaralanmanın Matthew'ün düşündüğünden daha kötü olması ve bir yerlerde kim olduğunu, nerede olduğunu unutarak başıboş geziyor

durumda kalmasıydı. Gareth, savaş zamanında bunun olabildiğini ve benzer yaraların tuhaf durumlara yol açtığını duymuştu.

Kulübeye vardı ve hızla içeri girdi, yatak odasına girerken pantolonun içinden gömleğinin eteklerini çoktan çıkarmıştı. Doğruca gardıroba gitti, önüne gelen ilk pantolon askısını aldı ve ona uygun bir gömlek seçti. Gardırobun altına uzanıp bir çift binici çizmesi çekti ve her şeyi sandalyenin üstüne fırlatıp, gömleğini omuzlarından çıkardı.

Aklından bir sürü şey geçiyordu. Büyük ihtimalle köye gezmeye gitmişti ve nazik bir aileyle güvenli bir şekilde sohbet ediyordu. Oraya gitmeyi niye daha önce akıl etmediğine küfredip, binici çizmelerini kaptı ve kenarında oturarak değiştirmek için yatağa yöneldi.

İki kısa adım attı ve durdu. Örtünün altında belli belirsiz bir beden görünce içine ani bir rahatlama geldi, arkası ona dönüktü, uzun, altın sarısı saçları yastığın üstüne ve yatağın kenarına yayılmıştı. Ona doğru bir adım daha attı ve sonra köy yönünden gelen toynak seslerini duydu. Derin bir iç geçirerek Gareth oturma odasına doğru yürüdü ve dışarıda Matthew'ü atını bir direğe bağlarken buldu.

"Ne oldu?"

"Şimdi iyi," diye cevap verdi Gareth. "Bir süre karımı kaybettim ama anlaşılan o ki ben onu dışarıda ararken o eve gelmeye karar vermiş."

Matthew, Gareth'a tuhaf bir bakış attı. "Peki, beni niye çağırdın lordum? Ben bir doktorum, dedektif değilim."

Gareth mahcup bir şekilde baktı. "Kafasındaki yarının bilincini kaybetmesine neden olduğunu düşündüm."

Matthew içinden markinin kendisinin bilincini kaybetmekte olduğunu geçirdi ama düşüncelerini kendine sakladı. "Nerede şimdi?"

"Yatakta uyuyor."

"Pekâlâ, burada olduğuma ve sabah ben onu muayene edemeden sen onu korkutup kaçırdığına göre sanırım ona bir bakımda fayda var." Evin içine ve yatak odasına kadar doktor Gareth'ı takip etti.

Adamlar dışarıda konuşurken Faith öbür yanına dönmüştü, fakat hâlâ uykuda gözüküyordu. Matthew nazikçe kafasındaki inmiş şişliğe dokundu, sonra da yanağındaki, neredeyse tümüyle iyileşmiş çizdiği parmağıyla inceledi. Kafasını eğdi ve derin, düzgün nefes alışını dinledi. Gareth ayakta sessizce onu izliyordu. Matthew ona baktı ve başıyla oturma odasını gösterdi.

"Çok iyi lordum," dedi kısık bir sesle diğer odaya geçtiklerinde. "Şişkinlik neredeyse tümüyle gitmiş, yüzündeki yarada da herhangi bir enfeksiyon yok, huzur içinde uyuyor, herhangi bir bilinç kaybı emaresi de gözükmüyor. Hakikaten artık endişelenmen için bir sebep göremiyorum." Birden sırttı. "Eğer bir daha çatıya çıkmazsan tabii, gönderdiğin adam söyledi. İnşaat

yaralanmalarındaki kayıtların göz önüne alınırsa düşüp, boynunu kırmadığın için şanslısın lordum.”

Gareth gülümsedi ve onunla beraber kapıya kadar yürüdü. “Malikânenin dış kapısının tadilatı neredeyse bitmiş. Çatıcılar da sadece saçaklardaki ayrıntılarla uğraşıyorlar. Kalan bütün işler evin içinde.”

“Benim hizmetimden yararlanmanın bir yolunu bulmayı becereceğinden hiç şüphem yok,” dedi Matthew dalga geçerek. “Lütfen uyanınca karına selamlarımı ilet lordum.”

Gareth arkadaşının ata binmesini ve köye doğru yol almasını seyretti, sonra eve girmek için döndü. Camların birinden gümüş bir parıltı onu yakaladı. Merak ederek daha yakından bakmak için yürüdü. Bir erkek gömleğine ait yaka düğmesiydi, o kadar parlaktı ki uzun süredir orada kalmış olamazdı.

Gareth çömeldi ve ona uzanmaya çalıştı ama donakaldı. Pencerenin altındaki toprak yeni ekilmeye hazır hale gelmişti ve son yağmurlardan hâlâ yumuşak ve nemliydi. Çok açık bir biçimde pencerenin solunda bir erkek çizmesinin ayak izi vardı. Tam ortasında da kırılmış bir dal.

Gareth elinde kol düğmesi ayağa kalktı ve her ne kadar bir şey göremeyeceğinden eminse de evin etrafını çeviren ağaçları gözleriyle taradı. Bu sabah pencerede duyduğu kılma sesini, Faith’in pencerede durup içeriye baktığını düşündüğü sesi tekrar anımsamaya

çalıştı. Derenin kenarında terk edilmiş kamp ateşini de düşündü. Ağaçlara son bir kez daha baktı, kol düğmesini avucunun içinde sıkı, içeriye girdi ve kapıyı kapadı.

Dikkatlice kol düğmesini şöminenin üstündeki rafa koydu ve sessizce Faith’in yanına, yatak odasına yürüdü. Kımıldamamıştı, öylece bir sandalye aldı ve yatağın kenarına çekip onun uyanmasını beklemeye koyuldu. Kafası açıklanamayan ayak izinden evliliğine, rahatsız edici bir başlıktan diğer bir başlığa zıplıyordu.

Gözleri örtünün altındaki karısının uzun bedeninde gezinmeye başladı. Her nasılsa en başından beri işler onlar için yolunda gitmemişti. İlk konuşmalarını hatırlayınca dudakları kenetlendi, sonra ay ışığında balkonda yaptıkları valsı hatırlayınca yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü. O beraber paylaştıkları ilk andan bugüne dans etmeye devam etmişlerdi; fakat şimdi birbirleriyle etrafı çitlerle çevrilmiş bir evlilikte zıt kutuplar gibi tedbirle dans ediyorlardı.

Gareth sessizce meseleyi çözmüştü.

Yirmi İki



Genç kadın onun kendisini seyrettiğini hissetti, ilgisinin ağırlığı onu uykusunun derinliklerinden çekip çıkarıyordu. Genellikle uyanmakta zorlandığı halde Faith bir anda kocasının varlığını sezdi. İçini mutluluk doldurdu ve saklayamadığı bir gülümseme yüzüne yayıldı ama hayal mi görüyor yoksa sadece diliyor mu, emin olmayarak gözlerini bir süre daha kapalı tuttu.

Gareth onun örtünün altında hareket edişini seyretti, henüz uyanmadığı halde yüzüne gelen yumuşak gülümsemeyi fark etti. Hayal gördüğünü düşündü ve yüzüne böyle bir mutluluğu ve neşeyi veren şeyin ne olduğunu merak etti. İçti acıdı, çünkü onun mutluluğu bulma sebebinin kendisi olmasını istiyordu. Güçlkle yutkunarak yere baktı.

Tam o esnada Faith gözlerini açtı ve Gareth'ı başı aşağıya eğik, orada otururken buldu. Şaşkınlık içinde üstünde gömleğinin olmadığını fark etti, ama bu defa utanmamıştı. Gözleri açlık içinde onun kıvrık siyah tüylü göğsünün düz ve uzun kaslarına, sanki dünyanın bütün ağırlığını taşıyacaktı gibi gözükten geniş omuzlarına baktı. Acı ve özlem duydu, onun boynuna yüzünü gömmek ve onun kokusunu, onunla uyurken defalarca aldığı o sıcak, rahatlatıcı kokuyu içine çekmek istiyordu.

Gözlerini tekrar onun yüzüne kaldırıncı onu seyrettiğini gördü. Genç kadının aç, genç adamın umutlu bakışları birbirine kilitlendi. Ve hiçbir şey söylemeden Faith kollarını uzattı.

Bir saniye içinde genç adam onun yanındaydı, onu kaldırıp kendine doğru çekti. Genç kadın küçük bir ses çıkardı, belki nefesini tuttu, Gareth'ın dudakları onunkilerin üstündeydi, tadına bakıyor, hissediyor ve artan bir heyecanla öpüyordu. Saçlarının arasına elini koymuş, sırtını tekrar yatağa yatırıyordu, yanında ve üstünde esnek bir şekilde hareket ederken dudakları asla onu bırakmıyordu. Altdudağını yaladı ve genç kadın istekle açtı. Kalbi çarpıyordu, öpmesini derinleştirdi, dili ağzının içini dolaşıyor, tadına bakıyor ve tahrik ediyordu.

Faith gerilmiş vücuduyla ona daha da yakınlaştı, her parçasıyla ona dokunmak için neredeyse acı çekiyordu, daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı kadar ona ihtiyaç duyuyordu. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi yeni

ve korkutucu bir duyguyla doluydu, fakat hâlâ bilmediği bir şeye arzu duyuyordu. Tek bildiği şey kendisini buna bırakmak istediğiydi, bu fırtınayla sürüklenmek istiyordu, kendini kaybetmek ve kendini bu adamda, kocası olan bu adamda bulmak istiyordu. İçinde, derinde hafif ve sıcak bir duygu belirdi. Gözlerini açtı ve titreyen parmaklarıyla onun yüzünü ellerinin arasına aldı, diliyle onun- kine dokundu.

Öpüşmeleri patladı. Gareth dudaklarını onun kine eğdi, kendinden geçmiş bir halde dilini onun ağzından içeri ve dışarı daldırıyordu. Faith hızla ona karşılık veriyor, vücudunun altında dönüyor ve bacakları onunkileri sarıyordu. Genç kadının dizleri onun bacak arasına girince, Gareth nefesini tuttu ve onu daha sıkı kendine doğru çekti, ereksiyonu artık saklanamaz hale geliyordu.

Elleri yüzünden aşağılara göğüslerinin yumuşak tepelerine doğru kaydı, kombinezonun ince kumaşının altında dikleşmiş meme uçları gururla avucunu dürtüyordu. Bu sıkıntılı küçük kumaşı aradan alıp, onları dişlemek ve emmek için sancı duyuyordu. Ağzını onunkinden tam çekmişti ki genç kadın iç geçirip, ellerini saçlarının arasına koydu.

Bu dokunuşla Gareth onun masumiyetini hatırladı ve anında yavaşladı, dudakları bir kez daha yumuşakça yanaklarından kulağına doğru kaydı. "Faith," diye fısıldadı. "Bana ne istediğini söyle."

Onun teninin üstündeki sıcak nefesini hissedince

Faith inledi ve ona daha fazla dayandı. Gareth içinde kabaran arzuyla bir taraftan mücadele ederken diğer taraftan bir elinin parmaklarıyla onunkini kavradı ve sonra başını tekrar yastığa yatırdı, gözleri onunkileri yakalamış, tutuyordu.

"Bana ne istediğini söyle," diye tekrar etti.

Faith nefesini tuttu, gözleri gümüş gibi parlıyordu. Dudağını ısırdı, düzgün beyaz dişleri, öpüşmekten pembeleşmiş yanaklarıyla tezat oluşturuyordu. Birbirine kenetlenmiş ellerini kaldırdı, yumuşakça genç adamın her bir parmağını öperek, konuştu. "Senin karın olmak istiyorum," dedi arzulu bir sesle.

Bu sözler karşısında Gareth'in kalbi çıkacak gibi oldu, Faith'in savunmasızlığı ve gözlerinden okunan samimiyet nefesini kesti. "Seni benim yapmaktan daha çok isteyeceğim hiçbir şey olamaz prenses," dedi, sesi hissettiği yoğun duyguyla kalınlaşmıştı. Bir an sadece birbirlerine baktılar ve Gareth onu yumuşakça alnından öptü. "Ama önce aramızdaki bazı şeyleri yoluna koymalı ve birbirimizi anlamalıyız."

Faith başıyla onayladı ve devam etmesi için bekledi.

"Örneğin başlamak adına," dedi, "bu bizim evimiz değil."

Faith'in gözleri yumuşadı. "Nerede yaşadığımızı umursamıyorum lordum," diye başladı, sonra genç adam parmağını dudağına koyunca sustu.

“Basit bir sebepten ötürü burada yaşıyoruz, çünkü evim henüz içinde oturulmaya hazır değil.”

Faith’in merakı gittikçe artmaya başlamıştı. “Peki bu ev kimin?”

Gareth tek kaşını kaldırdı. “Benim,” dedi.

Genç kadın kaşlarını çatı.

“Bu benim kâhyamın evi Faith.”

Yüzünde şüpheli bir ifade okunuyordu. “Kâhya nerede yaşıyor?”

“Henüz onu tutmadım.”

Faith’in kafası karışmış gözüküyordu. “Gareth, ben senin kanın olmak istiyorum. Senin kâhyaları, hizmetçileri veya bakıcıları tutmaya gücün yetmese bile.”

Genç adam tekrar kendini suçlu hissetti. “Tam da sana bunu anlatmaya çalışıyorum prenses.”

Genç kadın bir anda kavradı. Yüzü netleşti ve onu suçlayan, cin gibi bir bakışla gözlerini kıstı. “Korkutucu şekilde zenginsin, öyle değil mi?” Dudakları sanki kızgınlığını bastırmaya çalışıyormuş gibi kasıldı ama parlayan gri gözlerinde saklayamadığı bir neşe belirdi.

Her ne kadar dudakları biraz hareket ettiyse de başını ağırbaşlı bir şekilde salladı. “Korkarım öyle.”

Genç kadın içini çekti. “Sanırım, kocaman, zengin, babadan kalma bir malikânede yaşamakta zorlanacağım,” diye devam etti.

“Buna katlanabileceğini düşünüyor musun, hayatım?”

Sahte bir teslimiyetle başını salladı. “Sanırım yapabilirim lordum, eğer beni pahalı elbiselere ve mücevherlere boğmayacağınıza söz verirsiniz.”

Gareth artık buna kahkahalarla güldü ve onu daha sıkı kendine çekti. “Aslına bakarsan prenses, senin o pahalı elbiselerini yatak odamda yere düşerken görmeyi tercih ederim.”

Bu müstehcen yorum Faith’in kızarmasına ve yüzünü onun göğsüne saklamasına sebep oldu. Gareth bir an saçlarına tutkuyla baktı ve sordu, “Gidip evini görmek ister misin, sevgilim?”

Onu sevgilim diye çağırıyordu. Prensese diye değil. Bu tatlı söz Faith’in kalbine dokunmuştu, başıyla onayladı. “Evet, lütfen,” diye fısıldadı. “Beni eve götür Gareth. Evimize.”

Yirmi Üç



Patikada uyumlu bir sessizlikle yürürlerken Gareth, Faith'in elini tuttu, bir bahar öğleden sonrasının gölgeli serinliğinin tadını çıkanyorlardı. Birçok açıdan her şey yenilenmiş gibiydi, birbirlerini sanki yeni tanımaya başlıyor gibiydiler. Faith çoğunlukla başı önünde yürüyor ama arada sırada kocasına yandan bir bakış atıyor, bu kaçamak göz atışlar onun gururla dolmasına sebep oluyordu. İnanılmaz yakışıklıydı, kendine itiraf etti ve gülümsemesini saklamak için dudağını ısırdı.

Gareth göz ucuyla onun her bir bakışını yakalıyor ve mest oluyordu. Bir keresinde onu yakalamak için kafasını çevirdiğinde genç kadın çabucak başını başka yöne çevirdi, bir çift serçenin yaptığı tuhaf oyunlarla ilgileniyormuş gibi davrandı. Kahkahasını kendisine saklayarak

onu daha da yakına çekti ve omuzlarının üstünden küçük bir bakış attı.

Faith kafasını kaldırıp ona baktı, gözleri ışık saçıyordu ve mutluydu. "Daha ne kadar var?"

Gareth eliyle işaret etti. "Tam şu dönemecin sonunda," dedi. "Araba yolları etrafında ayrılıyor, daire çiziyor ve sonra tekrar evin önünde buluşuyorlar." Yeni evine göstereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Fakat Faith'in başka bir planı vardı. Bir dakikalığına diz çöktü ve gözlerindeki sinsi bakiş saklayarak sanki ayakkabısını düzeltiyormuş gibi davrandı, Gareth sabırla onu bekliyordu. Ayağa kalktığı anda tekrar ona elini uzattı, fakat genç kadın döndü ve ondan kaçarak birkaç adım geride durdu. Ona neşeli bir şekilde gülümsedi. "Dönemece kadar yarışalım," diye meydan okudu ve ona cevap şansı vermeden koşmaya başladı.

Gareth, normalde sakin olan kansının bu beklenmedik oyun teklifi karşısında şaşırmış ve eğlenmiş vaziyette bir an öylece ayakta kalakaldı, o normal kansı saçları arkasında, etekleri dizlerinin üstünde uçuşarak patikada koşuyordu. Bir kahrkaha patlattı ve arkasından fırladı, tam dönemece girerken onu arkasından yakaladı. Onu önünde sürükledi, elinde olmadan neşeyle gülüyordu, koluna aldı ve etrafını sıkıca sardı, gözlerinin içine baktı, zorlukla soluyordu.

"Seni seviyorum," dedi.

Faith onun gözlerinin içine baktı, tek bir kelime edemedi

ama gözleri binlerce şey söylüyordu. Kalbi olağandışı bir şekilde atıyordu. Titreyen elini çenesine koydu.

Gareth bu sözcükleri söylediğine hayret etti ama söylediğine pişman olmadı. Gerçek bu, diye düşündü içinden, onu kollarına ilk aldığı geceden, balkonda dans ettikleri ilk valstan itibaren bunu hissediyordu. Duygulanıyla ona baskı yapmak istemiyordu, fakat bu ısıltılı gözlerin üstündeki alnı yumuşakça öptü ve onu Rothmere'in nefes kesici manzarasına bakması için döndürdü. Genç kadın soluğunu tuttu.

Dairesel araba yolları iki çatala ayrılıyor daha sonra eşit aralıklarla dikilmiş kayın ağaçlarının arasına kıvrılarak ortadan kayboluyor ve evin önüne belirli bir mesafede tekrar ortaya çıkıyordu. Ağaçların çiçekleri, bulundukları yerden malikâneye kadar uzanan, yeni budanmış, geniş çimlik alana kadar serpilmişti. Çimlerin ortasında aralarında küçük bir dere olan iki sevimli gölet bulunmaktaydı, birinin kenarında küçük bir çardak, diğersinin kenarında da bir söğüt ağacı vardı ve dalları tembel bir biçimde suyun içine giriyordu. Taşlık bir yol çağlayan derenin üzerindeki yayalar için yapılmış, küçük bir antik köprüye uzanıyordu.

Gareth gülümseyerek Faith'in eve giden patikadan aşağıya inmesine izin verdi, mutluluktan aydınlanan yüzü onu keyiflendirmişti. Rothmere gerçekten görülmesi gereken, muhteşem bir yerdi, ön yüzündeki çalışmalar tamamlandıktan sonra onu defalarca görmüş olmasına rağmen

kendisini hâlâ mutlu ediyordu. Malikâneye her yaklaştığında içini muazzam bir tatmin duygusu dolduruyordu.

Orijinal binaya son derece küçük değişiklikler yapılmıştı, fakat sonuç tümüyle nefes kesiciydi. Evin koyu gri taş yüzeyindeki yıllarca bakımsızlıktan oluşmuş renk değişiklikleri ve yosunlar temizlenmişti. Yanlarında iki tane uzun, hep yeşil kalan ağaçlar olan dar merdivenler ön terasın önüne taşınmıştı. Terasın sağına ve soluna yeni merdivenler yapılmıştı. Eski tırabzan paslandığı ve parçalandığı için Gareth yeni bir tane sipariş vermişti. Yenisi tümüyle mermerden yapılmış ve çok parlak cıalanmıştı.

Evin önündeki pencereler neredeyse ikinci kata kadar uzanıyordu, o katta da tekrarlanıyor, daha üstte çıkıyor ve üçüncü katta camlar kıvrılıyordu. Masif ön kapının tam ortasının üstünde yuvarlak boyalı bir cam vardı, camda iki çapraz kılıcın üstünde uçan bir doğan şeklinde Roth'un arması betimleniyordu. Tümüyle gri ve siyahtan yapılmış bu arma uzun süre ihtişamdı uzak kalmış bu malikâneye Gareth'in kişisel katkısıydı.

Faith küçük köprünün ortasında durdu ve parlayan gözlerle kocasına döndü. "Amanda bana evini görmeye gittiğini söylemişti ama bu kadar güzel olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, Gareth."

Gülümsedi. "Ama ona sahip olduğum zaman öyle değildi aşkım. Şu an gördüğün, uzun günler süren zorlu çalışmaların bir sonucu. İçeride hâlâ çok iş var ama işçileri

ellerini olabildiğince çabuk tutmaları için koşturmam lazım. Birkaç gün içinde oraya yerleşmeyi ümit ediyorum.”

Faith dudağını ısırdı. “Korkarım bu büyüklükte bir malikâneyi yönetmek için yeterli tecrübeye sahip değilim lordum.”

Gareth eğildi ve onu alnından öptü. “Ben de değilim,” diye itiraf etti.

Faith birden bir mutluluk dalgası hissetti. Kocasının elini kendine çekti. “Beni içeri götür,” dedi, bir hediyeyi açmak üzere olan küçük bir kız çocuğu gibiydi. “Evimizi görmek istiyorum.” Onu taş yoldan kapının merdivenlerine doğru çekti. “Henüz baş uşağın yok galiba?” Gülümsemesi daha ziyade dalga geçer gibiydi.

“Londra’dan Desmond’u getireceğim,” diye cevap verdi, genç kadının dans eden gözlerine ve afacan gülümsemesine bakarak.

Kapının topuzunu çevirdi ve kolayca içeri sızdı, sonra Gareth’i açık kapının ağzına iterek, “Sen Desmond ol,” dedi ve şaşkın yüzüne kapıyı sıkıca kapadı. Bir dakika bekledi, bir çift bahçıvanın işlerini bırakıp şaşkın bakışlarla onları seyretmesini kararlı bir biçimde görmezden geldi.

Gareth kapıyı açtı ve ona göz attı. Genç kadın kızgın bir şekilde tıslayarak, “Kapıyı henüz çalmadım ki!” dedi. Genç adam anında kapıyı kapattı.

Faith elini kaldırdı ve sıkı bir şekilde kapıyı vurdu.

Hiçbir şey olmadı.

Bir daha var gücüyle vurdu.

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

Tam kapı koluna uzanıyordu ki kapı içeriden sonuna kadar açıldı. “Heeyy, geldim,” dedi Gareth, Desmond’un bozuk aksanıyla. “Yavaş olabilirim ama sağır değilim.”

Faith anlamsız gözlerle baktı. “Gareth?”

“Hayır, Desmond’um,” diye fısıldadı. “Beni seveceksin,” diye ekledi bir gözünü kırparak.

Faith tekrar soğukkanlılığını elde etti ve burnunu havaya kaldırdı. “Roth markisiyle görüşmek için geldim,” diye bilgilendirdi onu otoriter bir sesle.

“İçeride değil,” diye homurdandı Gareth.

Faith rolünden çıkarak, “Evet içeride,” sonra fısıltıyla düzeltti. “Beni içeri davet etmek zorundasın.”

Gareth tek bir aynntıyı kaçırmıyordu, aynı aksanla devam etti. “Geldiğinizi bilececeğim, Bayan...?”

“Ackerly. Bayan Faith Ackerly.”

“Pekâlâ, içeri geç bakalım Bayan Ackerly, her ne kadar beklenmiyorsan da.”

Faith asil bir zarafetle içeriye bir adım attı, sonra birden oyunu bıraktı ve samimi bir hayranlıkla etrafına baktı. “Gareth,” dedi ve nefes aldı, kafasını kaldırıp üç kat yukarıdaki tavana bakarak, “burası çok güzel!” dedi.

Gareth’in yüzü etrafa bakınca gunurla yumuşadı. “Bu şimdiye kadar her şeyiyle bana ait olan ilk şey,” dedi yumuşak bir sesle. “Satılmaması koşuluyla verildiğini ve her zaman Roth markisiyle, her kim olursa olsun,

kalacağını bilmeme rağmen. Her neyse o şu an benim ve bu..." kollarını iki yana açtı, "benim eserim!"

Faith ona doğru adım attı ve çenesine küçük bir öpücük kondurdu. "Ben de sana aidim lordum," dedi kısık bir sesle.

Genç adam onu kollarıyla sarınca anladı ki Gareth, Rothmere'i dünyaya bırakacağı bir iz olarak görüyordu. Unvanını geliştiriyordu, bir gün çocuğuna; onun için doğuracağı bir çocuğa teslim edeceği unvanını.

Bu düşünce genç kadının yüzüne ateş basmasına sebep oldu. Kızaran yanaklarını saklamak için başını öne eğdi, Gareth ona evin çeşitli odalarını gezdirmeye başlamıştı. Kendi düşünceleriyle o kadar meşguldü ki, onun evdeki çeşitli eşyaların tarihiyle ilişkili anlattıklarını zorlukla duyuyordu.

Gareth kansına evi dolaştırırken, onun dikkati dağınık bir şekilde başını sallayarak ve gülümseyerek kendisini dinlemesini seyretti, fakat hiç yorum da bulunmuyordu. Onun için gurur vesilesi olan eşyalara çok az ilgi göstermesi ve soru sormaması her seferinde kalbini biraz daha incitiyordu. Onunla eğleniyor mu acaba diye düşündü ama emin olamadı. Bu sebeple, yoğun bir şekilde evin hazırlıklarını bir an önce bitirmeye çalışan hizmetçileri görünce onlara yeni gelini tanıtmaya gereği duymadı ve yanlarından geçti.

Bu arada ana yatak odasına geldiler, genç adamın içindeki kızgınlık kendisini hissettirmeye başlamıştı.

Kendini ondan çok mu üstün görüyordu ki sahip olduğu onca şeyi kolaylıkla gözardı ediyordu? Faith'in elini bıraktı ve içeriye onun önünde tek başına girdi.

"Bu benim odam," dedi kabaca ve uzun adımlarla onunkıyla kendisinininkini bağlayan banyoya doğru yürüdü. İçinden geçip Faith'in odasına ulaşınca bir anda onun yanında olmadığını anladı. Sebepsiz yere bir anda çileden çıkarak Gareth topuklarının üzerinde döndü ve sessizce kendi yatak odasına geri gitti. Faith'i donmuş bir vaziyette buldu, sabit bir şekilde odayı dolduran kocaman yatağa bakıyordu, yanakları kırmızı bir renkle dolmuştu. "Faith?"

Düşüncelerde kaybolmuş Faith, onun ismini söylediğini duymadı. Grace'le yaptığı fiziksel yakınlık konuşmasını hatırladı ve bu eve taşındığı zaman Gareth'in onun kadınlık görevlerini yerine getirmesini isteyeceğinden emindi. Sonra onun bu öğleden sonra kendisini nasıl ateşli bir şekilde öptüğünü ve dokunduğunu anımsadı. Bu kadar mükemmel bir şeyin Grace'in ilk seferde olabileceğini söylediği gibi, acıyla bitmesi mümkün gözükmüyordu. Farkında olmadan, aklı çocukluğuna geri gitti, örümcekle kaybolduğu ana... Bu defa Duncan'ın beslendiği göğüsler hizmetçi kızinkiler değil... onunkilerdi. Genç kadın titredi.

"Görünüşe göre evinizi tam beklediğiniz gibi bulmadınız prenses."

Onun gergin sesiyle düşüncelerinden sıyrılan Faith

kafası kanşmış bir ifadeyle baktı. “Özür dilerim lordum,” diye mınıldandı. Ne söylediğini tam anlamamıştı ama sesinin tonu onu endişelendirmişti.

“Hayır Faith,” dedi pişmanlıkla. “Özür dilemesi gereken benim.” Genç kadının tekrar yatağa baktığını sonra hızla başını çevirip dudağını ısırıldığını gördü. Onun hâlâ onunla aynı yatağı paylaşmaya hazır olmadığını anlamınca biraz suçluluk duydu, hayal ettiği hayatı hemen yaşayamayacaklardı. Kızgınlığı bir anda çözüldü ve yerine midesinde bir yumruya dönüştü.

“Yorgun olduğuna eminim,” dedi sakın bir sesle. “Hadi eve gidelim.” İçinden tekrar bir pişmanlık geçti. Ev. Bir şekilde markizi için özenle yenilediği bu evi hiç kendi evi gibi hissedecek miydi?”

“Gareth?” diye seslendi Faith küçük bir sesle, önünden kapıyı açmak için yürüyerek geçerken. Sessizce ayakta durdu, yüzü ifadesizdi ve sabırla onun arkasından odadan çıkmasını bekliyordu. Kafası kanşmış bir halde genç adamın yanında durdu ve ona baktı. “Gareth, seni kızdıracak bir şey mi yaptım?”

Gareth onun asılmış yüzüne baktı ve bir an kalbi burkuldu. Kararlı bir şekilde bu duygudan sıyrıldı, çünkü onu hissetmediği şeyleri hissetmeye zorlayamazdı. “Hayır Faith. Kızgın değilim.”

Gözünü dikip ona bir süre daha baktı, aralarındaki uzaklığı hissetti ve gözkapaklarını küçük bir kaş çatışla birleştirdi. Her zamanki gibi, anlamadığı bir şeyle

karşılaşınca üstünde düşünmeyi daha uygun buldu ve bir şey demedi.

Gareth dikkatlice kansını izledi. Onun aşk itirafına cevap vermemişti, bunu o an için onun utangaçlığına veya şaşkınlığına bağlamıştı. Şimdi gittikçe artan geri çekilmesini görünce onun sessizliğine daha çok anlam yüklüyordu. “Gidelim mi?” diye sordu başıyla kapıyı işaret ederek.

Faith ona tuhaf bir bakış fırlattı, sonra döndü ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Yirmi Dört



Eve yürüyüş sessiz ve gerginlik doluydu. Birçok kez işi toparlamak için kocasıyla konuşmayı düşündü. Ama onun halini, o sert ifadesini görünce her defasında vazgeçmek zorunda kaldı.

Üzgün bir şekilde kâhyanın kulübesine yaklaştıklarını gördü ve bütün gecenin böyle gergin mi geçeceğini merak etti. Kapıya ulaşır ulaşmaz kafasındaki bu soru cevaplandı. Gareth kapının kolunu tuttu, açmak için itti ve Faith'in içeri girmesi için kenarda bekledi. Arkasından gelmeyince Faith ona bakmak için döndü.

"Uşaklardan birini seni gözetmesi ve gece kalması için Rothmere'den buraya göndereceğim. Geri dönüp çalışmalardaki bazı nihai sorunların düzeltmelerini

kontrol edeceğim. İş bitirdiğimde çok geç olacak, o yüzden orada kalacağım."

Faith hiçbir şey söylemedi ama dudakları kenetlendi ve kaşları çatıldı.

"Evden ayrılmayacaksın Faith," dedi Gareth emreder bir tonda.

İşte o anda kendini kaybetti. "Tanrı aşkına, beni ne için cezalandırıyorsun?"

Gareth tek kaşını soğuk bir şekilde havaya kaldırdı. "Sen benim karımsın. Sana açıklama yapmak zorunda değilim." Daha sonra gitmek için arkasını döndü, Faith'i son söyledikleriyle ağız açık bir biçimde öylece bıraktı. Tam kapıyı kapatırken geriye baktı. "Söylediklerimden ciddiyim. Yerde kal."

Sonra da gitti. Faith dudaklarını daha fazla kenetledi ve içindeki kapıyı açıp arkasından gitme isteğini sıkı bir şekilde bastırmaya çalıştı. Ağır küfürler savurabiliirdi. Bunun yerine, içindeki kızgınlık soğuyup bir kor halinde daha derine yerleşene kadar ayakta öylece kaldı. Yavaşça dudakları gevşedi ve elleri çözüldü, bu tatsız durumun sebeplerini düşünmeye başladı.

Rothmere'in içini dolaştıkları sırada Gareth'i kızdıran bir şey yapmış olmalıydı. Bütün o sahneyi gözünde tekrar canlandırdı ve mesele yavaşça aydınlandı. Gelecekteki çocukla ve o çocuğu yapmak için gereken şeyle ilgili düşüncelerine o kadar dalmıştı ki evini gösterirken

tümüyle sessiz kalmıştı. Onların evini. Markizine göstermek için onca çaba harcadığı evini...

Faith inledi, onun sessizliğini başka şekilde yorumladığını anlamıştı. Fakat sonra kaşlarını çattı. Bu bilgi onun davranışını mazur göstermiyordu. Eğer sadece ona sorsaydı, her şeyi batıracağına konuşmayı deneseydi bu yanlış anlama ortadan kalkardı.

Kafasını sallayarak Faith camdan dışarı baktı ve John'u gördü, onlara Londra'dan beri eşlik eden nazik uşağı, kulübenin önündeki açıklıkta ortada duruyordu. Belli ki bekçi oydu. Zavallı John birazdan onun yapacağı şeyi asla hak etmiyordu. Bir kez Gareth'a ulaşip ona durumu anlattığı zaman her şeyin tekrar yoluna gireceğinden emindi.

Faith hızlıca yatak odasına gitti ve camı açtı. Kulübenin önünden görülmediğine emin olduktan sonra pence-
renin pervazına oturdu ve açıklıktan dikkatlice önce bir ayağını daha sonra diğerini yerleştirdi. Karnının üstüne dönüp ayağının yere değdiğinden emin olana kadar dikkatlice aşağıya kaydı. Onun bu tuhaf kaçışını ne mutlu ki kimse görmedi. Eteği camın pervazına asılı kaldı, sabırsız bir şekilde onu çekti, sonra köşeden kayboldu.

John tam da onu en son gördüğü yerdeydi, arkası ona dönük Rothmere'e giden yola bakıyordu. Arkasını dönüp onu görmemesine dua ederek Faith açıklığı hızlı, küçük adımlarla geçti ve ağaçların arasına sızdı.

Ağaçların arasından yola paralel devam etti, ta ki

John'un onu görmeyeceğinden emin olana kadar. Fakat karanlık çöküyordu, hızlı bir şekilde yürümek için yola indi, kafasında bir sürü şey dönüyordu.

Gareth onu görünce öfkelenecekti, biraz suçluluk duyarak kendine itiraf etti. Nasıl yaklaşması gerektiğine kısaca kafa yordu. Uysal ve af diler bir halde mi olmalıydı yoksa sıkı ve ciddi mi? Faith bütün senaryoları kafasında canlandırdı sonra, fazla hesapçı olduğunu düşünüp hepsini sildi. Sadece kendi gibi olmalıydı.

Rothmere'e vardığında karanlık neredeyse çökmüştü. Daha önce faaliyet altındaki yerler şimdi terk edilmişti. Faith ön kapıyı denedi ama onun kilitli olduğunu gördü. Karasızlıkla dudağını ısırды. Büyük olasılıkla Gareth yalnızdı. Kapıyı çalıp ona kapıyı açtıracak, bu alacakaranlıkta üstelik emirlerini hiçe sayarak onun karşısına çıkacak kadar cesur değildi. Bir süre tereddüt etti ve sonra eve girmek için başka bir yol denemeye karar verdi. Kendi koşullarında onunla yüzleşmesi daha iyi olurdu; kendi bulacağı yollarla.

Terası geçip merdivenlerden indi ve binanın etrafını kolaçan etti.

John kulübede bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığında tümüyle karanlık çökmüştü. Küçük eve dikkatlice göz attı. Her şey sakın gözükmüyordu, fakat bir şeylerin yanlış olduğu hissini içinden atamıyordu. Ve sonra kavradı: kulübe kasvetle sarılmış gibiydi, karanlık çökmesine rağmen markiz henüz tek bir lambayı yakmamıştı.

Telaşlanan John kapıyı vurdu. "Leydi Roth?" Cevap yoktu. Kalbi çarpıyordu, uşak içeri girdi. Üstünkörtü bir araştırma şüphelerini doğruladı; Faith orada değildi. Evi aliecele terk etti ve Rothmere'e doğru koşmaya başladı.

Faith evin arkasındaki çamur birikintilerinden geçerken dikkatlice eteğini topladı. Her ne kadar bir hizmetçi girişi veya malların teslim edildiği bir ambar olduğunu biliyorsa da binaya girmenin başka yolunu bulamadı. Geriye kalan tek seçenek tekrar öne gidip kapıyı çalmaktı.

Fakat köşeyi dönünce bir anda orayı gördü: harap bir sera. Kapisına yürüdü. Dikkatlice itti ve menteşeler gürlü-tüyle gıcırdayarak ona karşı koyuyorlardı. Kapı yeterli kadar geniş açılınca, rutubetli odaya gizlice süzüldü.

Fazlaca büyümüş sarmaşıklarla örtülmüş sıra sıra masalar ve kırık saksılar gözüne ilişti. Faith karışıklığın içinden, eve giriş için bir kapı bulacağını düşündüğü arka odaya doğru yol almaya çalışıyordu. Tam da tahmin ettiği gibi oradaydı, kirli duvarın ortasındaki üç basamağın yukarısında. Tokmağı tuttu ve döndürdü, şu ana kadar denediği bütün kapılar gibi kilitli olduğundan o kadar emindi ki. Bütün şaşkınlığına rağmen, çok kolay açıldı. Kalbi çarpıyordu, içeri girdi, kapıyı arkasından örttü ve Gareth'ı aramaya girişti.

John efendisinin yüzündeki korkunç ifade karşısında titredi. "Markiz içeri girmişti lordum. Dışarıya çıktığını görmedim. Size yemin ederim, kapının önündeki yerimden bir dakika ayrılmadım.

Gareth'ın sesi gergindi. "Sana inanıyorum." Ayağı kalktı ve onun karşısında çırpınan uşağa yüksek sesle bir dizi emirler yağdırdı. "Toplayabildiğin kadar adam topla, birkaç fener bul ve benimle kulübenin orada buluş."

John telaşla emirleri yerine getirmeye koyularak Gareth'ı düşünceleriyle tek başına bıraktı. Genç kadının onun talimatlarına anında karşı çıktığından emindi. Evi terk etti ve patika yolda koşarak kulübenin yolunu tuttu. Arkasından az sayıdaki ev çalışanı sessiz bir biçimde evin önünde toplanıyordu. Onun çok arkasında değillerdi.

Gareth'ın kalbinin çarpmasına sebep olan karanlık kulübe gözüktü. Her nasılsa, geldiğinde Faith'i burada olacağını umut etmişti. Bu umut eve girdiği an küllendi ve evde onun varlığına dair bir ize rastlamadı.

Oturma odasına şüpheyle şöyle bir baktıktan sonra yatak odasına gitti. Pencere sonuna kadar açıldı ve renkli bir kumaş parçası gözüne takıldı. Daha yakından bakmak için odayı geçti. Orada pervazın sert köşesinde Faith'in gündüz giydiği mavi-mor etekliğin yırtılmış bir parçası duruyordu. Cama eğildi ve yeri kontrol etti. Karanlığa rağmen aynı boyutta birçok ayak izi fark edilebiliyordu.

İçinden bir rahatlama geçti onu bir hayal kinklığı takip etti. Faith kaçırılmamıştı veya bir başkasıyla kaçmamıştı. Ama evden kaçmıştı.

Kocaman ev sessiz ve tenhaydı. Yakın bir zamanda birinin burada olduğunun işareti olarak her yerde mumlar

yanıyordu. Ne kadar aradıysa da Faith kimseyi bulamadı. Tek bir hizmetçiyi bile. Gareth yoktu.

Yıpranma gözyaşlarını bastırıp yavaşça geniş merdivenleri tırmandı ve eşiyile paylaşacağı süit odaya doğru yürüdü. Genç adamın odasındaki yatak, ne zaman isterse yatabileceği şekilde hazırlanmıştı. Şömineye odunlar daha yeni konmuştu. Banyodan kendi odasına doğru koyuldu, sonra kapıda sabit öylece kalakaldı ve nefesini tuttu.

Çok güzeldi. Belli ki bu oda daha yeni, ancak birkaç gün içinde tamamlanmıştı, çünkü aşkla ve özenle onun için tasarlanmıştı. Her şey gümüş, gri ve beyazdı. Geniş, yumuşak, güvercin rengi uzun tüylü bir halı yeri kaplıyordu. Yatak kenarları beyaz tül üstüne gümüş ipliklerle çevrilmişti ve parlak kurşun eteklerle başlıklara tutturulmuştu. Faith, yatağın sonundaki beyaz ferforje banka dizlerini koydu ve alnını gümüş rengi saten minderlere dayadı. Gareth bunu onun için yapmıştı. Bir şekilde aralarındaki meseleyi çözmenin bir yolunu bulmalıydı.

Faith telaşla oturduğunda yalnız olmadığına dair bir hisse kapıldı. Hızlıca banyonun kapısına doğru baktı ama kapalıydı. Kaşlarını çattı, geldiğinde onu kapatmadığına neredeyse emindi.

Belki Gareth gelmiştir, diye düşündü içinden. Yatak odasına gösterdiği tepkiyi görmüş müydü acaba? Onun için tasarladığı odaya girerken onu görmüş ve mutlu olup olmadığını merak ederek onu mu izlemişti? Belki

onun sessiz tepkisinden hayal kınklığına uğradı ve kapıyı kapatıp kendi odasına döndü.

Endişelenen Faith odayı koşarak geçti ve ani bir hareketle kapıyı açtı. Telaşla banyoyu adımladı ve Gareth'in odasına koştu. Fakat oda boştu, tıpkı daha önce olduğu gibi.

Merakı gittikçe arttı. Gareth'in daha evvel burada olduğu ve ayrıldığı açıktı, peki ya ev çalışanları? Tüm öğleden sonra evi oturulabilir hale getirmekle meşgul onca işçi neredeydi? Faith kafasını salladı, önünde iki seçenek vardı: Ya burada oturup Gareth'in gelmesini beklerdi ya da kulübeye dönüp onunla yarın konuşurdu.

Odasında hissettiği garip duyguyu, odada yalnız olmadığı duygusunu bir an anımsadı. Birdenbire bu kocaman, yankı yapan evde tek başına kocasını beklemek istemedi. Böylelikle kararını verdi ve odaya son bir bakış atarak evden ayrıldı.

Yirmi Beş



Faith Rothmere'den döndüğünde kulübe boş, karanlık ve terk edilmişti. Açıklığa girince John'u görmek için etrafına baktı fakat onu göremedi. Uşağın önünden gizlice kulübeye sızmak zorunda kalmayacağını düşündüğü için baştan rahatladı ama sonra onun olmamasının ne anlama geldiğini kavradı. Onun kaybolduğunu anlamış ve Gareth'a haber vermek için gitmiş olmalıydı. Birden malikânenin niye boş olduğunu anladı. Gareth alabileceği her adamı onu arasın diye yanına almıştı.

Kalbi çekiçle dövülüyordu sanki, Faith küçük avluyu geçti ve kapıyı açtı. Gareth'ın kasvetin içinde oturduğunu anlaması için gözlerinin karanlığa alışması bile gerekmedi. Yumuşaklığıyla tehlike barındıran sesi kulaklarını

tırmaladı. "Sana açıkça burada kalmanı söylediğimi hatırlıyorum."

Karanlığın içinde Faith dudaklarını birbirine kenetledi ve cevap vermedi. Kocasının sesi o kadar keskindi ki aralarını düzeltmek için düşündüğü bütün çözümleri unuttu. Geriye doğru bir hamle yaptı ve arkasını kapıya dayadı.

"En basit talimatlara bile uymakta büyük bir sıkıntı yaşıyorsun." Gareth bir an bekledi ve sonra devam etti. "Bana nerede olduğunu lütfeder misin?"

Faith nihayet konuşabildi. "Hayır." Kapıyı kapadı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Gareth yolunu kesti. "Sana bir soru sordum."

Faith durdu ve etrafında dolaşmak için bir çaba sarfetmedi. "Ben de cevap verdim," dedi sakın bir şekilde.

"Benimle eğlenme. Ayrıntıları istiyorum."

Faith yumuşakça cevap verdi. "Yürüyüş yaptım."

"Peki. Bu yürüyüşte nereye gittin?"

Faith soğukkanlılığını yitirmeye başladığını hissetti. Dudaklarını sıkıca kenetledi, uzağa baktı ve cevap vermeyi reddetti. Gareth eğilip yandan gözlerinin içine bakmadan önce bekledi.

Genç kadın kafasını diğer tarafa çevirdi.

Baş ve işaretparmağıyla çenesini sıkıca tuttu ve kendisine bakmaya zorladı. "Sadece yürüyüş ha? Sana inanmıyorum."

Faith'in nihayet tepesi attı. "Neye inandığınız beni ilgilendirmiyor lordum."

Genç adam uzun bir süre ona sabit bir şekilde baktı. Faith onun bakışlarına çekinmeden karşılık verdi. Öfkeden gözü dönen Gareth kolunu kavradı, yanı sürükleyerek yanı iterek onu yatak odasına götürdü. "Toplan," diye emretti.

Faith kolunu çekti ve her ne kadar acıtmadıysa da ovuşturdu. "Nereye gidiyoruz?"

"Rothmere." Kollarını göğsünde bağladı ve kapıya arkasını dayadı, belli ki onu gözünün önünde tutmak istiyordu.

Faith her ne kadar öfkeden gözü dönmüş haldeyse de ona ne söyleniyorsa yaptı. Köşedeki gardırobundan az sayıdaki eşyasını aldı ve çıkardığında nasıl olacaklarına bakmadan onları küçük bir bavula tıktı. Sonra küçük bir el torbası aldı ve içine gece giyeceklerini koydu. Gareth oturma odasına dönmekten önce bir süre daha onun toplanmasını seyretti.

Faith toplanmayı bitirdi, derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Sessiz bir şekilde yatağa oturdu ve bekledi, düşünceler kafasının içinde takla atıyordu.

Genç adam kapıda tekrar belirince hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve kocasını takip etti. Faith'in ışıkta toplanması için yaktığı kandili söndürdü ve büyük odadan dışarı çıktı. Önünden gitsin diye kapıyı açık tutup bekledi.

Kapıya yakın bir yerdeki gölgelikten bir uşak çıktı. "Aramaya devam edenlere söyle, markiz bulundu," dedi

Gareth. Uşak başını salladı ve eğilerek onu selamladı, olabildiğince hızlı bir şekilde aynı karanlığa geri daldı.

Gareth Faith'in topladığı bavulu eline aldı ve ona kolunu uzattı, genç kadın bilerek görmezden geldi. Rothmere'e doğru yürümeye başladı, gözleri önündeki yola odaklanmıştı. Gareth aynı şekilde sessiz, yanından yürümeye başladı. Birlikte ama ayrı dünyalarda karanlıkta evlerine koyuldular.

Vardıklarında Gareth kapının kilidini açtı ve onun girmesi için açık bıraktı. Muhteşem antreden içeri girdi ve aniden bir hüznün hissetti. Sadece birkaç saat önce bu kapıdan birlikte şakalaşarak, gülerек ve eğlenerek girmişlerdi. Bu defa Gareth doğrudan karanlık holden uzun adımlarla merdivenlere yürüdü, onu takip etmesi gerektiği emri konuşulmadan havada asılıydı. Kızgınlığın ötesinde, herhangi bir duygunun ötesinde Faith söyleneni yaptı.

Ana süite geldiler ve Gareth'in odasına geçtiler. Faith etrafına baktı. O aydınlığından bu yana hiçbir şey değişmemişti. Onun odasına bağlanan kapıya bir göz attı, sonra tekrar kocasına baktı ve onu soğuk bir şekilde kendisine bakarken buldu.

"Nerede uyuduğun beni ilgilendirmez prenses."

İncinen Faith bakışını arkaya çevirdi ve onun görmemesini ümit ederek gözlerinde biriken yaşları geri göndermeye çalıştı. Kapıya vurulmasıyla utancını saklama fırsatı buldu.

"Lordum, bu bavulu nereye koymamızı istersiniz?" İki uşak kapının önünde ellerinde Faith'in Londra'dan getirdiği bavulla duruyorlardı.

"Markiz nereye koymanızı istediğini size söyleyecek," diye cevap verdi Gareth.

Faith kendini dimdik tuttu ve onlara döndü. "Beni takip edin lütfen," dedi yumuşak bir sesle ve kocasını odada bıraktı. Telaşla koridora giren John'la neredeyse çarpışacaklardı.

"Özür dilerim leydim," dedi, eğilerek selam verdi, fakat açık bir şekilde bir an evvel Gareth'a ulaşmaya çalışıyordu. Faith hafif gülümsedi ve kenarda durdu, sonra bavulunu taşıyan uşaklara arkasından gelmeleri için kafa-sıyla işaret etti. Yatak odasına giden holün girişine kadar onlara koridorda eşlik etti.

John markizin gidişini seyretti, yüzü sıkıntılıydı. Sonra Gareth'a döndü, konuşmak için ağzını açtı ve şaşkınlıkla kapadı. Marki açık kapıdan biraz evvel giden karısının arkasından acı ve özlem dolu bir şekilde bakıyordu.

Uşak kafasını yere eğdi ve ayaklarını sürttü, sanki şu an orada olmaması gerektiğine dair bir hisse kapılmıştı. Sürtme sesi Gareth'ı daldığı yerden çıkardı.

"Ne istiyorsun John?" Markinin sesi kısa ve netti.

"Görünen o ki birisi serayı kırıp dökmüş."

Gareth'ın ifadesi değişmemişti. "Orayı henüz yenile-medik. Ne kadarlık bir zarar vermiş olabilir ki?"

"Çok fazla zarar yok lordum ama çamurlu ayak izle-rine rastladık."

Gareth merakla kaşlarını kaldırdı.

"İki iz vardı lordum," diye açıkladı uşak. "İzlerden birisi küçüktü ve çizmelerle yapılmamıştı."

Gareth'ın gözleri genişledi, sonra kısarak karısının odasına bağlanan kapıya doğru baktı. "İnip kendim bakacağım."

John başını salladı ve eğilip selam vererek çıktı. Gareth bir süre daha ayakta kıvıldamadan kaldı, aklı devamındaki mantıksal adımları atmak istemiyordu. Zamanlama, ayak izleri, kulübeye girdiği zaman Faith'in yüzündeki suçlu ifade, nerede olduğunu söylemeyi reddeden hali... Hepsi üst üste eklenince kahrolası bir durumu gösteriyordu.

Odayı geçti ve banyonun kapısını yavaşça kilitledi. Öğleden sonra Faith'in Rothmere'e gelirken altın saçları geride, etekleri uçuşarak nasıl koştuğunu hatırlamaya çalıştı. Kahkaha atarak. Tasasız. Düşüncelerin gittiği acı verici yönü bastırmak için dişlerini sıkı ve gözlerini kapadı. Bir süre sonra acı azaldı ve yerini uyuşukluğa bıraktı. Odayı terk etti ve Faith'in odasına giden koridora doğru yürüdü.

Faith pencerenin yanında ayaktaaydı, hayatının nasıl da bu kadar hızlı değiştiğini düşünüyordu. Her zaman haya-tına giren parçaların ve oyuncuların olabildiğince uyum içinde hareket etmelerini sağlamaya çalışmıştı. Sürprizlere yer yoktu. Beklenmedik adımlara. Gareth'a kadar.

Gareth'a rastladı ve hayatının dizginleri bir anda elinden kaydı. Dengesini her bulmaya çalıştığında evlendiği adam altından haliyi çekti. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar dağınık ve kanışmış hissetmemişti.

Aynı zamanda hiç bu kadar hayat dolu.

Yalnız şimdi her şey yanlıştı ve nedenini bilmiyordu. Onu bu denli itecek kadar ne yapmıştı? Sadece bu denli âşık olduğu evi dolaşırken gösterdiği kafa dağınıklığı bunun tek sebebi olamazdı, olabilir miydi? Evlilik günü yaşadıkları o yanlış anlamadan sonra epey yol almamışlar mıydı? Bu şekilde noktalamak hiç anlamlı gelmiyordu.

Gareth onu bu halde buldu, düşüncelere dalmış, camın önünde ayakta dururken. Kapıyı açık bırakmıştı ve genç adam orada durup bir an onu seyretmişti. Saçları mumun ışığında parlayan altın haleler halinde aşağıya doğru iniyordu ve yalnız gözüküyordu, kendine itiraf etti; neredeyse terk edilmiş, çok genç ve çok kırılgan duruyordu. Gareth içinde dayanılmaz bir istekle mücadele etti, ona koşup kollarına almak ve aralarındaki her şeyi düzeltmek istiyordu.

Odaya adım attı, hislerinden emin değildi, tek bildiği şey bu korkunç gerginliğe son vermesi gerektiğiydi. Konuşmak için ağzını açtı, sonra kapadı, gözleri yatağının yanındaki zemine takılmıştı. Orada yan yana Faith'in bu öğleden sonra giydiği ayakkabılar duruyordu. Tümüyle çamur içindeydi.

Bir önceki yumuşak duyguları silip süpüren soğuk bir

öfke geçti içinden. Dişlerini sıkı ve gözlerini hain karısına dair her şeyi anlatan ayakkabılardan aldı. "Faith," dedi sakince.

Kocasının sesine döndü, içinde umut yükselmişti, onun yüzündeki ifadeyi görünce anında solan bir umut.

"Bu odayı terk etme."

Faith ona bir an baktı, ifadesiz bir yüzle. Daha sonra tek bir kelime etmeden pencereye döndü. Gareth'in gitliğini duymadı ama kapının kapandığını duydu ve birkaç dakika sonra da anahtarın sıkıca kilitlendiğini.

Kocasını onu hapsetmişti.

Yirmi Altı



Grace Caldwell öfke içinde oturuyordu, yatak örtüsünü tekrar fırlattı ve ayaklarını yatağın yanından dışarı uzattı. Trevor konuşmaya başladığında giyinmek için sabırlı olmasına uzanıyordu, genç adamın sesi uykuluydu.

“Gece yarısının ortasında yatağımı terk ediyorsun diye kaygılanmam gerekir mi?”

Gülümseyerek omuzlarının üstünden kocasına baktı. “Hayır. Sadece uykum kaçtı sevgilim. Sen uyumana bak.” Kayarak yere indi ve pencereye doğru sessizce yürüdü. Londra’nın kısılmış gece seslerine kulak verdi, fakat onu endişelerinden çıkarmaya yetmedi.

“Seni rahatsız eden şey ne tatlım?”

Grace dudaklarını ısırıp ve ona mahcup gözlerle baktı. “Sanırım gerçekten kötü bir şey yaptım.” Sabırlı olmasını

kendisine doğru çekti ve kollarına geçirdi. “Yani başta iyi bir şey yaptığımı düşünüyordum ama üstüne düşündükçe işlerin tahmin ettiğim gibi yürümesinin çok zor olacağından ve aradaki anlaşmazlığın büyüyeceğinden gittikçe daha da emin oldum...” Nefes almak için durdu ve titredi.

Trevor güldü. “Donuyorsun. Hadi yatağa gel ve bana soluşunu kesecek hızda değil, daha yavaş anlatmaya çalış.”

Grace sabırlı olmasını çıkardı ve tekrar büyük yatağa girdi. Trevor elini onun beline doladı ve onu göğsüne çekti, vücudunu kendininkinin üstüne yatırdı. “Şimdi,” dedi rahatlatıcı bir sesle, “en baştan başla.”

Böylelikle Grace ona Faith’in aşksız bir evliliğe girme korkularından, aklına Faith kendini hazır hissedene kadar cinsel bir şey yaşamamaları için Gareth’la anlaşma fikrinin nasıl geldiğinden ve onunla tam tören öncesi yaptığı konuşmadan bahsetti. İşte o ana kadar Trevor sözünü kesmedi.

“Dur bir dakika. Kız kardeşinle evlenmeden sadece birkaç dakika önce Gareth’a kız kardeşinin onunla sevişmek istemediğini ama onunla evleneceğini mi söyledin?”

Böyle ifade edilince Grace bir anda Gareth’ın nasıl hissettiğini ve onu nasıl köşeye sıkıştırdığını anladı. “Tam olarak bunu yaptım,” dedi kendini berbat hissederek.

Trevor kahkaha atmamak için kendini güçlükle zapt etti ama omuzları kendini kontrol etmeye çalışmaktan

sarsılıyordu. Grace kızgın bir şekilde kollarının arasında döndü.

“Sakin güleyim deme Trevor Caldwell. Aralarında bir şeylerin çok kötü gittiğine dair içimde güçlü bir his var.”

“Oh, eminim Gareth orada sana verdiği sözü tutuyordur hayatım.”

Kocasının kahkahaları karşısında burnundan soluyordu. Bir süre sonra, “Rothmere’e gitmek istiyorum,” dedi.

“Hayır.” Trevor’ın yüzü bir anda ciddileşti. “Daha fazla kanşmak yok.”

“Ama...”

“Hayır Grace. Yapacağını yapmışsın zaten. Bu haldeyken ona misafir olmamıza sevineceğini zannetmiyorum.”

Karanlıkta altdudağını çiğnedi ve gitmeye kocasını nasıl ikna edeceğinin yollarını aramaya başladı. Kafasında bir planla geldiğinde Trevor’ın nefesi daha yeni kendine geliyordu. “Buldu!” Sesi zafer doluydu ve Trevor dikkatlice bir gözünü açtı. “Patience’ı göndereceğim.” Genç adam sessiz kaldı. “Ve Mercy’i tabii ki.”

Trevor inleyerek dirseğinin üstüne doğruldu ve karısına doğru eğildi, biliyordu ki bu evlilik oyununu seyretmek üzere bütün Ackerly kızlarına Rothmere’e kamp kurdurmadan asla rahat etmeyecekti. Eğer onu durdurmazsa, eylemin yapıp yapılmadığını anlamak için her gün çarşafın kontrol edip ona resmi raporlar versin

diye oda hizmetçilerini ayarlayacaktı. “Böyle bir şey yapmıyorsun. Yarın kendimiz yola çıkarız.”

Grace minnetle gülümsedi ama genç adam tek elle sutyenini açıp göğüslerinden birini avucuna alınca bir anda nefesi kesildi. “Ne yapıyorsun?” diye soluksuz bir şekilde sordu gülererek.

Genç adam kafasını eğdi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. “Karımla sevişiyorum,” dedi kısık, boğuk bir sesle. Sonra ekledi, “Çünkü *sevişebiliyorum*.”

Gareth tahrip edilmiş seranın ortasında durdu, birinin bunu nasıl yapabildiğini ve nasıl duyulmadığını merak etti. Kırk camlar ve dağılmış çömlekler odayı dolduruyordu. Pervazlardan büyük bir cam kırığı düştü ve büyük bir gürültüyle yere çakıldı. Herkes ürperdi. Gareth dışında. Marki kayıtsız kaldı.

“Leydi Roth’u aramaya çıktığımız zaman bütün ev boşalmıştı lordum.”

Gareth tekrar kahrolası ayak izlerine baktı. İkinci ayak izinin birinciden çok daha büyük olduğunu anlayınca içinde keskin bir acı hissetti. Faith’in bir âşığı vardı. Yürüyüşündeki gizem ve yüzündeki suçluluk duygusu için mükemmel bir açıklamaydı bu ve kanıtlar gözlerinin önündeydi.

Onun talimatlarını bekleyen bir grup adamın önünden uzaklaştı ve içinden kendini suçlamaya başladı. Bunu şimdi görmemesi gerekirdi. Niye hemen evlendikten

sonra onunla birlikte olmak istemediğini artık merak etmiyordu. Daha önce nasıl tahmin edememişti, hiç şüphesiz o bakire değildi.

Toplanmış çalışanlara baktı ve emretti. “Bu karışıklığı temizleyin ve günlük işlerinize koyulun.” John’a başıyla işaret etti. “Sen benimle gel.”

John Gareth’i çalışma odasına kadar takip etti ve sonra markinin peşpeşe verdiği talimatları dikkatlice dinledi. “Kendine iki iyi adam daha seç, böylelikle sekiz saatlik vardiyalarla çalışabilirsiniz. Karımın sürekli göz hapsinde tutulmasını istiyorum. Geceleri benim odamda kalacak ama yine de odamın kapısında duracak birini istiyorum. Gün içinde nereye istiyorsa gitmekte serbest ama birisi her zaman onunla olacak.”

“Tamam lordum,” dedi John. Uşak başka bir şeyin olup olmadığını anlamak için bir an bekledi, sonra eğilerek selam verip çıktı.

Gareth hizmetçinin gitmesini izledi, geceyle ilgili seçeneklerini dikkatlice gözden geçirdi. Faith’le aynı odayı paylaşmaya meraklı değildi. Her ne kadar onun yalancı ve hain olduğunu biliyorsa da her zaman onun içine girmeyi başarabiliyordu. Eğer onu kendi odasına kilitlerse hiç şüphesiz kaçmanın bir yolunu bulacaktı.

Gerçekten bu tam da ikileminin düğüm noktasıydı. Onun kaçmasını neden istemiyordu? Bütün olan bitenden sonra onu neden burada tutuyordu? Eğer bir aşığı varsa, ki görünen oydu, neden adamla gitmesine izin

vermiyordu? Henüz birlikte olmamışlardı, bu başka koşullar altında evliliğin feshi için, her ne kadar utanç verici ise de, yeterli bir sebep olabilirdi. Bu sebeple neden basit bir şekilde bunun bitmesine müsaade etmiyordu?

Kendine bütün bu soruları sorarken Gareth gerçeği biliyordu. Ona sınırlıklaştı. Onu seviyordu ve içinde hâlâ onun masum olabileceğine dair bir umudu vardı. Umutları her geçen dakika daha da azalsa da...

Çalışma odasını terk etti, doğrudan odasına gitmeye ve Faith sorununu sabah çözmeye karar verdi. Kolaylıkla onun odasına tıpkı kendisinkine koyduğu gibi bekçiler koyabilirdi. Ne yazık ki, hiçbir şekilde iki türlü de dinlenemeyecekti. Eğer onu kendi odasına getirmezse bütün gece bekçileri geçip kaçıp kaçmadığını düşünenecekti.

Tabii eğer onu odasına alırsa bedeninin ona verdiği tepkileri kontrol etmekte zorlanacaktı, her koşulda ona huzur yoktu. Seçenekleri üstüne düşünüp yavaşça başını merdivenlere doğru çevirdi.

Faith, Gareth’in odasına açılan kapının kolayca açıldığını fark etti ve kendini koridora attı. Ana yatak odasına giden banyonun kapısı kilitliydi, sürgüsü fırlatılmıştı ama tümüyle kapanacak şekilde düzgün çekilmemişti. Bir süre dikkatlice dinledikten sonra Gareth’in odada olmadığına karar verdi ve dikkatlice kapıyı açtı. Bir kez oraya girince, parmaklarının ucuna basarak odanın kapısına kadar gitti ve kafasını dışarı uzattı, hol karanlık ve kasvetliydi. Her iki yöne de hızlıca bakarak Faith odadan

dışarı sızdı ve ayak seslerini yutan kalın pahalı halıya şükrederek holde hızlıca yürüdü.

Bütün gün neredeyse bir felaketti. Duyguları mutlulukla, karmaşa hatta kızgınlık arasında yön değiştirip durmuştu ta ki şu an yaşadığı hissizliğe kadar. Evlendiği adamın davranışlarını anlayamıyordu, fakat şimdi güçlü bir biçimde, daha da korkutucu olmadan kaçması gerektiğini hissediyordu. Onu fiziksel olarak hırpalayacağını sanmıyordu ama emin de olamıyordu. Çok tuhaf davranıyordu. Başındaki yaranın iyileşmesi sürecinde ona nasıl şefkatli ve yumuşak davrandığını hatırlayınca kalbi acıdı. Hayır, bu adamın ona fiziksel şiddet uygulamaya çalışacak bir yapısı yoktu. Fakat aynı mantıkla bakınca onu hapsetmesi de mümkün gözüküyordu.

Aklına gelen ilk şey kaçması gerektiği idi, Londra'ya gitmenin bir yolunu bulmalıydı, henüz bunu yapmaya gücü varken. Grace ve Trevor'dan onu korumalarını isteyecekti. Trevor ve Gareth'in dostluğunu düşününce biraz çekindi ama Grace'in kocasını Roth'un kafayı yediğine ikna edeceğine emindi.

Sinsice kaçarken yanaklarından gözyaşları süzülür ve parmak uçlarında merdivenleri indi. Gareth'in çalışma odasının kapısının ardından sesler duydu ve kocasının sesini tanıdı. Nefesini tutarak antreden yavaşça kaçtı ve ön kapıyı açtı, içinden onu görmemesi için dua etti. Şansı yaver gitti. Kimse evi terk ettiğini ve ahıra doğru gittiğini görmedi.

Oraya gidince, bir atın nasıl eyerleyeceğine dair hiçbir şey bilmediğini fark etti. At sürmeyi biraz biliyordu ama eyerleme işini hep Ackerly seyisleri yapardı. Grace ve Mercy'nin at tutkusu onda yoktu, en fazla at yavaş yavaş giderken kendisini üstünde tutmayı becerebiliyordu. Hayvanlara bakınca küçük, yumuşak huylu gözükür bir kısırka karar kıldı. Planını nasıl hayata geçireceğinden kararsız, dudaklarını ısırarak birkaç dakika öylece ayakta kaldı.

"Leydim?"

Faith etrafında döndü. Genç bir el karanlıkta belirdi, tuhaf bir şekilde ona bakıyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var leydim?"

Faith hızlıca düşündü. "Evet, aslında," diye itiraf etti, kafası hızla çalışıyordu. "Suyun kenarına kadar bir ay ışığı sürüşü hayal etmişim. Bu kısırağı benim için eyerleyebilir misiniz, lütfen?" Küçük atı işaret etti, bir taraftan da genç adama olabildiğince geniş gülümsemeye çalıştı.

Seyis çocuk hayatında bu kadar güzel birini görmemişti. Hayranlık içinde tek düşünebildiği şey, Rothmere'in yeni hanımefendisini memnun etmeye çalışmaktı. Hızlıca kafasını salladı ve malzeme odasına koştu. "Sprite doğru tercih, leydim. Uysal ve naziktir. Size hemen onu hazırlıyorum."

"Teşekkürler," dedi Faith minnettar bir şekilde. Gergin bir şekilde dışarı baktı. Karanlık evde her şey sessiz gözüküyordu.

Genç adam çalışırken kısırak yumuşakça kişniyordu. Hayvanı Faith'in önüne getirdi ve atın üzengilerine çıkması için ona yardım etti. Ona nazikçe gülümsedi. "İsmi-niz nedir lütfen?"

Seyis kızardı. "Ben leydim."

"Peki Ben, tekrar teşekkür ederim. Seninle tanıştı-ğima memnun oldum." Sonra kısırağı ileri sürdü, sakın bir şekilde ahırdan ay ışığına doğru çıkardı.

Faith soğukkanlılığını korumaya çalıştı ve atı evin önündeki insan yapımı göllerin yönüne çevirdi. Sprite'ı, evin ve ahırın görüşünden çıktığından emin olana kadar dizginleri gevşek sürdü. Sonra hayvanı hafif tırıs gitmesi için dürttü. Kendisini geride bıraktığı her neyse onu düşünmemeye veya önünde uzanan tehlikeleri göz ardı etmeye zorluyordu. Yolda gidebildiği kadar gitmeli, sonra ağaçların arkasına geçmeliydi.

Kocası arkasından gelecekti. Buna hiç şüphesi yoktu.

Gareth, Faith'in yatak odasında sessizce ayakta duruyordu. Boş yatak odasında. Son derece düzgün odaya baktı ve bir an acaba hiç orada mıydı diye düşündü. Hakikaten odanın kullanıldığına dair hiçbir iz yoktu. Geçmişten kalan bir koku. Kişisel eşyaların izleri. Açılmamış bavul odanın ortasında duruyordu. Yatak kırışmamıştı bile.

Hiçbir şey hissetmedi, öfke bile. Nereden kaçtığıнын tek delili olan kendisinininkiyle onun odasını birleştiren kapı açık kalmıştı. Kendi tarafından kapıyı kapadı, fakat

kilit çürüktü ve kolayca açılıyordu. Bilinçaltında acaba isteyerek mi bu ayrıntıyı atladığını merak etti.

Sorun değildi.

Pencereye yürüdü ve ayakta geceyi seyretmeye daldı, soluk ay ışığında evinden kaçan karısının altın sarısı saçlarını görmeyi hayal ediyordu. Hiçbir şey göremedi tabii ki ve ne kadar uzağa gitmiş olabileceğini merak etti. Yaya olarak çok uzağa gitmiş olamazdı. Başına gelebilecek tehlikeleri düşündü, gece karanlıkta tek başına genç bir kadın. Kırdan gece yürüyüşüne uygun tek bir giysisi olduğunu hatırlamıyordu. Kendini savunacak hiçbir eğitimi yoktu ve doğal hayatın sert koşullarıyla hiç karşı karşıya kalmamıştı. Kafasını salladı. Açıktı ki, gidip onu bulması gerekiyordu- en azından onun güvenliği için.

Küçük bir çığlık kulağına ulaştı. Üç kat aşağıda iki adamının ahırın yönünde karanlık zeminde koştuğunu fark etti. Merakla onların ilgisini neyin çektiğini görmek için baktı. Uzak binadan tuhaf turuncu bir ışık yükseliyordu, sanki şeye benziyordu...

Yangına.

Ağız dolusu bir küfürle Gareth odadan fırladı. Evin alt katlarında şimdiden kaos başlamıştı. Kafası hızla şu sonuca ulaştı: Faith ilgiyi başka yöne çekme taktiğiyle yangın çıkarmıştı. Bu olabilir miydi? Bu kadar şeytani davranabilir miydi?

Merdivenleri inip dışarı çıkarken gördüğü herkese

emirler yağırdıyordu. "Önce atlar! Bütün hayvanları ahırdan çıkarın, yangını sonra söndürmeye çalışın!"

Ana evle ahır arasındaki geniş çimenliği geçince gördü ki, hızlı düşünen ahır çalışanlarına şükürler olsun atların çoğu zaten dışarı çıkarılmıştı. Ahırın kendisi yanmıyordu. Yanındaki iki bina, malzeme ve yem binaları ayrı ayrı yanıyordu. İki binanın da aynı anda yanıyor olduğu gerçeği karşısında ikisinin de ayrı ayrı ateşe verildiğini anladı. Yangınlar kolaylıkla söndürüldü, fakat yine de biraz hasar bırakmıştı.

Gareth etrafı çevrilmiş atları taradı ve saydı. "Bir tanesi yok," diye belirtti. Bunu söylediği an o küçük kırsalın bulunamayacağından emindi. Seyislerden biri şüphelerini doğruladı ve Sprite'ın etrafta hiçbir yerde olmadığını söyledi.

"Calypso'yu benim için eyerleyin," dedi Gareth gergin bir sesle. Rothmere'den aşağıya inen yola baktı.

Kansını nihayet bulduğu zaman öfkesini kontrol edebilmeyi ümit ediyordu.

Yirmi Yedi



Faith solundaki çalılarda bir şeyin hareket ettiğini duyunca yerinden sıçradı. Patika yolun rahatlığını bırakıp ağaçların güvenliğine sığındığından beri hayal gücü durmadan çalışıyordu. Yolu görmesini sağlayacak kadar yola yakın gitmeye çalışıyordu, çünkü nerede olduğuna dair ufacık bir fikri yoktu. Gittiği istikametini Londra'ya uzanıp uzanmadığını bile bilmiyordu. Tek hatırladığı, arabayla Rothmere'e gelmeleri iki günlerini almıştı. Berceksiz at sürüşü göz önüne alınırsa dönüş yolunun geldiklerinden çok daha uzun süreceği kesindi.

Kısrak mükemmeldi, onun acemi yönlendirmelerine rağmen hatasız bir şekilde en iyi geçiş yollarını seçiyordu. Faith'in ara sıra onunla yaptığı konuşmalara yumuşakça kişneyerek cevaplar veriyordu.

"Kuşkusuz," diyordu markiz, "bu yolculuğa çıkmanın ne kadar aptalca ve akıldışı olduğunu anlamışsındır. Bunu bana karşı kullanmayacağını ümit ederim." Koluna ince bir dalın şaplağını yiyince Faith yüzünü buruşturdu, fakat tam zamanında diğer bir tanesini yemeden eğilmeyi başardı.

"Gün ağannca ne yapacağımı bilmiyorum, tabii ikimiz içinde yiyecek bir şeyler bulmam lazım." Zarif kıyafetine baktı ve birinin kapısını çalıp durumu açıklamasının ne kadar güç olacağını kavradı. Üstündeki giysi başka bir sınıftan geldiğini fark ettiriyordu ve hiç şüphe yoktu ki basit bir kıyafete göre daha çok merak uyandıracaktı. Tek seçeneği bir köy veya han bulana kadar yol almaktı ve Gareth'in ondan önce orada olup onu soruşturuyor olmasını umut ediyordu.

Onu aramak için yola çıkmış olduğuna emindi, üstelik bölgeyi bildiğinden ve gizliliğe de ihtiyacı olmadığından, kesin ondan daha hızlı hareket ediyordu. Çok usta bir at binicisiydi, onu çabucak bulacağına şüphesi yoktu. Bir süre daha ağaçların arasında gitmeye karar verdi ve onu görmeden yanından geçmesini ümit etti, ilerlemeye devam etmek tek umuduydu.

Daha sıkıntılı bir sorunu daha vardı. Gökyüzüne pembe ışıklar yayarak gün doğmaya başlıyordu. Yola yakın gitmesi gece için mümkündü ama gündüz fark edileceği kesindi. Fakat yolu terk etmesi onun çaresiz ve kesin bir şekilde kaybolması anlamına da gelebilirdi. Bu düşünce onu ürkütüyordu.

Bu tam anlamıyla çocukken labirente hissettiği korkunun aynısıydı. Ağaçlar burada çok sıklaşıyordu ve nereye gittiğine dair bir fikri yoktu. Bu ağaçların arasında onu ve Sprite'ı lezzetli bir av olarak görececek birçok vahşi hayvanın yaşadığını tahmin edebiliyordu. Bu yüzden yola yakın gitmenin daha temnklinli olacağını düşünmüştü.

"Bilmelisin ki Sprite, bu yolculuğu büyük bir macera olarak görmeye karar verdim," atla esprili konuşuyordu. "Birden sahip olduğumuz özgürlüğü bir düşün. Bugün canımız ne isterse onu oluruz. Ben vahşi bir çingene olabilirim, sen de altın boynuzu olan güzel bir tekboynuz." Küçük kısrak şüpheli bir şekilde burnundan soludu ve Faith güldü. "Tamam, sadece hayal etmek güzeldi."

İki ağacın arasına gerilmiş serseri bir örümcek ağı bir anda yolunun üstünde belirdi. Ağ aniden yüzüne dolaşınca, Faith çığlığı koyverdi. Eyerin üstünde döndü ve dizginleri elinden bıraktı, yapışkan, ipeksi ağları perişan bir şekilde yüzünden silmeye çalıştı, bir yandan örümceğin hâlâ ağında olmasından ve evini yıktığı için Faith'e saldırmamasından korkuyordu.

Hareketleri Sprite'ın yana doğru sinirli bir şekilde dans etmesine sebep oldu. Faith eyerin kenarına tehlikeli bir şekilde tünedi ve sonunda dengesini kaybedip yere kapaklandı. Bir süre sonra düşmenin verdiği acıdan çok kendi korkularından bezmiş bir halde ayağa kalktı ve sakın bir şekilde bir ağacın yanında onu bekleyen Sprite'a doğru yürüdü.

“Sana nasıl çıkacağıma dair bir fikrin yok değil mi?” Kendiyle dalga geçen bir şekilde kısırağa baktı, sonra yoldan korkutucu bir hızla gelen toynak sesini duyunca bir an durdu.

Faith kaskatı kesildi. Bu sadece Gareth olabilirdi. Yol boyunca hiç kimsenin herhangi bir sebeple, sabahın bu erken saatinde bu kadar büyük bir hızla at kullandığını görmemişti. Elini Sprite’ın dizginine koydu ve hayvanın burnunu okşamaya başladı, kulağına yumuşak cümleler söylüyordu, o geçene kadar hayvanın sessiz durmasını sağlamaya çalışıyordu. Yüzünü ekşiterek ağaçların arasından yolu görmeye çalışıyordu, bir yandan da biliyordu ki eğer o Gareth’i görebilirse muhakkak kocası da onu görecekti. Sadece onun yönüne bakması yeterliydi. Son yirmi dört saattir giydiği elbisenin menekşe renklerinin parlaklığı ve Sprite’ın yumuşak gri tüyleri yeşilliğin arasında pek bir kamuflaj sağlamıyordu.

Binici nihayet belirdi, muazzam siyah bir ağıza binmişti. Bu mesafeden bile Faith onun gerçekten Gareth olduğunu görebiliyordu. Kafasını döndürerek yolun her iki yakasındaki ormanın içini taramasını izledi ve kolaylıkla görüleceğini bildiği için kalbi hızla atmaya başladı.

Tam da düşündüğü gibi, onunla aynı hıza gelmeden bile Gareth hemen dizginleri çekti, atı yavaşlattı, döndürdü ve yolun kenarına doğru yürüttü. “Faith,” diye sakın bir sesle seslendi. “Oradan kendi isteğinle gelmeni

öneriyorum. Benim seni gelip almam yerine bunu tercih edeceğinden eminim.”

Sözlerinde mantık ve sağduyudan eser yoktu. Faith hayatı boyunca hissetmediği türden ani bir kızgınlık hissetti. Cevap vermeye tenezzül etmeden, Sprite’ı bulunduğu yerde bırakarak ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı. Gareth’in ne yaptığını görmek için bile dönüp geriye bakmadı. Tek bildiği şey ondan uzaklaşması ve kendisini bu durumdan çıkaracak bir sığınak bulması gerektiği idi.

Gareth kansının ağaçların içinde kaybolduğunu gördü ve kafasını salladı. Calypso’yu ormanın içine aldı ve Sprite’ın kine yakın bir dala dizginlerini bağladı, sonra Faith’in arkasından soğukkanlı bir şekilde çalıların arasına daldı. Her ne kadar onu artık göremiyorsa da, en kolay yolu seçmeyi bilmediği için uygunsuz kıyafetlerinin çalıların arasında yavaşça yürürken çıkardığı sesi ve hışırtıyı duyabiliyordu. Eğer ona kızgın olmasaydı bu nafiye kaçış çabası onu eğlendirebilirdi.

Onun görüşüne girdiği an onu duydu, aralarında yüz metre var yoktu, Faith dolaşan saçlarını bir fidanın ince dallarından kurtarmaya çalışıyordu. Başını olabildiğince hızlı çevirdi, onun ne kadar yakında olduğunu fark edince çabası ikiye katladı. Fakat ne kadar hızlandıysa o kadar oraya buraya dolaşıyordu, en sonunda bıkkınlıkla pes etti ve ona sırtını döndü. Genç bir ağacın gövdesinin altına gitti ve orada bekledi.

Hiçbir şey söylemedi, sadece onun arkasında durdu ve becerikli parmaklarıyla onun dala dolaşan saçlarını çözmeye çalıştı. Birkaç dakika içinde Faith kafasındaki gerilimin bittiğini hissetti. Bir adım geri attı, fakat genç adam onun dirseğinden kavradı ve ona bakması için döndürdü.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?”

Sesi sakindi, kafasını kaldırıp ona göz attı, ruh halini çözmeye çalıştı. Çenesine bir fiske vurdu. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Teşekkür?”

“Evet. Teşekkür ederim.” Genç adam daha da açıklaması için yüzüne bakmaya devam etti. Genç kadın ekledi, “Saçımı ağaçtan kurtardığın için.”

Genç adam kafasını salladı ve döndü, onu takip etmesi için kolunu çekmeye başladı. Faith topuklan üstünde çakılıp hareket etmek istemeyince, basit bir şekilde iki elini birden beline geçirip onu havaya kaldırdı ve bir patates çuvalı gibi onu omuzlarının üstüne attı.

“Bırak beni! Aşağıya indir!” Ellerini sıktı ve onun sırtını yumruklamaya başladı, bir yandan da kaba taşıma biçimine karşı koymak için ayaklarını tekmelemeye çalışıyordu. Gareth kollarını onun baldırlarına bağladı ve itirazlarını gömezden geldi. Atların yanına varınca onu Calypso’nun eyerine yerleştirdi ve bir sıçrayışta kendisi de arkasına oturdu.

Faith kaskatı bir şekilde dimdik oturdu ve etrafına

bakmayı reddetti. “Görüyorsun ki Sprite’ı sürebiliyorum.”

Gareth eğildi ve rahatça onları takip etmesi için bir alan bırakarak, kısırağın eyerini avucuna aldı. “Sürebildiğini biliyorum, prenses.” Ona ayrılmış dar yerde daha rahat otursun diye genç kadının sırtını kendine doğru çekti. “Sadece sana güvenmiyorum.”

Topuklarıyla atı dürttü ve aygır ileri gitmeye başladı. Yola çıktılar ve tekrar Rothmere’in ters yönüne doğru hareket ettiler.

“Nereye gidiyoruz?” Faith ona bakmak için arkasına dönmeye çalıştı, fakat kocası onu göğsünde çok sıkı tutuyordu.

“Buradan çok kısa mesafede bir han var. Seni yakalamak için çok hızlı at sürdüm. Calypso’nun bir tımara ve yemeğe ihtiyacı var, geri dönmekten evvel hepimiz biraz dinlensek iyi olur”.

Faith buruşmuş ve lekelenmiş elbisesine bakıp yüzünü ekşitti ama onunla tartışmadı. Hana gelene kadar sessiz kaldı, kıvrak beyninde kaygılı düşünceler dolaşıyordu. O kaçmadan önce de ona kızgındı ama şimdi işler daha farklıydı. Dün gece kızgınlığı yüzünden okunabiliyordu ve onu neyin bu hale getirdiğini bilmesede de tepkileri duygusaldı. Ama bugün uzak ve mesafeliydi. Soğuktı. Neredeyse hissizdi.

Yine de onun arkasından gelmişti. Sadece gururu için mi yoksa arkasında başka bir şey mi vardı?

Hana ulaştılar. Faith düşünceli bir şekilde ayakta duruyor, Gareth ise atlarla ilgilenmek için gelen adama talimatlar veriyordu. Ve her ne kadar konuşmasını bitirdikten sonra ona bir bakış bile atmadıysa da, genç kadın itaatkâr bir şekilde onu içeriye girerken takip etti. Genç kadın artık nasıl gözüktüğüyle ilgilenmiyordu, isteyen istediğini düşünebilirdi. Gareth'in sipariş ettiğı kahvaltayı yaparken tümüyle bu düşüncelere dalmış, durumu değerlendirmeye çalışıyordu. Genç adam sadece zorunlu oldukça konuşuyordu, bunun çoğunluğu da yemekleri getirip götüran garson kızlaydı.

Han sahibi onlara odalarını göstermek için gelince Faith nihayet konuştu. "Burada mı kalıyoruz lordum?"

Gareth soruyu duymazlıktan geldi, koridorda elini onun arkasına koyarak onlara yolu gösteren hancıyı takip etti. Yorgunluk ve yıpranma midesinin ağrımına sebep olmuştu ama Faith odadan içeri girene kadar dilini tuttu ve kocası kapıyı kapayıp kilitledi.

"Senin derdin ne?" Faith aniden patlamıştı. "Benim kaçmam dışında, Rothmere'e ikinci kez adımımızı attıktan şu ana kadar bana yaptığın hiçbir şeyi anlamıyorum ve katlanamıyorum. Kafamda saatlerce evirdim çevirdim, hiçbir şekilde bulamadım."

Genç adam sessiz kaldı ama tek kaşını havaya kaldırdı.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye sakın bir şekilde sormaya devam etti genç kadın, yüzünde bir cevap anyordu,

genç adamın yüzündeki yorgunluğu görünce dudağını ısırdı. Daha yakınına gitmek için özlem duyuyordu, ona dokunmak ve onu anlamanın bir yolunu bulmak için, ama o yorgunluğun altında acı ve yadsınamaz bir temkin vardı. Bu yüzden sessizce yatağın kenarına oturdu ve ona sabit bir şekilde bakmaya başladı. "Kaçtığım için üzgünüm Gareth."

Ona cevap vermeden döndü ve odanın köşesinden bir sandalye çekti. Ona oturdu ve ayaklarını uzatarak uyumak üzere yerleşti. "Uyu," dedi ona. "Rothmere'e giderken seni eyerin üstünde görmek istiyorum."

Faith kııldımadı. "Hayatımızın kalanını bu şekilde mi geçireceğiz?" diye sordu.

Gareth hafif gülümsedi. "Eğer hayatımız bugün bitiyorsa prenses. Uyu artık."

İçgüdüsel olarak Faith bulmacanın büyük bir kısmını kaçırdığını biliyordu. Gareth evine ilgi göstermedi diye bu kadar kızgın olup bu noktaya gelecek bir adam değildi. Onun bilmediğı şeyler vardı, çok daha önemli şeyler. Başını eğerek ona son bir bakış attı, ayakkabıllarını çıkardı ve ona sırtını dönüp yatağın üstüne uzandı. Birkaç dakika içinde stresten ve geçirdiğı son yirmi dört saatin yorgunluğundan bitkin düşerek soluğu yavaşladı ve derinleşti, uykuya daldı.

Diğer yandan Gareth'in uyuklama çabası boşunaydı. Onun omuzlarının yükselip inmesini seyretti, yaptığı geri dönölmez davranışlar karşısında hiç suçluluk

hissetmemesi onu şaşırtmıştı. Başka bir adamla birlikte olmasını anlayabilirdi, her ne kadar bu düşünce onun kalbine dikenler saplamaya yetiyorsa da. Mantıken, her kimse kendisi resme dahil olmadan önce, geçmişten gelen birisi olma olasılığı yüksekti. Fakat yangınlar?

Gareth durumu aniden kavrayınca nefesini tuttu: yangınlardan haberi yoktu!

Bunu niye daha önce göremediğini anlamadı. Demek âşığı ona zaman kazandırmak için bu yangınları çıkarmıştı. Büyük olasılıkla onunla bu handa buluşmak için bütün gece yol almıştı. Burası olabilecek en mantıklı buluşma yeri idi, Faith'in kolayca bulabileceği ve sevgilisi gelene kadar dinlenebileceği bir yer... Bu Rothmere'e dönmek yerine hana doğru devam ederken Faith'in endişeli halini de açıklıyordu.

Gareth'in çenesi kasıldı. Pekâlâ, o alçak herif onu izlemek için Rothmere'e gelebilirdi. Bunu yaptığı takdirde Gareth, Faith'i takip etmesi için birilerini görevlendirir, her ikisini de kolayca yakalatır ve genç kadının âşığına eve verdiği zararı ödetmeyi bilirdi.

Ve kalbine, kafasının içinden küçük bir ses ona sesleniyordu.

Küçük sesi duymazdan gelen Gareth planından tatmin oldu. Faith'e son bir kez daha baktı ve sandalyeden sarkarak o da gözlerini kapadı.

Onlar uyurlarken, hemen koridorun sonundaki

odada Huntwick kontu ve kontesi yeni uyanıyorlar ve Rothmere'e yapacakları yolculuğun son hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyorlardı. Son derece hoş bir sohbet içinde, arabaları bir taraftan hazırlanırken kendileri de keyifli bir kahvaltı yapmak için aşağıya indiler.

Yemek yerlerken, son derece sinirli gözüken bir adam yemek salonuna girdi, arkasında kırmızı yüzlü bir kadın vardı. "Adamın kaliteli gözükmesi umurunda değil. Burası bir adamın sabah eğlencesi için metresini getirebileceği bir yer değil," dedi kadın sert, tartışmayı kaldırmayan bir şekilde.

Şaşkınlık içindeki Grace yemeği bıraktı ve kavgayı seyretmeye koyuldu. Trevor onun ağzı açık ilgisine tek kaşını kaldırarak baktı ama bir şey demedi.

"Bir metrese benzemiyordu," diye zayıf bir şekilde karşı çıktı adamcağız. "Üstelik adam odanın parasını peşin ödedi."

"Sabahın köründe bir atın üstünde, ağaçların arasından çıktılar. Yanlarında ne bir uşak ne de bir hizmetçi. Bundan iyi bir şey çıkmayacak, söyleyeyim," dedi kadın.

Trevor boğazını hafifçe temizledi. "Grace, kahvaltını bitir. Gece olmadan Rothmere'e gidebilmek için hareket etmemiz lazım."

Grace kocasına döndü. "Tamam, bitiriyorum." Geri dönüp han sahibine ve karısına baktı, kocasının kulağına eğilip fısıldadı, "Onunla evli olduğunu düşünebiliyor musun?"

Kont gülümsedi. "Yüksek ahlaki değerleri var sanırım. Üstelik uzun bir yolculuğa çıkmadan önce kahvaltıda oyalanmayacağından da eminim." Göz kırptı.

Grace kahkaha attı. "Tamam. Hadi kalkalım." Trevor canından bezmiş hancıya yemek ve oda paralarını ödeyip kansasına arabaya kadar eşlik etti.

Onlar ayrıldıktan birkaç dakika sonra Gareth irkilererek uyandı ve yatağa bir göz attı. Faith huzur içinde uyuyordu. Onu uyandırmaya çalışmadan önce kendisini o kahrolası karmaşaya girmek için toparladı, ayağa kalktı, yatağa yürüdü ve omuzlarına uzandı. Ona dokunmadan önce durdu.

O kadar güzel gözükiyordu ki. O kadar masum. Kendini kontrol edemeyerek eğildi ve dudaklarını alnına uzattı, onu öptü. Ve sonra gösterdiği bu zayıflığı sinirlererek uyanması için kaba biçimde onu sarstı.

Yirmi Sekiz



"Sana son bir kez daha soracağım. Kız kardeşim nerede?" Grace'in sesi antrede yankılanıyordu.

Londra'dan yeni gelmiş olan Desmond, kendini hakarete uğramış hissetti. "Bağırmanıza gerek yok leydim. Size daha önce de söylediğim gibi marki ve markiz dışındalar."

Grace ellerini çileden çıkmış bir vaziyette salladı ve yardım etsin diye kocasına baktı. Trevor kavisli merdivenlerin demir tirabzanına sırtını yaslamış, yayvan bir şekilde sırtıyordu. "Ne kadar eğlendiğimi fark etmişsindir."

Genç kadın gözlerini kısarak ona baktı.

"Öç zamanı," diye devam etti, "halanın o can sıkıcı uşağından neler çektiğimi şimdi biraz olsun anladın mı?"

Grace ona tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Daha

geçen hafta Cleo Hala ve ben Greaves'i ne yapacağımızı konuşuyorduk lordum. Ona Greaves için her zaman Willows'ta bir yerimiz olduğunu söyledim." Gözleri saf bir şekilde açıldı. "Açıkcısı, ailemize hizmet verme keyfinden onu alıkoyarak duygularını incitemezdim, özellikle hayatının son, altın yıllarında."

"Halanızın uşağı için ben sıramı savdım diye düşünüyorum, genç hanımefendi. Mercy'nin büyüyüp Sebastian'ı ayartmasını bekleyeceğim. Greaves bir düğün için harika bir düğün hediyesi olur."

Bunun üzerine Grace bir kahkaha attı, yüzünde şaşkın bir ifadeyle yanında ayakta duran Desmond'ı ve ona olan tahammülsüzlüğünü unuttu. Beklenmeyen bu çift son derece tuhaf davranıyordu, Desmond daha önce hiç böyle bir çift görmemişti. Gerçekten birbirleriyle çok eğleniyor gözüküyorlardı. Kendisini hatırlatmak için küçük bir öksürtüğe karar verdi.

Neşelenen Grace tam kız kardeşinin ve eşinin nerede olduğunu öğrenmek için başka bir yol denemeye karar vermişti ki evin önünde at sesleri duydu. Kapıya koştu ve kapıyı tam zamanında açarak Faith ve Gareth'ı ahır istikametinde gözden kaybolurken gördü. Tek bir ata binmişlerdi ve diğeri yandan onları takip ediyordu. Kahkasını koyuvermemek için zorlukla kendini tuttu.

Gönlünü almak için Desmond'a gülümsedi. "Lütfen evin baş hizmetçisine bize bir oda hazırlatmasını

söyler misiniz?" Uşak ona boş gözlerle bakınca sabırla söylediğini tekrar etti ama çok daha yüksek bir sesle.

"Leydim," dedi Desmond bozuk aksanıyla. "Sizin seviyenizdeki bir hanımefendinin bu şekilde ikinci kez bağırması son derece uygunsuz ve gereksiz bir davranış."

Trevor öfkelenmeye başlamıştı.

Grace tam ağzını açıp karşılık verecekti ki, dolgun, hoş görünümlü, yaşlı bir hanım içeri girince uşak onun gazabından kurtuldu. Onların antredeki konuşmalarını duymuş ve beklenmeyen misafirleri yaşlı adamın elinden kurtarmak için telaşla yanlarına gelmişti. "Lordum," dedi Trevor'a ve ona eğilerek selam verdi. Grace'e döndü ve aynı şekilde onu selamladı. "Leydim, ben Bayan MacAvoy, evin baş hizmetçisi. Belki odalannız hazırlanırken kütüphanede bir içki almak istersiniz? Marki ve markizin yeni geldiklerini öğrendim. Onlar içeri gelip üstlerini değiştir değişmez, geldiğiniz kendilerine bildirilecektir."

Grace cevap vermeden önce Trevor yavaşça ona doğru geldi, elini omzuna koydu ve, "Bu çok hoşumuza gider, teşekkür ederiz," dedi. Karsına göz ucuyla şöyle bir baktı. İlk defa genç kadın sesini çıkarmadan onun durumu yönlendirmesine izin verdi, her ne kadar mavi gözlerindeki isyankâr ifade kocasının dikkatinden kaçmadıysa da.

Bayan MacAvoy başıyla onayladı ve gülümsedi. "Lütfen beni takip edin."

Faith kafasını kaldırdı ve havayı kokladı. "Bir şey yanyor lordum."

"Yandı." dedi sert bir sesle.

Etrafına baktı ve her şey yerli yerindeydi. "Ne yandı, söyler misiniz lütfen?"

Onu yakından izliyordu. "Dışandaki bazı binalar yandı, dün gece geç saatte."

"Bu korkunç bir şey. Peki, kimse yaralandı mı?" Sesi son derece ilgiliydi.

Gareth ona uzun bir süre baktı ve sessizce onun yangınlar konusunda masum olduğunu hissettiği için kendini tebrik etti. "Kimse yaralanmadı ve hasar çok küçüktü." Ayağını atın eyerinin üstünden dolandırdı ve aşağıya indi.

"Çok sevindim," dedi yumuşak bir sesle. Gareth, Calypso'nun dizginlerini tuttu ve Faith'e inmesi için yardım etti. Onun güvenli kolları belinde, genç kadın yere doğru kaydı, hafif ve güvenli bir şekilde indi. Genç adam bir anda onu bırakınca ister istemez bir boşluk hissetti.

Eve doğru yol aldıkça çiftin arasında gergin bir sessizlik oluştu. Faith bir an içinden ona bir şeyler söylemeyi geçirdi, sonra akılcıca sessiz kalmayı tercih etti. Onun yerine Gareth'in bahsettiği yangınları düşündü. Bu durumla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu ama tam olarak ne olduğunu bilemiyordu. Neredeyse tam ön kapıya gelmişken onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladı.

Kızgınlıkla tıslayarak soluğunu tuttu ve kolunu

yakaladı. "Bu yangınları kaçmadan evvel benim çıkardığımı düşündün, öyle değil mi?"

Durdu ve tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Bana öyle geldi."

Yüzüne bir süre daha baktı ve hiçbir şey söylemeden öfke ve üzüntü arasında arkasını döndü. Geniş terası geçti ve arkasından kapıyı kapadı.

Bir dakika sonra, Gareth onu takip etti ve onun merdivenlerin başındaki holde kaybolduğunu gördü. Bir an durdu, onu takip etmeli etmemeli miydi, sonra kafasını salladı ve kütüphaneye gitmeye karar verdi. Önce bir şeyler içmeliydi; sonra konuşurlardı.

Odaya girdi ve doğrudan içki büfesine doğru yöneldi, otomatik olarak en sevdiği Porto şarabına uzandı. Tam şarap sürahisini yerine koyuyordu ki bir hisrtı duydu. "Faith, eğer bana birkaç dakika verersen sana her şeyi..." Bir anda karşısında Huntwick kontu ve kontesini görünce söylemek istediklerine devam edemedi. "*Burada ne işiniz var?*" İstenmediklerini ifade eden bu kaba cümleye bir de kaşlarını çatarak sert bir bakış ekledi.

Trevor eşine sırtarak baktı. "Sana söylemiştim tatlım, görünen o ki pek de sıcak karşılanmadık."

Grace onu duymazdan geldi ve öne çıktı. "Faith nerede?"

Gareth daha şimdiden kısa evliliğinde başına dünya kadar sorun açan kadına baktı. "Sizi görmesine izin verip vermeyeceğime henüz karar vermedim."

Düğün günü ondan zorla aldığı sözü anımsatarak, Grace kocasının arkasına kaba bir şekilde gülümsedi. “Sizi suçlayamam lordum. Beni bir şekilde affetmeniz mümkün mü?”

Gareth, Trevor’a baktı, Grace’in biraz arkasında durmuş onları izliyordu. Arkadaşı verdiği söze dair ne biliyordu ve hatta Grace kız kardeşinin âşığından haberdar mıydı? Şarap kadehini kaldırıp dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. “Uşaklardan birine onun odasını göstermesi için rica edebilirsiniz.” Yüzü ifadesizdi.

“Teşekkür ederim,” dedi yumuşakça, kocasına küçük bir gülümseme gönderdi ve odayı terk etti.

Gareth, Trevor’ın elindeki boş bardağı işaret etti. “Bir tane daha? Kendi başının çaresine bakmış gibisin.”

Trevor başını salladı, gülümsedi ve kadehi uzattı. “Kesinlikle gaddar gözükiyorsun.”

“Bütün kadınlar bu kadar bela mıdır, yoksa bu Ackerly kadınlarına özgü bir durum mu?” diye sırttı Gareth. “Eskiden bu kadar zorluk yaşadığımı hatırlamıyorum.”

“Zaman içinde artılar zorlukların katbekat üstüne çıkabiliyor.” Kont markiye sırtarak baktı. “Ancak sanırım senin durumunda artılar için birkaç gün daha beklemen gerekecek.”

Bu aklındaki bir soruyu çözüyordu. “Beklemeye hâlâ devam ediyorum.”

Trevor içkiyi dudaklarına götürmeyi bıraktı ve yandan arkadaşına kuşkuyla baktı. “Faith, bugüne kadar karımın

senden zorla aldığı aptal sözü tutmanı istemiş olamaz diye düşünüyorum.”

“Biraz... şeyy... oldu” Gareth düğüntünden sonrayı toparlayacak en iyi kelimeyi bulmak için bir süre düşündü. “Kanşıklıklar.”

“Benimle paylaşmak istediğin herhangi bir şey var mı?”

Gareth aşağı baktı ve bardağındaki içkiden bir yudum aldı, daha sonra masaya doğru yavaşça gezindi. Purolasının durduğu gümüş kutuya uzandı, Trevor’a bakışıyla isteyip istemediğini sordu, o da kafasını hayır anlamında salladı. Kendisine bir tane yaktıktan sonra derin bir nefes çekti ve dumanı odaya bıraktı. “Faith’in bir âşığı var.”

Bütün bu sorunlar içinde Trevor bunun onun başına geleceğini asla düşünemezdi. Onun aklının sınırlarının ötesindeydi. “Yanılıyor olmalısın.”

“Keşke yanılısaydım.”

“Bunu itiraf etti mi?”

Gareth kafasını salladı. “Onunla henüz yüzleşmedim ama deliller ortada, her şeyi biliyorum ama onları beraber yakalayamadım.”

Trevor hâlâ kafasını sallıyordu. “Bir âşığı burada nereden bulacak? Kulağa hiç mantıklı gelmiyor.”

“Sanırım bizi Londra’dan beri takip ediyor.” Gareth kısaca bildiği her şeyi anlattı, kâhyanın kulübesinin önündeki ayak izinden, ormandaki gizli kampa ve nihayet serasındaki barbarlığa ve çift ayak izlerine kadar. “Bütün

bunları bir araya toplayınca neden benimle birlikte olmak istemediğini anladım. Bakire değil.”

Trevor süratle gözlerini ona dikti, gözlerinde kızgınlık vardı. “Karımın bütün bunları bildiğini ve Faith’le sana komplo kurduğunu ima etmiyorsun değil mi?”

Gareth omzunu silkti. “Hiçbir şey ima etmiyorum. Faith’le bu konu hakkında konuşmaya niyetlendim, buradan nereye gideriz diye. Dün gece, seradaki kanıtlardan sonra bununla uğraşamayacak kadar kızgındım ve onu odasına kilitledim. Odadan kurtuldu ve ormana kaçtı. Bütün gece onun izini bulmaya çalışmakla geçti ve sonunda bulup eve getirdim.”

Trevor biraz gevşedi ve güldü. “Bu yüzden senin uşağın Grace’in ‘neredeler’ sorusuna sadece ‘dışardalar’ deyip durdu. Adamcağızın nerede olduğunuza dair ufacak bir fikri yoktu.”

Gareth şaraptan bir yudum daha aldı ve başıyla onayladı. “Ve işte siz geldiniz. Şimdi de Faith, Grace’le konuşuyor.”

Faith kolları çapraz bağlanmış halde gardırobun önünde duruyordu, neyi toplaması neyi bırakması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Gareth’in onun eşyalarını Pelthamshire’a; gitmeyi ve evliliği iptal etmeyi düşündüğü yere yollamasını umuyordu. Kapının açılma sesini duyunca arkasını döndü, ablasının kafasını odasına uzanmış görünce sevinçten ağladı.

“Grace! Tanrı Aşkına? Nereden çıktın sen?”

Grace kapıyı tümüyle açtı ve kardeşine sarılmak için koştu. “Gelmek için çok ısrar ettim, Trevor sonunda kabul etti ve bugün öğleden sonra geldik.” Bir adım geriye attı ve kollarını çattı, Faith’in iki elini de avucunun içine alarak, “Kilo vermişsin,” dedi.

Faith boş ver manasında elini salladı. “O kadar mühim değil. Gelir gelmez hasta oldum ama Gareth bana iyi baktı.”

Ablası kurnaz bir şekilde gözlerini kısarak baktı. “Peki, sana hâlâ iyi bakıyor mu?”

Faith dudaklarını sıkı, bir an düşündü ve sonra içini çekti. “Bilmiyorum Grace, işler biraz karıştı.”

“Küçük Gareth’in kütüphanedeki halinden biraz anladım.” Yüzü ciddileşti. “Bana ne olduğunu anlat.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum Grace. Gerçekten kafayı yiyip yemediğini düşünüyorum.” Ve Faith düğününden bugüne olan biten her şeyi anlattı. Grace sessizce dinledi, bazı yerlerde başını salladı, bazı yerlerde gülümsedi, ta ki Faith ona Rothmere’daki turdan sonraki tuhaf davranışlarını anlatana kadar.

“İlgilenmediğim için değil,” diye ekledi üzgün bir vaziyette.

“Onun çocuğunu taşıyacağım düşüncesi benim dik-katimi dağıttı, anlıyor musun?”

“Onunla konuşmayı denemelisin,” diye öğütledi Grace, samimiydi. “İkiniz için de olabilecek en kötü şey

birbirinizle konuşmadan meseleleri kapatmanızdır, duygularınızı ve endişelerinizi birbirinize iletmeden olmaz.”

Faith uzaklara baktı. Yatağın sonundaki sırmalı ipek kumaşla kaplanmış banka doğru yürüdü ve oturdu, dizlerini elbisesinin altında yukarı kaldırdı ve kollarını üstüne geçirdi.

Grace kollarını çapraz bağladı. “Bana söylemediğin ne var?”

“Dün gece evden kaçtım.”

“Ne yaptın?”

Faith çabucak ona baktı, ifadesi savunmalıydı. “Çünkü beni odaya kapattı ve sebebini de söylemedi.”

“Aman Tanrım!” Grace yatağa tırmandı ve ayakları yastığın üstünde karnının üzerine yattı. “Peki, bunu niye yaptı sence?”

“Hiçbir fikrim yok, bu yüzden kafayı yediğini düşünüyorum. Bu yüzden onun odasına sızdım, bir at aldım ve gittim.”

Grace kıkırdamasını bastırdı. “Oh, Faith. Atın üstünde yolculuk etmeye kalkmadın değil mi?”

“İyi de başka türlü Londra’ya nasıl varabilirdim ki?”
İçerlemiş gözüküyordu. “Bir örümcek ağına girene kadar gayet iyi gidiyordum.”

İşte Grace buna güldü ama ciddiyetini hemen topladı. “Bu şekilde tepki vermek hiç senin tarzın değil.” Grace onun çenesini ellerinin arasına aldı ve kız kardeşine

baktı. “Gareth’in senin de kafayı yediğini düşünmüş olacağı aklına gelmedi mi hiç?”

“Onun beni umursadığını sanmıyorum. İzimi buldu ve beni geri getirdi, bütün yolculuk boyunca ağzını bıçak açmadı, beni kafasından silmiş gibi davrandı. Benim kaçarken dışarıdaki bazı binaları ateşe verdiğimi düşündüğünü biliyor musun?”

Grace başını yana eğdi, hikâyenin tuhaflığı karşısında artık şaşırıyordu. “Çok fazla eksik bilgi var. Bir şeyler onu son derece kötü ve yanlış sonuçlara sevk etmiş olmalı. Fakat bunları düzeltmek kolay görünüyor. Onunla konuşman lazım.”

“Hayır. Eve gitmek istiyorum.”

“Önce konuş,” dedi Grace.

Faith dudaklarını sıktı, yüzünde inatçı bir ifade vardı. “Onunla konuşacağım ama ona sadece eve gitmek isteğimi söyleyeceğim.”

Grace yavaşça ileri doğru gitti, kız kardeşini kollarının arasına almak için yatağın kenarından eğildi. “Bana gerçekten içini açacağına ve onunla konuşacağına söz ver. Eğer işe yaramazsa ben ve Trevor seni Londra’ya götürürüz. Londra Pelthamshire’da kös kös oturmandan daha iyidir. İkizlerin arasında asla huzur bulamazsın, Mercy de başını şişirir sorularla.”

Faith ablasının yüzündeki kızıl bir bukleyi düzleştirdi ve şakaklarını onun başına dayadı. “Deneyeceğim,” diye mırıldandı.

Yemek odasındaki cilalı maun, uzun masada mesa-feli ve rahatsız oturmamak için, küçük ve daha az resmi olan kahvaltı yerinde erken bir akşam yemeği yediler. Çoğunlukla Trevor ve Grace hafif konularla sohbeti götürüyorlardı, Londra'daki son etkinliklerde olan biten-den Gareth ve Faith'i haberdar ettiler.

Yemekler yendikten sonra Grace, Trevor'a başıyla işaret etti ve yolculuktan çok yorgun oldukları için erken yatacaklarını söyleyediler. Faith dudaklarını ısırdı ve midesinde tuhaf bir sancı hissetti. Gareth'la yalnız kala-caktı, bir taraftan onun da izin isteyip çekilebileceğini beklemiyor değildi.

Gitmeyince hafifçe içini çekti. Konuşma zamanıydı ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Sessizlik sanki onlarla havayı paylaşan ayrı bir varlık gibiydi. Sonunda boğazını temizledi ve konuşmaya çalıştı. "O yangınları ben ateşlemedim Gareth."

"Biliyorum."

Bir süre daha bekledi. "Belki en baştan başlayıp havayı temizlemeliyiz."

Genç adam ona baktı ve Faith kalbinin çıkacağını hissetti. Kahverengi gözleri ifadesizdi, halbuki yüzünde memnun bir ifade vardı. "Nasıl temizleyeceğini bilmiyo-rum ama devam et."

"Pekâlâ." Ellerine baktı. "Rothmere'i dolaşırken ilgi-siz değildim. Garip gelecek biliyorum ama aklıma bir düşünce gelmişti ve dikkatim başka yöne dağılmıştı."

"Lütfen devam et prenses. Bunu duymak için sabır-sızlıkta ölüyorum... bu düşünceyi."

Faith kızardı. "Rothmere'e yaptığın değişiklikleri anla-tırken çok gururlanıyordun. Seni dinlerken fark ettim ki..." Boğazındaki utanç yumrusunu yutkunmakta zorla-nıyordu. "Fark ettim ki, malikâneyi bir gün biracakaca-ğın çocuğu ben taşıyacaktım."

Gareth'in gözleri fal taşı gibi açıldı, durgun yüzünde gözleri tehlikeli bir şekilde parıldamaya başladı. "Bu düşünceyi söylemekte bile zorlanıyorsun değil mi?"

Faith onun ani öfkesi karşısında şaşırdı, kafasını ale-lacele salladı, gönlünü almak için elini uzattı ve koluna dokundu. "Hayır! Öyle değil. Sadece bu düşünce ilk kez aklıma gelmişti ve..." Durdu ve iki kaşını birden havaya kaldırdı. "Bir mirasçı istemiyor musunuz, lordum?"

Gareth'in bedeni bu yumuşak, uzun parmakların dokunuşuyla birden çekildi, karısının dokunuşu onu sanki dağılayacak kadar yakmıştı. Heyecanlandığını his-setti ve uyarıldığını anladı. Başını kaldırdı ve müstehzi bir ifadeyle güldü. "Bana artık evlilik sorumluluklarını yerine getirmeyi istediğini mi söylüyorsun Faith?"

Konuşmaya dair her şey tutarsızdı ve Faith dengesini kaybettiğini hissetti, kurallardan, hatta burada rolünün ne olduğundan emin değildi. Tek bildiği, bir cevap bek-lediğiydi. Cesaretini topladı, onunla göz göze geldi ve başıyla onayladı.

"Söyle bana. Sesli."

“Tanrım! B-ben evlilik sorumluluklarımı yerine getirmeyi istiyorum.”

Bunun Gareth için ne anlama geldiğini bilmesi imkânsızdı. “Yani sen benimle yatağa girmeye, benim odamda, benimle uyumaya ve bana bir mirasçı verene kadar her gece tohumlarımı senin için koymama hazırsın?”

“Her gece mi?”

Gareth öne eğildi, bakışları Faith’in içine işledi.

“Evet, Faith. Sen hamile kalana kadar her gece. Bu çocuğun senin *âşığından* değil benden olduğuna dair emin olmam için gereken tek yol bu zannediyorum.”

Faith tıslayarak soluğunu tuttu, anlatılamayacak derecede şoktaydı. Yüzü, yanaklarında iki kızgınlık beneği oluşmadan önce, neredeyse renksizleşmişti. Gareth bunları bir suçluluk işareti olarak algıladı.

“Söylecek bir şeyin yok mu, prenses?”

Gözlerini kapadı ve başını bir süre başka tarafa çevirdi, dudakları katlandı, Gareth bunu kendini kontrol etmek için mücadele ediyor diye yorumladı. Ona tekrar geri baktığında gri gözleri buz gibi ve netti, yüzü soğuktu. “Eve gitmek istiyorum.”

“Hayır.”

“Öyle ya da böyle. Ayrılacağım.”

“Seni bulurum.”

Faith kafasını salladı. “Niye Gareth? Ne anlamı var?”

Ve işte... işte o soru. Cevabını veremediği, onu dağıtan soru. Çünkü her şeye rağmen, genç kadın suçlamayı reddetmeye bile tenezzül etmemesine rağmen, hâlâ ona âşıktı. Dışardan kılı kıpırdamıyor gözüküyordu ve bunun için çok çabaıyordu. İçinde kopan fırtınayı asla öğrene-meyecekti. “Git o zaman. Haklısın. Bir anlamı yok.”

Kelimeler aralarına girdi, kendi inşa ettikleri ve güçlendirdikleri, görülmeyen bir duvara dönüştü. Bir an durduktan sonra Faith ayağa kalktı ve odayı terk etti, sessizce kapıyı arkasından kapadı. Merdivenleri yan çıkmıştı ki duvarda parçalanmış bir kadehin sesiyle irkildi. Hizmetçiler sesin olduğu yöne doğru koşarken o sakin bir biçimde ikinci kata çıkışını tamamladı ve koridorda kayboldu.

Yirmi Dokuz



Faith'in çenesi ağnyordu. Bir grup gürültülü dedikodu meraklısı daha yanından uzaklaştığında gülümsemesi soldu. Çene kaslarını çalıştırmak ve rahatlatmak için ağzını açıp kapadığı anlaşılmaması diye yelpazesini kaldırdı. Gerçekten söylemek istediği bazı şeyleri söylememek için dişlerini gıcırdatmakla, sevimli bir şekilde gülümsemek arasında, gerginliğinin, ki tümüyle Grace'i suçladığı bir durumdu, büyük bir bölümünü halletmeyi başarmıştı.

Dışarı çıkmak istememişti. Faith orada cevaplayamayacağı sorularla karşılaşacağını biliyordu ve sosyete için cevaplanamayan sorular söylenti, söylentilerse daha çok dedikodu demekti. Onun bütün karşı çıkışlarına rağmen Grace, onu bir şekilde ortalarda gözükmemesinin dedikoduları daha da artıracığına ikna etmişti, ne

de olsa herkes Londra'ya döndüğünü biliyordu ve üstelik Gareth'in şehirdeki evi yerine Caldwell'lerde kalıyordu.

"Her şey yolunda gidecek Faith," diye söz verdi ablası. "Onlara sadece gerçeği söyleyeceğiz: Gareth yeni evle ilgilenirken sen sezonu Londra'da geçirmeye karar verdin ve o evde tek başına kalmak istemedin.

Böylelikle Faith kendini bu baloda, ağırbaşlı bir şekilde Huntwick kontu ve kontesinin arkasından merdivenleri inerken buldu. Yüzlerce misafirin önünde ilk kez kendi unvanı anons edildiği zaman içindeki fırtınayı saklayıp yüzüne serin bir ifade takmayı başardı.

İkinci saatin sonunda ayrılmaya hazırды. Grace'in yanına gitti. Trevor'ın arkadaşı iki centilmenle konuşuyordu. "Bu çok kötü bir fikir," dedi ablası, izin isteyip onun konuşmasını böldükten sonra.

"Oh! Kendine bir şans tanı," diye ikna etmeye çalıştı Grace. "Bir süre sonra dayanamayıp eğlenecek ve buzlan eriteceksin. Bu geceden sonra seni yalnız bırakacaklar."

"Faith!" Tanıdık bu sese doğru iki kız da aynı anda döndü, Amanda Lloyd'un onlara doğru telaşla geldiğini gördüler. Ackerly kardeşlerin yanına vardı ve kollarını Faith'e doladı. "Burada ne işin var? Gareth nerede?" Kafasını kaldırıp etrafta genç adamı aradı.

Arkadaşını gördüğü için mutlulukla gülümseyen Faith bu sözler karşısında biraz afalladı. Yanlarındaki kalabalığın verilecek cevabı duymak için daha da yaklaştığını hissedince ürkererek daha da kapandı. Herhangi bir gerçeği

ağzından kaçırılmaya özen göstererek gülümsemesini yeniledi. "O hâlâ Rothmere'de. Evin inşaatıyla ilgili şahsen ilgilenmek istediği birkaç ayrıntı daha var."

Amanda meraklı bir şekilde kafasını bir an yana eğdi, Faith'in yüzündeki değişikliğe aldanmadı. Kendini çabucak topladı ve bir tanıdık tarafından yolu kesildiği için ancak yanlarına gelebilen Jonathon'a döndü. "Ben arkadaşlarımı buldum tatlım, artık başının çaresine bakabilirsin, erkekler her ne yapıyorsa gidip onu yapmakta serbestsin."

Jon anlayışla gülümsedi, Grace ve Faith'in ikisinin de ellerini öptü. Bakışı Faith'in üstünde normalden biraz uzun kaldı ama hiç soru sormadı. "Hanımefendiler." Başıyla onları selamladı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Grace kahkaha attı. "Erkekler! Sanırsın kart oynarken, avlanırken veya benzer bir şey yaparken onlardan mutlusu yok, sonra koşarak kucağına gelirler."

Amanda başıyla onayladı ve kollarını iki kız kardeşin kollanna geçirdi. Kalabalığın içinde ilerlemeye başladılar. "Milyonlarca sorum var, tabii," dedi, "ama onları burada sormayacağım. Yarın bana çaya gelmelisiniz."

Grace onaylamaya hazırdı, her ne kadar Faith bir şey söylemediyse de arkadaşları onun sessizliğini evet diye yorumladılar. Zorlukla yutkunuyordu. Durum korkunçtu. Amanda'nın bir aile üyesi yerine arkadaşının yanında yer alması beklenemezdi, korkarak durumun buraya gittiğini görüyordu.

Kızlar yürümeye devam ettiler, kolları hâlâ birbirlerine kenetliydi, dans pistinin kenarında geziniyorlardı, yollarını bir sürü yaşlıyla sohbet eden Cleo Hala'ya doğru yönelttiler. Yaklaşınca Faith grubun içinde tanıdık bir yüzü fark etti: Horatio Grimsby, Jameson Kontu.

Utançla Faith onu en son gördüğü zamanı hatırladı; Caldwell Malikânesi'nin oturma odasında yerde emeklerken, üstüne bastığı gözlükleri ararkenki halini. Gareth gelmeden önce neredeyse evlenme teklif etmek üzereydi.

Horatio'nun yüzündeki rahatsız bakışı fark edince onun da aynı anları anımsadığını anladı. Onunla göz göze gelmemeye çalışınca Faith onun için üzüldü. Sadece onun ve Gareth'in olaya tanık olduğunu bildiğinden onu rahatlatmak için elinden geleni yapmaya karar verdi.

Aklında bu fikirle onu dikkatlice izledi. Adamın sonraki bakışını yakalayınca ona sıcak bir bakış attı. Adamın şaşkınlık içinde gözleri genişledi ve bilinçli bir şekilde bir gülümsemeyle ona karşılık verdi. Birkaç dakika sonra, sohbetten izin isteyip tereddütle onun yanına geldi.

"Sizi tekrar görmek ne mutluluk Leydi Roth."

Faith başını salladı ve tekrar gülümsedi. "Mutluluk bana ait, Lord Jameson. Umarım bu akşam hoşça vakit geçiriyorsunuzdur."

Genç adam biraz husursuzdu, karşı cinsten herhangi biri yanında olduğu zaman hep tedirgin olurdu. "Geçiriyorum, teşekkür ederim." Görünür bir şekilde yutkundu

ve ağzından kaçırđı, “Beni bir dansla onurlandırır mısınız, leydim?”

Faith’in gülümsemesi hafifçe soldu. Onunla dans etmesini kimsenin hoş karşılamayacağını düşündü, her ne kadar rastlanmadık bir durum olmasa da. Gerçekten de hem Grace hem de Amanda sıklıkla kocalarından başka adamlarla dans ederlerdi. Bunu göz önünde bulundurarak bu yerde saklı kalmak koşuluyla Horatio’yu onurlandırmanın bir sakıncası olmadığına karar verdi.

“Ah, tamam, teşekkürler. Bunun çok hoş olacağını düşünüyorum,” diye müsaade etti, tam adam reddediğini düşünüp izin isteyip ayrılacakken. Hemen gülümsedi, kollarını uzattı ve onu dans pistine davet etti.

Kalabalığın meraklı bakışları onları takip etti ve söylentiler başladı, her ne kadar Faith’in dans teklifini kabul etme mantığı safça ona doğru gelmişse de, özellikle içinde bulunduğu durum düşünüldüğünde, doğru değildi. Bir, evet, Amanda ve Grace başka erkeklerle dans ediyorlardı ama onlar evli erkeklerdi ve kocaları da hep yanlarındaydı. İki, Faith’in evliliği yeniydi, oldukça beklenmedikti ve düğünlerinden şaşırtıcı derecede kısa bir süre sonra kocası olmadan sosyete içine çıkıyordu. Son olarak, Faith’in Lort Jameson’la sohbeti bizzat başlattığı görülmüştü, Lort Jameson son derece uygun ve mesafeli davranmış ama Faith bunları pek umursamamıştı.

Herkes dansı aynı neşeli konuşmalarla izlemiyordu,

ne yazık ki. Jonathon Lloyd onları görünce yüzü ifade-sizleşti ve aniden baloyu terk etti.

Trevor, Jonathon odadan içeri girince kafasını oyun kartlarından kaldırıp ona baktı. Başka hiç kimsenin fark edemeyeceği kısa bir bakış geçti aralarında. Jonathon onunla çok kısa konuştu, sonra kapıların arasından geçip ortadan kayboldu. Trevor onun gidişini izledi, eli bitirdi ve nazikçe izin istedi.

Dişanda Jonathon mermer tırabzanların yanında ayaktaıdı, ışksız bahçenin lacivert karanlığına bakıyordu. “Faith Londra’ya biraz çabuk döndü,” diye belirtti, Trevor’in arkasında bir puro yaktığını duyunca.

“Evet.”

“Sebebini sorabilir miyim?”

“Korkarım hayır.”

İki adam da uzun bir süre sessiz kaldı. Jonathon boğazını temizledi. “Gareth?”

“Hâlâ Rothmere’de.” Trevor arkadaşının yanına gitti ve puro kutusunu uzattı.

İki soylu adam sessizce purlarını bitirdiler.

Kocalarının bir gece önceki kısa konuşmalarının ter-sine, Amanda ve Grace Faith’i can sıkıcı sorularla boğuyorlardı. Başta ketum davranırken sonra gönüllü olarak açıldı.

“Asla evlenmemeliydik,” diye itiraf etti içini çekerek. Amanda, Faith’e öğüt veren gözlerle bakan Grace’e

gözünün ucuyla baktı. "Saçmalama," dedi alay ederce-sine. "Kiminle evlenecektin? Gareth senin için mükem-meldi."

Faith diğer ikisini şaşkına çevirecek şekilde kaba bir şekilde homurdandı. "Mükemmel? Ortak tek bir yöntü-müz yok, bir mizah anlayışı bile yok."

Amanda'nın kaşları çatıldı. "Gareth? Mizah anlayışı yok? Böyle bir şeyi düşünmem imkânsız! Çünkü hiçbir şeyi ciddiye almadığı için Jonathon'ı yıllarca sinir etti." Sevgiyle gülümsedi. "Yaptığı bazı muziplikleri düşünü-yorum da..."

Grace başıyla onayladı. "Onun mağdurlarından biri olarak buna katılmak zorundayım. Gareth'in mizah an-la-yışının bize geçen sene nelere mal olduğunu sen de iyi bilirsin Faith."

Faith omuzlarını silkti. "Boşuna uğraşmayın, ben onu son derece asık suratlı ve sıkıcı buldum." Bunu o kadar resmi ve kibar bir tonda söyledi ki iki kadın da kahkahayı bastı.

Kendini zapt etmeyi becerince Amanda, Faith'e gülümsedi. "Pekâlâ, Londra'da sonsuza kadar kalamaz-sın. Rothmere'e ne zaman dönmeye niyetlisin?"

"Dönmeyeceğim."

Amanda şok içinde baktı. "Gelip seni almasını bek-leyeceksin, o zaman?" Sesinde umutlu bir ton vardı ama Faith kafasını salladı.

Faith konuşmaya başlamadan önce Grace alalecele

araya girdi. "Daha üstünde yeterince düşünmedi, yete-rince zaman ayırmadı. Tabii ki benimle istediği kadar kalabilir. Ama sonra eve gidecektir."

"Aslında," diye tartıştı Faith, eteğinde olmayan bir kırışıklığı düzeltmeye çalışarak, "gitmeye niyetlendiğim yer kendi evimdi." Kafasını kaldırdı ve ablasıyla göz göze geldi. "Pelthamshire."

Grace gözlerini kapadı ve kafasını salladı. "Bir evlilik-ten kaçamazsın."

Faith eğlenmiş gözüküyordu. "Neden olmasın? Sos-yetenin yarısı aynı şeyi yapıyor. Gareth Rothmere'de veya burada kendi küçük mutlu hayatını yaşar, ben de kendi sakin kır hayatımı. Her koşulda Patience artık bir tatili hak ediyor."

"Ama Faith," diye karşı çıktı Amanda, "çocuk iste-miyor musun? Gareth'in bir mirasçıyı çok istediğini tahmin..." Faith'in yüzünün buz kestiğini ve ifadesizleş-tiğini görünce devam edemedi, birden sosyetenin neden ona *Buzlar Prensesi* dediğini anladı.

"Gareth," dedi Faith kibirli bir şekilde, "çocuklar konusunda kendi kararlarını verecektir. Benim çocuğu-mun babası olmayı istemediğine tümüyle eminim."

Odayı tuhaf bir sessizlik doldurdu. Grace huzursuzca kıpırdandı, daha sonra çay fincanını alıp Amanda'ya döndü. "Çocuklardan söz açılmışken, küçük Geoffrey nasıl?"

Amanda, konunun değiştirilmesine şükretti ve

oğlunun son yaptığı yaramazlıklardan bahsetmeye başladı. Grace güldü ve bebeği Christian'la yaşadığı hikâyeleri paylaştı.

Faith kibarca onları dinledi, sırtı dimdik, hiç kıpırdamadan oturdu, göğsüne çöreklenmiş acıyı tümünden görmezden gelmeye çalışarak.

Otuz



Çalışma odası sessizdi. Şöminenin üstündeki büyük saatin tik takları dışında. Gareth saate baktı ve dolmakalemini bıkkınlıkla bıraktı. Yelkovanın ucu son kontrolünden sonra ancak beş dakika ileri gitmişti.

Gittikçe artan işleri halletmesi için bir yardımcı tutması gerekiyordu, en azından yazışmalarını takip edebiliirdi. Mâlikânenin günlük koşturması için baş uşağını, ev hizmetleri için de Bayan MacAvoy'u çoktan görevlendirmişti. Geriye sadece karışık iş yatırımlarıyla ilgili meseleler kalıyordu, onlar da neredeyse tüm zamanını alıyordu. Bu yatırımların takip edilmesi işi çok zordu, bütün bir ay Rothmere'de olduğu düşünülürse. Sadece ortak olduğu adamlardan bazılarıyla görüşmek için bile olsa, en kısa zamanda Londra'ya bir yolculuk yapması gerekiyordu.

Londra.

Faith.

Elini saçlarının arasında gezdirdi, geçen üç haftalık yalnızlığın karsına duyduğu tarifsiz özlemi gidermek için bir çentik bile açmadığını düşündü elinde olmadan. Son günlerde kendisini işlerin nasıl da farklı olabileceğine dair hayaller kurarken buluyordu. Ateşin yanındaki deri kanepeye baktı, Faith'i onun köşesinde kıvrılmış otururken hayal etti, parmaklarının arasında bir tutam altın saçı kıvrırken, arada sırada kafasını kitabından kaldırıp onun gözleriyle gözlerinin buluştuğunu ve ona sıcacık gülümsediğini canladırды kafasında.

Bazen onun gerçek olup olmadığından emin olamıyordu. Kalan zamanlarda ise sadece onu unutmaya çalışıyordu.

Meşafeli bir kapı vuruşu onu hayallerinden uyandırdı. "Gel," diye seslendi, fırlattığı kaleme uzanarak.

Desmond'un başı kapıda gözüktü. "Lordum, Seth kontu geldiler."

Gareth suratını ekşitti. Aksi ağabeyinin ziyareti en son ihtiyaç duyduğu şeydi. "Onu içeri al lütfen Desmond."

Yaşlı adam ters ters baktı. "Geleceği bize önceden haber verilmedi lordum."

Gareth huysuz uşağa kaşlarını kaldırarak baktı. "Bu beklenmedik duruma uyum sağlamayı başarabileceğine eminim. Ağabeyime yolu gösterir misin, lütfen?"

Desmond ortadan kayboldu ama yarı açık bıraktığı

kapı sayesinde homurdanma sesleri koridordan duyuluyordu. Bir dakika sonra Jonathon odadan içeri girdi. Gareth ayağa kalktı ama masasının arkasında kaldı.

"Merhabalar Jon. Umarım yolculuğun sorunsuz geçmiştir."

"Şikâyetçi değilim." Jon, Gareth'in masasının önündeki sandalyelerden birine oturdu. Masanın üstündeki bir yığın evrağa ve yazışmalara gözünün ucuyla baktı. "İşler iyi, ha?"

Gareth yerine oturdu ve sandalyesine yaslandı. Parmak uçlarını dikleştirdi ve ucundan tek gözünü kapatarak Jon'a baktı. "Londra'dan onca yolu işlerin iyi gidip gitmediğini görmek için mi geldin?"

"Başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündüm."

Gareth hafifçe gülümsedi. "İşler iyi. Bir yardımcıya ihtiyaç duyacak hale geldim."

"Evin tadilatı?"

"Tamamlandı. Gezmek ister misin?"

"Belki daha sonra."

"Hımm. Peki, hakkını saklı tutuyorum."

İki adam da rahatsız bir sessizliğe gömüldü ve tik tak eden saat bir kez daha odadaki en baskın ses haline geldi.

Jon boğazını temizledi. "Buraya niye geldiğimi bilmek istiyor musun?"

"Pek istediğim söylenemez."

Jon sert bir bakış fırlattı. "Karın hakkında konuşmaya geldim."

Gareth alaycı bir kahkaha koyuverdi, kalemini eline aldı ve önündeki kâğıtları düzeltmeye çalıştı. "Öyleyse zamanını boşa harcamışsın."

"En azından bir mirasçıya ihtiyacın var."

"Bir mirasçım var zaten."

"Öyle mi?" Jon kaşlarını kaldırdı. "Bir tane peydahladığını bilmiyordum."

"Hiç değişmemişsin." Gareth üvey erkek kardeşine müstehzi gözlerle baktı. "Benim gayrimeşru bir çocuğum olduğunu zannettin, oysa gerçekte ben küçük Geoffrey'den bahsediyordum."

"Benim başka ne düşünmemi bekliyordun?"

"Anlatmaya çalıştığım da bu. Tam da söylediğimi düşünmeni bekliyordum. Üzücü, değil mi?"

"Buraya tartışmaya gelmedim, Gareth."

"Hayır. Eminim gelmedin. Ama tartışmayı düşündüğün konu kapanmıştır." Gareth elindeki kaleme işaret-parmağıyla bir fiske vurdu. "Yapmam gereken işler var. Kalacak mısın?"

Jon gergin bir şekilde kafasını salladı.

Gareth Desmond'ın ziline bastı, o kadar çabuk geldi ki onları dinlediği her halinden belliydi. "Bayan MacAvoy'a Lort Seth için bir oda hazırlatmasını söyleyin. Ve aşçıya da akşam yemeğe misafirimiz olduğunun bilgisini verin."

Başıyla ağabeyine selam verdi, etkili bir şekilde onu başından savmayı becermişti. "Akşam görüşürüz."

Akşam yemeği son derece rahatsız edici ve sıkıcıydı. İki adam da neredeyse sessizce yemeklerini yedi, tabaklarının üstündeki çatal bıçak sesleri yüksek tavanlı, uzun yemek odasında tuhaf bir gürültü çıkmasına sebep olmuştu. İki kere Jon konuştu, ikisinde de Gareth'i aşçısından dolayı övdü, marki de ona kısa, nazik cevaplar verdi.

Fakat Gareth içerde kaynıyordu. Bütün öğleden sonra hiçbir şey yapamamış ve sonunda çalışmayı bırakmıştı. Calypso'yla uzun bir sürüşün iyi gelebileceğini düşünmüş ama onda bile çuvalламиıştı. Aygırın dörtlüna toynak sesleri başta onu yatıştırmış ve rahatlatmıştı ama karşı koyamadığı saniyeden itibaren, Faith'in kahkaha atan, rüzgârda saçları savrulan görüntüleri beynini işgal etmişti. Yıpranarak eve gelmişti.

Bu arada temizlenip, erkek kardeşiyle akşam yemeği için aşağıya indi, yıpranmışlığı öfkeye dönüşmüştü; konu karısı olunca düşüncelerini kontrol edemediği için kendine ve yalnızlığını bozduğu için Jon'a duyduğu öfkeye.

Son yemek de servis edilip alındıktan sonra Gareth boğazını temizledi. "Konyak?"

Jon kafasını salladı ve ayağa kalktı. İki adam yemek odasını terk edip koridorun karşısındaki çalışma odasına geçtiler. Gareth ağabeyine bir kadeh konyak koydu,

kendine de Porto'dan doldurdu. Bir çift siyah, rahatsız kulüp koltuğuna oturdular.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Gareth konuştu. "Anlat bana."

Kardeşinin nihayet ilgi göstermesi üzerine Jon rahatladı ama halini dikkatlice gizledi. "Söylentiler var," dedi. "Söylentiler her zaman vardır. Zamanla geçer."

Jon bir puro yaktı ve içine çekti, dumanı biraz vahşiçe dışarı verdi. "Katılıyorum. Ama Faith'i parçalara ayırmadan geçmez."

Şarap Gareth'in gerginliği almaya hiç yaramıyordu. Gözlerini kapadı ve burnuyla alınının birleştiği köprüyü sıktı. "Benden bunun için bir şey yapmamı mı istiyorsun?"

Jon onu susturan bir bakış attı. "O ailenin bir parçası. Onunla evlendin. Tabii ki bir şeyler yapmanı bekliyorum."

Parmaklarıyla sandalyeye vurarak Gareth her şeyi baştan düşündü. Faith'in gidişiyle birlikte biten barbarlığı düşündü. Acı dolu bir pişmanlıkla, onu bir âşığı olmakla suçladığında verdiği tepkiyi düşündü. Şok geçirmişti ve afallamıştı. Beyni çok hızlı bir şekilde onun bir âşığı olduğu sonucuna kapılmıştı, gerçekte elinde hiç somut bir delil olmadan onu yargılamış ve mahkûm etmişti. Yanılmış olamaz mıydı?

"Bana izin vermeyecektir," diye mırıldandı.

Jon kardeşinin yüzünden geçen yoğun duyguları

seyretti ve akılcıca bastırmaya devam etti. "Onu bıraktığını düşünüyorlar ve artık onların gözünde acınacak konumda. Henüz bunu fark ettiğini bile sanmıyorum."

Gareth'in yüzünden acı okunuyordu ama hiçbir şey söylemedi. Ağabeyi içini çekti.

"Sosyetenin en acımasızlarının onu alay konusu yapıp saldırmaları an meselesi. Bununla baş edemez Gareth. Tek bir yanlış adımla, her ne kadar Grace ve Amanda onun yanıdaysa da, bütün itibarı yerle bir olacak. Sana ihtiyacı var Gareth, izin verse de vermese de."

"İhtiyacın doğru kelime olduğunu sanmıyorum," diye cevapladı Gareth, "ama ne söylediğini anlıyorum." Şarabının kalan yudumunu da yuvarladı ve ayağa kalktı. "Her hâlükârda bir yardımcı bulmak için Londra'ya gelip görüşmeler yapacaktım. Yarın sabah yola çıkmak için hazır olurum." Pat diye bir sesle bardağını şöminenin üstündeki rafa koydu ve odadan çıktı.

Jon onun gidişini düşünceli bir şekilde izledi. Birden Amanda'nın kızlık soyadının Ackerly olmamasına o kadar çok sevindi ki.

Otuz Bir



“İyi günler Leydi Seth.”

Şaşırان Amanda yazmakta olduğu mektuptan kafasını kaldırdı, yüzünde sevincini gösteren bir gülümseme belirdi. “Gareth, Jon bana kendine bir yardımcı bakmak için Londra’ya geldiğini söyledi.” *Ve karın için*, diye içinden ekledi.

“Evet. Sabah görüşmelere başlayacağım.” Misafir odasına girdi ve etrafına baktı. Hiçbir koltuk onun ölçülerindeki bir adam için uygun gözükmiyordu, oldukça dayanıklı gözükten iki kişilik zarif bir kanepede beğendi ve oturdu, kendini daha çok bir porselen dükkânına giren fil gibi hissediyordu.

“Burada olduğuna çok sevindim.” Amanda ona meraklı gözlerle baktı ama daha fazla bir şey söylemedi,

Gareth’in onunla özel olarak konuşmaya geldiğini ve başlamak için en doğru yolu aradığını içgüdüsel olarak seziyordu. Tahmin ettiğı gibiydi.

“Seninle Faith hakkında konuşmak istiyorum.”

Amanda başını eğdi ve gülümsedi. “N’olmuş ona?”

“Onu sık görüyor musun?”

Amanda bir an tereddüt etti, onları bir araya getirmeyi çok istiyordu ama kocasıyla artık bir ilişkisi olmasını istemediğini söyleyen Faith’e de sadık kalmak istiyordu. “Onu haftada birkaç kez görüyorum,” diye nihayet itiraf etti.

“Ha,” diye başını salladı Gareth. Bir süre daha bakışları odada gezindi ve tekrar ona döndü. “O i-iyi mi?” Sesini kontrol etmeye çalıştı, gözlerinden de ne düşündüğü okunmuyordu.

Amanda ona sorgulayan bakışlarla baktı, bu kısıcık evlilikte Gareth ve Faith’i bu noktaya getiren ne olmuş olabilir? Faith son derece ketum davranmış ve sadece “uygun değiliz” demişti. Gareth da daha konuşkan olacaktı gibi gözükmiyordu. Eğer ki... Amanda dudaklarını ısırırdı, aklına gelen fikirle gülümsedi. Eğer ki kışkırtılmazsa...

“Faith,” diye söze başladı Amanda hafif bir tonla, “ablasıyla hoşça vakit geçiriyor. Onun kırdaki sadece seninle ne kadar sıkıldığını fark edip ona anlayış göstermen çok kibar bir davranış.”

Gareth tek kaşını havaya kaldırdı. “Sıkılmak mı? Böyle mi söyledi? Rothmere’de sıkıldığını mı söyledi sana?”

Amanda kafası karışmış gibi görünmeye çalıştı. "Tam hatırlamıyorum, bu kelimeleri kullandı mı ama senin, 'son derece asık suratlı ve sıkıcı' olduğunu söyleyince, böyle bir izlenime kapılmış olabilirim. Ki," diye devam etti, "benim katılmam mümkün olmayan bir düşünce... tabii şu halini görene kadar. Geldiğinden beri bir kez olsun gültümsemedin bile!" Gareth'ı dikkatlice izliyordu.

Her ne kadar Faith'in onu Amanda'ya anlatış biçimi içinde beklenmedik bir acıya sebep olmuşsa da yüzü hâlâ ifadesizdi. "Evet. Aslında evle fazlaca meşguldüm galiba." Boğazını temizleyerek ekledi, "Sizinle sosyal etkinliklere katıldığınızı sanırım?" Çenesinde bir kas oynuyordu.

"Evet, tabii ki," diye cevapladı Amanda, Gareth'ın sağ elinin parmaklarını gergin bir şekilde baldırının üstünde oynatmasını seyretti. "Ve her zaman ki gibi popülerdi tabii." Gözleri parlıyordu. "Onunla gurur duyuyor olmalısın. Bizim Faith çok aranan bir dans partneri."

Parmakları aniden hareketi kesti ve Amanda genç adamın ona sabit gözlerle dikkatlice baktığını fark etti. Genç kadın çabucak başını başka tarafa çevirdi.

Gareth onun yüzündeki suçlu ifadeyi fark etti ve ne sakladığını anlamaya çalıştı. "Buraya gelirken Caldwell Malikânesi'ne uğradım. Evde olmadıkları söylendi."

"Evet. Birkaç günlüğüne Pelthamshire'a gittiler. Sanırım bu gece gelmeyi planlıyorlar." Amanda içinden Faith'in köyde kalma fikrinden vazgeçip Grace ve

Trevor'la dönmesi için dua etti. "Onları Rutherford'un balosunda göreceğiz. Sen de bize katılır mısın?"

Bir balo. Gareth neredeyse suratını ekşitti. Sosyetenin bakışları önünde karısıyla yüz yüze gelmek bir çok sebepten dolayı hiç çekici gelmemişti ama faydalı taraflarını da göz ardı edemedi. Yüzlerce insanın önünde onu görmezden gelemezdi. Her zaman mükemmel olan Roth markizi bütün koşullar altında en iyi yüzünü takınacaktı.

Evet. Düşündükçe baloya gitmenin en iyi seçenek olduğuna karar veriyordu. Kendini takdim ederek ablasının evine yapacağı bir ziyaret reddedilebilirdi ama bir sosyal karşılaşma onu tümüyle avucuna bırakacaktı. Kafasını toplamıştı, Gareth Amanda'ya daveti için teşekkür etti ve katılmaya karar verdi, daha sonra oradan ayrıldı.

Kafasında karısıyla ilgili olan kısmı halletmişti, en azından şimdilik. Gareth şehirdeki evine dönüş yolunda, özel yardımcılık işi için sabah mülakat yapacağı adamların ona gönderdiği tavsiye mektuplarını okumaya başladı. Bütün adaylar yeterince iyi gözüküyorlardı. Abarlıklı ve coşkulu cümlelerle başlayan mektuplardan birini okur okumazeledi. Yeterli ve düzenli olmak gibi değerli vasıflar yerine parlak cümleler vardı. Hareketli ve verimli birini istiyordu, sevimli birini değil.

At arabası eve yaklaşıncaya yavaşladı. Gareth mektupları koltuğunun altına aldı ve yola inmeye hazırlandı, basitçe bu ağırbaşlı hali üzerine düşünmeye başladı. Daha iki yıl öncesine kadar eğlence âşığı bir fırlamadan

başka bir şey değildi. Başıyla kapıyı açan uşağa selam verdi ve merdivenleri inip yavaşıca içeri geçti.

Faith'e hediye ettiği çiçek ağacı olduğu gibi antrede duruyordu, onunla alay ediyordu sanki. Bir anda fark etti ki hayatı karısıyla onun tahmin ettiğinden çok daha önce değişmişti, o kadın ona aitti: Ablasının düğününde onu küçümseyen tavn onu yerin dibine geçirmişti. Miras ve diğer sorumluluklar neredeyse hemen onun ardından gelmişti. Olgunlaşmak zorunda kalmıştı.

Uzandı ve ağacın hâlâ özenle parlatılmış yapraklarına dokundu, hâlâ ısmarladığı aptal kurdelelerle bezeliydi. Belki, diye düşündü bu ciddiyete biraz *fazla* kaptırmıştı.

Otuz İki



Tam tahmin ettiği gibi Gareth'in kendini eğlenceli bir ruh haline sokması inanılmaz kolay olmuştu. Amanda'nın kaygısız, hafif şakaları aralıksız devam ediyordu, kahkahası sanki bulaşıcıydı, Gareth aylardan sonra ilk kez kendini bu kadar gevşemiş hissediyordu.

Önceden başına geleceği bilmeliydi.

Geldikten ancak on dakika sonra, Leydi Cleo Eger-ton kafasındaki gösterişli şapkadan sarkan tüyleriyle yanında bitti ve ona demir attı. Gareth, yaşlı kadının bir elinde merhametsizce kullandığı bilinen abanoz bastonu ona doğru geldiğini gördüğünde yüzündeki gülümseme kayboldu. Ona dikkatli bir şekilde son derece kibar bir selam vermek için ağzını açtı ama yaşlı kadın fırsat bile vermedi.

“Sen.” Bu tek kelime bile saklanamaz bir suçlama içeriyordu.

Gareth kafasını hürmetle eğdi. “Leydim.”

Cleo diliyle “cık cık” diye ses çıkardı ve yüz mimikle-riyle de pekiştirerek yaşadığı hayal kırıklığını hissettirdi. “Huntwick Grace’le tam anlamıyla çuvalladımda sana dair büyük umutlarım vardı.”

Gareth tek kaşını kaldırdı. “Başarılı bir evliliği ‘çuval-lama’ diye tanımlamaktan kaçınırdım.”

Yaşlı kadın zaferle bu lafın üstüne atladı. “Peki, başa-rsız bir evliliği nasıl tanımlardın?” O da kaşlarını kaldırdı ve canını yakan bir bakış fırlattı, hiç şüphesiz kendi evli-liğinden bahsediyordu.

Genç adamın gözleri buz kesti. “Sıradan,” diye cevap verdi, yeme atlamamıştı.

Cleo yılmamıştı. Daha yakınına doğru eğildi ve genç adamın gözlerinin içine girdi, sonra başını salladı. “Bu aptal anlaşmayla ilgili bir şey yapmaya karar vermelisin artık,” Bastonunu koltuğunun altına aldı ve uzanıp şap-kasını düzeltti. “Tamam mı?”

Amanda dikkatli bir şekilde gözü sürekli Gareth’in üstünde, bütün bu değişikliği keyifle izliyordu. Öğleden sonra yaptıkları konuşmadaki haliyle şimdiki arasın-daki farklılık gözünden kaçmamıştı. Açıkta ki meselele-rin üstüne düşünmüştü, yıllardır sahip olduğu karakter özelliği gereği. Planı her neyse, aceleci ve düşüncesiz davranmayacaktı.

“Huntwick kontu ve kontesi!”

Merdivenlerin üstünde kâhya yüksek sesle anons edince, Amanda soluğunu tutarak kafasını Gareth’tan kaldırıp Trevor ve Grace’e baktı. Durdular ve merdiven-lerden inmeye başladılar. Birkaç dakika sonra Faith beli-rince soluğunu bıraktı.

“Roth markizi!”

Gareth bir mutluluğun onu sardığını hissetti, karısını başı dik merdivenlerden inerken izlerken göğsünden baş-layıp dışa doğru yayılan bir huzurun belirlediğini fark etti. Gözleri sıcak çikolata gibi yumuşadı ve elinde olmadan merdivenlere doğru bir adım attı, ne yaptığını sonradan fark etti. Durdu ve hiç kimsenin onu görüp görmediğine emin olmak istedi ve Amanda’nın bakışlarını üstünde yakaladı. İfadesi sevimliydi.

Kendisine hafif sinir olarak, Gareth tekrar girişe baktı. Faith balo salonuna inmiş ve ablasıyla eşinin yanındaki yerini almış, merdivenlerin oradaki misafirlerle selamla-şıyordu.

Trevor’ın gözleri salonu taradı ve Gareth’in üstüne odaklandığında şaşkınlıktan genişledi. Kafasını Faith ve Grace’e doğru eğdi, Gareth başını sallayınca fark edil-mez bir şekilde o da başıyla onayladı, henüz onlara genç adamın orada olduğunu söylememek üzere sessizce anlaştılar. Uzun bir süre saklamak olanak dışıydı tabii.

Salonun karşı köşesinde Horatio Grimsby de Faith’in içeri gelişini görmüştü ve kocasının varlığından da

fazlasıyla haberdardı, dikkatli gözlerle her şeyi izliyordu. Roth markizinin sinir ve umutsuzluk içinde geldiğini fark etmişti. Adam mantıklı davranmayan karısını alıp götürmeye gelmişti. Özellikle bu güçte ve yakışıklılıktaki hiçbir erkek, özel hayatıyla ilgili söylentilere kulak asmamazlık edemezdi... ve Faith kendisine olan duygularını göstermekte biraz dikkatsiz davranmıştı. Hayır, Horatio üstüne düşündükçe, Faith'i ona olan duygularını saklamak konusunda uyarması gerektiğini fark ediyordu. İsteddiği en son şey bir sabah gün doğumunda kendini kocasıyla bir silah düellosu yaparken bulmaktı.

İki grubun arasında gözleri gidip geldi, dakikaları sayıyordu. Ne zaman ki Huntwick kontu karısının elini öptü, sonra şefkatli bir gülümsemeyle selamlayıp iki kız kardeşin yanından ayrıldı, zamanın geldiğini düşündü. Horatio kontun kalabalığın içinden Gareth'a doğru gittiğini fark etti, sonra dikkatini tekrar Grace ve Faith'e çevirdi. Onlar kol kola girmiş ters istikamete gidiyorlardı. Faith kocasının davette olduğunu henüz fark etmemiş gözüklüyordu.

Horatio hızlıca onların önünü kesmek için hareket etti, hanımefendileri tam dans pistinin kenarına ulaştıklarında yakaladı. "İyi akşamlar Leydi Roth, Leydi Huntwick." Gözlüklerinin camlarını tekrar burnunun üstüne itti ve başıyla eğildi.

Grace de Lort Jameson'a gülümsedi ama bu daha çok mesafeli, kibar bir gülümseme idi. Horatio'nun

davranışlarının çok göze battığını Faith'e söyleyecekti ama Pelthamshire'daki kısa ziyaretlerinde onunla başa kalma fırsatı hiç olmamıştı ve bu asla kocasının önünde yapmak isteyeceği türden bir konuşma değildi. Başkaları tarafından çok fazla yakınlık görmeyen bu adama sadece arkadaşlıktan başka bir niyet taşımayan Faith'in durumdan haberi yoktu. Grace'e göre Jameson kız kardeşinin bu nezaketini kullanıyordu.

"Sizi dansa davet edebilir miyim, Leydi Roth?"

Faith bir taraftan iyi bir özür ararken diğer taraftan gülümsemesini sabit tutmaya çalıştı. Bulamadı, bu yüzden bir kerelik dansı görev gibi kabul etti. "Teşekkür ederim," dedi zarif bir şekilde. "Bu çok hoş olur lordum."

Grace etrafına baktı ve kız kardeşi dans ederken konuşacak birilerini aradı. Birçok tanıdığa başıyla selam verdi ve Amanda Llyod'u, Cleo Hala'nın yanında bir grupta birlikte görünce gerçekten çok sevindi. Fakat Amanda'nın sağına bakınca nefesi kesildi ve gözlerini onlardan alamayarak, kör bir vaziyette Faith'in kolunu tutmaya çalıştı.

"Faith!" diye tısladı telaşlı bir sesle.

"Özür dilerim," dedi kız kardeşi Horatio'ya ve ilgisinin yönünü değiştirdi. "Ne var?"

Grace dirseğiyle onun kaburgalarını dürttü ve Faith'in bakmasını istediği yöne doğru kafasını salladı. Faith ablasının bakışını izledi.

Onu tanımayan biri, Faith'in güvenle kırdı bıraktığı

kocasını Londra'da gördüğüne hiç tepki vermediğini düşünebilirdi. Fakat Grace kız kardeşini yeterince tanıyordu. Dudaklarının neredeyse görünmez bir şekilde kasıldığını ve duruşuna bir anda soğukkanlı bir mükemmellik yerleştiğini fark etti. Faith asil bir şekilde kızgındı. Ve onu gördüğü an Gareth'in da ona bakıyor olması bunu değiştirmede. Genç adam kıpırdamadı ve başka tarafa bakmadı. Sadece basit bir şekilde Faith'in tepkisini görmek için bekledi.

Çok bir şey yapmak yerine varlığını belli etmek adına başıyla selam verdi, Faith de ona gergin bir şekilde gülümsemi, daha sonra eğilip ablasının kulağına bir şey söyledi. Ve bütün bu olan bitene rağmen, Kont Jameson'ın koluna girdi ve onunla dans pistine gitti.

Gareth karısının ve partnerinin dansa başlamalarını ve etraflarında dönmelerini seyretti. Faith'in kız kardeşi gelip de ona sıcak bir gülümseme verene kadar ne kadar öfkeli olduğunu anlamamıştı. Onun sıcak merhabasına gergin bir selam verdi ve tekrar dans eden karısına döndü. Horatio'ya gülümsüyordu ve dans ederlerken neşeli bir sohbet içinde gözüküyorlardı, onun yönüne tek bir bakış bile atmamıştı. Vals bitene kadar onları seyretmeye devam etti, hain karısı ve Jameson birlikte dans pistinden indiler. Faith'in aşığını nihayet bulmuş gözüküyordu.

"Müsaadenizle," dedi Gareth, sesi gergindi. "Dışarı çıkıp biraz hava alacağım."

Grup onun gidişini seyretti. Trevor ve Jon eşlerinin

üstünden birbirlerine baktılar, sessizce müdahaleye gerek olmadığına karar verdiler. Grace ve Amanda ne düşüncelerini bilemiyorlardı.

"Dürüst olursak Grace, Faith bunu nasıl yapar?" Amanda fısıldayarak konuştu.

Grace kafasını salladı. "Sanırım bilmediğimiz meseleler var. Onları birleştirmenin, tekrar bir araya getirmenin bir yolunu bulmalıyız."

Amanda da kafasını salladı. "Gareth sadece kızgın değil, bir şeyden çok kırılmışa benziyor. Ne olduğunu bana söylemedi ama tavrından birbirlerini yeterince tanımayan karı koca arasındaki bir tartışmadan çok daha fazlası olduğunu hissettim."

"Faith ona âşık," dedi Grace sessizce.

"Gareth da ona âşık." Onunla hemfikirdi Amanda.

Kadınlar Horatio'yla dansını bitiren Faith'e baktılar, salonda tek başına duruyordu, etrafını çevirmiş kalabalığın arasında nasıl kaybolurum diye kara kara düşünüyordu.

"Teras?" diye kararlı bir bakış attı Grace.

"Teras." Amanda kabul etti ve kocalarına bir şey söylemeden yanlarından ayrıldılar.

Adamlar onların gidişini izledi. "Bu iyiye işaret değil," dedi Trevor. Tek kaşını kaldırdı ve karısının belirgin kızıl saçlarını gözleriyle takip etti, Amanda'yla birlikte Faith'e doğru gidiyorlardı. Jon kafasını salladı. Kadınlar arzuladıkları yere ulaştılar ve iki yandan Faith'in koluna girip onu acımasızca istedikleri yöne doğru sürüklediler.

“Teras?” Jon’un sesi sertti.

Trevor onayladı. “Kesinlikle.Teras,” diye cevap verdi.

“Ama buraya daha yeni geldim,” diye karşı çıkıyordu Faith küçük bir kahkahayla. “Gerçekten temiz havaya ihtiyacım yok henüz.”

“Danstan sonra yüzün sıcaktan kızarmış gözüküyor,” dedi Grace kararlı bir şekilde.

“Evet,” diye onayladı Amanda. “Biraz serin gece havası yanaklarının pembeliğini tekrar geri getirir.”

Faith tek kaşını kaldırdı. “Kızarmış ve de soluk mu gözüküyorum?”

“Hımm, e-evet,” diye kekeledi Amanda. “Ş-şey, kızarıklığın dışında.... solgunsun...” yardım için Grace’e baktı.

Grace homurdandı. “Bunda hiç iyi değilsin.”

Faith aniden durdu, arkadaşı ve ablası arasında ileri geri baktı. “Gareth mı terasta?”

Komplocular suçlu bir şekilde birbirlerine baktılar ama bir şey söylemediler.

“Oraya gitmeyeceğim. Onu bu gece görmeye hiç niyetim yok... veya başka bir gece...” Faith kollarını onlardan kurtardı ve arkasını dönüp yürüyüp gitmek istedi, ta ki Trevor ve Jon’a çarpana kadar. “Oh, aman Tanrım! Siz de mi işin içindesiniz?” Kollarını bağladı ve etrafına baktı, balo katılımcılarının ilgili bakışlarını fark etti. “Dikkat çekmeye başladık.”

“Terasa gitmek için al sana iyi bir neden daha,” dedi Grace şeytansı bir sırıtışla.

“Sus Grace,” dedi Amanda ve Trevor aynı anda.

“Terasta ne var?”

Faith kaskatı kesildi ve kocasının sesinin geldiği yöne döndü. Grubun kalanına hor gören gözlerle baktı ve çenesini kaldırdı. “Taze hava lordum,” diye cevapladı. “A açıkça görüldüğü gibi bunaldım ve biraz hava almaya ihtiyacım var. Müsaadenizle.” Küçük bir reverans yaptı, gözlerini kısarak ablasına baktı ve terasa kaçmak için grubun yanından ayrıldı.

Grace onu takip etmek için kımıldadı ama Gareth onun kolunu tuttu. “Ben gideceğim. Bunu benim halletmem lazım.”

Dışarı çıktı ve arkasından kapıları kapadı, balonun sesleri içeriye hapsoldü. Faith görünürde yoktu. İçini çekti ve terasın aşağısından sola doğru yürüdü, bildiği karanlık bir oyuk vardı.

Faith ayak seslerinin ona yaklaştığını hissetti ve gözlerini kapadı. Bu onun başa çıkabileceği bir karşılaşma değildi, buna hazırlanmamıştı. Hayatında ilk kez bir problemi çözmek yerine kaçmak istiyordu, buna sonsuza kadar arkasını dönebilirdi. Gareth’in onu aşığı olmakla suçladığı zaman hissettiği acının bir benzerini asla yaşamaya niyeti yoktu.

“Faith.”

Gözlerini açtı ve içini çekti ama ona bakmadı. Onun yerine dışındaki karanlığa baktı. "Efendim lordum?"

Tanrım, çok güzeldi. Beceriksizce boğazını temizledi, ona hitabındaki resmiyet onu ürkütüyordu. "Belki baştan başlarız diye düşünüyordum."

Faith kafasını hayır anlamında salladı ve yere baktı. "Hayır, lütfen," dedi küçük bir sesle.

Gareth öne doğru eğildi ve doğru duyduğundan emin olamadı. "Hayır mı?"

Nihayet ona bakacak cesareti topladı. Gözleri açık ve sakindi. "Hayır. Sürekli olarak 'baştan başlıyoruz.' Sen ne istersen ben o oluyorum Gareth, senin karın, eski karın, her neyse. Ama seninle asla tekrar birlikte olmayacağım."

Genç adam gözlerini kıstı. İşler planladığı gibi gitmiyordu. Ondan özür dilemeyi, ona kur yapmayı, hatta baştan çıkarmayı bile düşünmüştü ama onun bu kadar keskin bir şekilde onu reddedeceğini düşünmemiştir. Veya onu bu kadar kendi hayal dünyasından çıkarıp savuracağını. Ona sert bir bakış attı. "Gerçekten fazla seçeneğin yok Faith."

"Yasal olarak yok. Ama bana daha önce aşksız bir evlilikte hapsolmek istemediğini söylemiştin. Anne ve babanın sahip olduğundan daha azına razı gelemeyeceğini kendin söylemiştin."

"Bana beni sevmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Hiçbir zaman âşık olmayacağını sonunda itiraf mı ediyorsun?"

Faith boğazında oluşan ani yumruyu yutmaya çalıştı, kalbi çarpıyordu. Kafasını salladı. "B- ben..."

"Söyle şunu!" ısırr gibi tısladı. Gözleri bu karanlık oyukta keskin bir bıçak gibi parlıyordu ve öne doğru bir adım atınca, Faith içgüdüsel olarak türkerek geriye çekildi. "Bana söylemek zorundasın."

Gareth'ta da kendisinde de kızgınlık ateşe dönüşmüştü, neredeyse onun önünde korkudan dizlerinin bağı çözülecekti. Kendini dikleştirdi ve öne eğildi. "Seni sevmiyorum." Sesi katı ve kararlıydı, sessizlikte yankılandı. "Hiçbir zaman da sevmeyeceğim."

Gareth daha fazla ileri gitmedi ve korkunç bir şekilde onun gözlerine baktı. Dökülmemiş yaşlarla dolmuşlardı, onun can acıtıcı sözleri karşısında acıyla yıkanmışlardı. "Sana inanmıyorum." Gareth bu lafı ettiğine inanamadı.

"Neye inandığın beni ilgilendirmiyor," diye cevap verdi, sesi yorgundu. Etrafından dolanıp öne doğru yürümek istedi, fakat genç adam onu engelledi. "Lütfen, beni bırak."

"Hayır." Çenesinde bir kas atıyordu. Onun kafasının üstünden dışındaki karanlığa baktı. "Beni sevmemen beni ilgilendirmiyor. Benim karımsın ve seni eve götüriyorum."

Kafasını tekrar salladı, çok daha şiddetli. "Hayır, gelmek istemiyorum."

“Geleceksin.” Kolunun üstünden onu yakaladı. “İşte seçeneklerin: Eğer itibarını korumak istiyorsan gönüllü bir şekilde geleceksin ve dans ederken âşığına gülümseydiğin gibi bana gülümseyeceksin.” Onu yakından izliyordu. “Ya da seni buradan sürükleyerek götürürüm. Hatta gerekirse seni sırtıma alırım. O veya bu şekilde benimle eve geleceksin. Bu gece.”

Faith dudaklarını kenetledi ve omuzlarını dikleştirdi. “Sen...aşağılık bir adamsın,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından, sinde tiksinti vardı. “Ama gönüllü geleceğim. Şimdilik.”

“O zaman gülümse Leydi Roth. Gidip herkese ‘iyi geceler’ diyelim.” Gareth önden geçsin diye geriye çekilip ona yol verdi.

Marki veya markiz tarafından görülmeden Horatio Grimsby saklandığı gölgelikten çıktı ve onların gidişini izledi, kısıp gözleri Gareth’in sırtına odaklanmıştı.

Otuz Üç



Gareth’in şehirdeki evi balo yapılan yere çok uzak değilse de akşam saatlerindeki olağan keşmekeş, yolculuğu rahatsız edici şekilde uzun kıldı. Faith ve Gareth sessiz bir şekilde yol aldılar, gözleri birbirlerinden başka her yöne bakıyordu. Birkaç defa bir şey söylemek istercesine Gareth boğazını temizledi. Faith ilkinde tepki vererek bekledi. İkincisinde görmezden geldi ve camdan dışarı baktı.

Eve geldiklerinde, Gareth arabadan indi ve Faith’in rahat inebilmesi için ona kibarca elini uzattı. Faith elini aldı ve zarif bir şekilde aşağı indi, sonra onun kendisine merdivenlere ve hatta arabanın sesini duyunca kâhyanın açtığı kapıdan içeriye kadar eşlik etmesine izin verdi. Faith pelerinine sarmış bir vaziyette hiçbir

şey söylemeden öylece ayakta durup onu bekleyerek bir adım sonra ne olacağını göstermesini bekledi.

Onun sırtına bir elini koyarak Gareth onu antreden kavisli merdivenlere doğru yöneltti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Faith.

"Benim odama."

Faith merdivenlerin yarısında durdu. "Seninle yalnız kalmak istemiyorum."

Gareth tek kaşını kaldırdı. "Ben de hizmetçilerin bu tartışmaları duymasını istemiyorum."

Suratını astı. Söylediklerinde haklıydı. "Ama... tabii ki, başka bir yere gidip duyulmamayı becerebiliriz." Sırtındaki elin zorlamasıyla bir adım daha attı. "Belki, bahçe," diye önerdi.

Gareth bu öneriye güldü, her ne kadar karısıysa da bu eve daha önce hiç gelmediğini hatırladı. "Bu evde bahçe yok Faith. İleride geliştirmekle ilgilenebileceğini düşünmüştüm."

Faith'in kalbi sıkıştı. Burada güzel bir şey yaratmak için çaba sarf etmek, bu evi her açıdan kendisinin ve onun evi yapmak için uğraşmak çok isteyeceği bir şeydi. Bu düşüncelerle kafası dağılmış bir vaziyette merdivenleri çıkmaya kaldığı yerden devam etti ve Gareth'in ona halı kaplı koridordan odasına doğru rehberlik etmesine izin verdi.

İçeri girince, kapıyı kapattı ve ona doğru döndü. "Şimdi senin açıklamanı dinlemek istiyorum, Faith."

Anında, bütün o ev kadını hayalleri bir anda söndü ve Rothmere'den ayrıldığı günden beri içinde biriktirdiği o bıkırtıcı öfke yeniden ateşlendi. "Benden neyi açıklamamı beklediğinize dair bir fikrim yok lordum."

"Bana neden olduğunu söyleyerek başlayabilirsin."

Kafasını salladı. "Olmayan bir şey için size açıklama yapamam. Ne de asılsız suçlamalar karşısında kendimi savunabilirim."

"Suçlamaları asla reddetmedin."

"Reddecek bir şey yok."

Gareth gözlerini dikerek ona uzun bir süre baktı, sonra kafasını salladı. "O zaman ne yapmamızı öneriyorsun prenses?"

Faith derin bir nefes aldı. "Pelthamshire'a, eve gitmek istiyorum. Orada kalmak."

Genç adam gözlerini kısarak baktı. "Evliliğimizin öyle basitçe donmasını mı istiyorsun? Sen kendi hayatını yaşayacaksın, ben de kendiminkini mi?"

Sesi tehlikeli bir şekilde yumuşaktı ve Faith her bir kelimenin altında yatan kızgınlığı hissediyordu. Yine de çekinmeksizin devam etti, sadece sesi biraz titriyordu. "Tabii siz isterseniz kendinize bir metres edinebilirsiniz."

Öfkesi artık taşma noktasına gelmişti. Gareth ona doğru bir adım attı. "Bu senin için de iyi olur, değil mi prenses?" Sesi neredeyse hırıltı gibiydi. "Âşığıyla görüşmeye devam edebilir ve benim de bir tane olduğunu iddia ederek bana bir mirasçı vermeyi reddedebilirsin."

Faith hiçbir şey söylemedi ama yanaklarında iki tane kırmızı nokta belirdi, elleri yanlarında kasılarak küçük yumruklara dönüştü. Genç adam ona doğru bir adım daha atınca geri adım atma arzusuna direndi.

“Hâlâ inkâr etmiyorsun?” Ona uzandı ve çenesini eliyle sıktı.

Genç kadının korkudan nefesi kesildi ama gözleri cesur bakıyordu. “Elinde kanıt yok.”

Bu söze Gareth gülümsedi. Yavaşça, öfkeli, “Kanıt,” diye tekrar etti. “Onu da reddetmiştin, hatırlarsan.” Ama kanıt kolaydı. Ona kâhyanın kulubesinde verdiği cevaba gönderme yaptı, eğer isterse o cevabı tekrar canlandırabilirdi özellikle genç kadın neyin geleceğini göremezken.

Bilerek çenesini serbest bıraktı ama elini çekmedi bunun yerine kaydırarak yanağını okşadı.

Faith kocasının ani dokunuşundan ürperdi. Nefesini tuttu, gözlerini onunkilerden ayırmamaya çalıştı, hissettiği ani kararsızlığı fark etmesinden korktu. Kalbi pırpır etti ve hızla atmaya başladı, onun duyduğundan emindi. “Ne yapıyorsun?”

“Faith...”

İsminin onun ağzından yumuşakça dökülmesi gözlemini fal taşı gibi açmasına sebep oldu. “L-lordum?” Sesinin soluksuz kalışından nefret etti, yerin ayaklarının altından çekilişinden ve hemen şimdi uzanıp, dengesini korumak için elini onun göğsüne koyması gerektiğinden.

O eli kendi eliyle kavradı ve yanağını başparmağıyla

okşamaya başladı. “Seni öpeceğim,” diye uyardı ve bir adım daha attı.

“Hayır!” diye karşı çıktı ama genç adam onun yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını onunkilere bastırmak için eğilince sesler kesildi. Son bir kez daha kontrolünü ele almaya çalışmak için mücadele verince, küçük, yumuşak, hatta inleme gibi bir ses çıktı genç kadından.

Fakat mücadele kısa sürdü. Kokusu onun başını döndürdü, düşünmesini imkânsız hale getirdi. Bütün yapabildiği ona tepki vermek ve içgüdülerini takip etmektir. İçini çekti ve karşısında eridi. Genç kadın ona karşılık verdi, dudakları onunkinde eriyor ve ayağının altında herşey kayıyordu. Onu daha uzun öptü, o öpüşün içine evliliklerinin aşk ve güzellik dolu olması için taşıdığı bütün hayalleri ve umutları koydu. Neyi harekete geçirdiğini bilmeden genç kadın onu tekrar öptü.

“Evet,” diye mırıldandı genç adam. “Öp beni prenses. Tam da böyle.”

Yumuşak ve utangaç bir biçimde dilleri birbirine değdi. Gareth inledi ve öpüşünü derinleştirdi, dili ağzının içine girmiş, onun tadına bakıyor ve bir karşılık arıyordu. Öpüşmeyi kesmeden onu kollarının arasına aldı ve yatağa doğru götürdü.

“Gareth?” Genç adam onu yastıklarının üstüne yatırdı, dudakları yanaklarına doğru kayarken farkında olmadan onun ismini fısıldadı. Elleri bir süre yana düştü, genç kadın inliyordu. Temassızlık kısa sürdü ve genç

adam onun yanına yatağa uzanınca genç kadının korkulan dağıldı.

Genç adam yumuşakça onun yanağına düşen saçı kaldırdı. "Çok güzel," diye mırıldandı. Tutkulu siyah gözleri onunkileri yakaladı ve tuttu. Genç kadın ona doğru döndü, sokularak yanağını gömleğine sürttü. Genç adam ellerini yüzünden çekti ve genç kadının göğüs kafesine yerleştirdi, elleri ağır ve sıcaktı. Şefkatle sarı saçlarını öptü, her ne kadar onu baştan çıkarmaya niyetlenmişse de, genç kadının masumluğuyla şimdi baştan çıkarılanın kendisi olduğunu fark ediyordu.

"Faith beni dinle."

Başını eğdi, yanakları yumuşak bir biçimde göğsüne dokunuyordu.

"Senin onayın olmadan bunu yapamam." Genç kadın hareketsiz kaldı ve soluğunu tuttu. "Ablana verdiğim sözden beni azat etmeni istiyorum."

Faith alt dudaklarını ısırırdı ve düşünmeye çalıştı ama zordu, çok zordu, onun bu şekilde baskısı altındayken, onu solurken, onun sıcaklığına ve gücüne bu kadar çekilmişken. İlk tartışmaları esnasında hissettiği yalnızlık duygusu ortadan kayboluyordu ve onun tekrar gelmesini, tekrar aynı anlamsız boşluğa düşmeyi istemiyordu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı küçük bir sesle.

Gareth'in göğsü yerinden çıkacak gibi oldu. Her şeyi unuttu, ona ihanet ettiğini, ona yalan söylediğini ve evlilik yeminini tutmadığını tümüyle unuttu. O an hayatta

tek istediği şey, onu, bu güzel kızı korumaktı herkesten gerekirse kendisinden bile.

"Biliyorum," diye cevap verdi, sesi boğuktu. Onu biraz kendine doğru çekti. "Bana bak," dedi.

Faith kafasını kaldırdı, gri gözleri parlak ve savunmasızdı.

"Şu an birlikteyiz," dedi ve devam etti. "Ve sonsuza kadar birlikte olabiliriz." Durdu ve sorun çıkarmayacak, incitmeyecek doğru kelimeleri aradı. "Birbirimize yaptıklarımızı veya söylediklerimizi değiştiremeyiz. Ama belki onların geçip gitmesine izin verebiliriz... eğer istersen."

Genç kadın yumuşakça başını salladı. Onu verdiği sözden kurtaracak kelimeleri söylemek için ağızını açtı ama sonra durdu. "Biz şimdi?..." Sorunun ortasında durdu, elini kaldırdı ve titreyen parmaklarıyla onun dudağına dokundu. "Evet," diye mırıldandı, yanda kalmış sorusunu kendi cevaplayarak, daha sonra ekledi, "Evet, lütfen."

Gareth inledi ve onun parmak uçlarını öptü, sonra onun dudaklarını alıp, onu bütün endişe ve kaygılarından uzaklaştıracak uzun ve sersemletici bir öpücük verdi. Ağız çenesinde dolaşmak için onunkinden ayrıldı, sonra ince boynunun köprücük kemiğine uzanan hatlarında yakıcı öpücüklere dönüştü. Dudaklarını onun üzerinde gezdirdi, bu zarif kemiğin sertliğine aldanmayıp onun yumuşak teninden zevk almaya devam etti.

Faith son derece zevk içinde soluğunu tutmuştu, içinde sıcak bir sıvının kabarak yükseldiğini ve onu yutan

bir heyecanla dalgalar halinde dışarı yayıldığını hissetti. Her bir hücresi canlanmış ve uyanmıştı. Teni farkındalıkla ürperiyordu, dokunulmaya susamış gibiydi. Elleri ona dokunma arzusundan neredeyse acı çekiyordu.

Gareth'in elini gövdesinin üstünde dolaştırdığını hissetti, bir an durdu, sonra devam etti, parmaklarının hareketi nihayet hafifçe göğsünün etrafına geldiklerinde durdu ve onları okşamaya başladı. Sırtını kavis yaparak bu hassas tepecikleri kaldırdı, genç adam avucunun içinde daha sıkı kavrasını istedi.

Gareth karsının meme uçlarının uyarıldığını gururla fark etti ve elbisesinin arasından onları elinin ortasında bastırdı, artık daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Onun bedenini kendisininin altında hissetmeliydi, onun en gizli yerlerini bulmalı ve en hassas yerlerine dokunmalıydı; elleriyle, dudaklarıyla ve diliyle.

Sabırsız bir şekilde korsesine asıldı, bu zarif giysiye aşağıya çekti, ta ki krem rengi göğüslerden biri ortaya çıkana kadar. Kafasını eğdi ve koyu pembe meme ucunu ağzına aldı. Faith yumuşak bir çığlık attı, çıkardığı o tatlı ses onu ürpertti ve daha da uyardı. Meme ucunu bıraktı, diliyle son bir kez yaladı ve başını kaldırdı.

"Seni görmek istiyorum. Her yerini." Sesi arzudan boğuklaşmış ve duyduğu acı veren ihtiyaçtan pürüzleşmişti.

Faith yavaşça gözlerini açtı ve gülümsedi. "Şimdi mi?" Aslında bu gerçek bir soru değildi. Hiç bu kadar sıcak

hissetmemişti, bu kadar gevşemiş, bitsin istemiyordu. Keşfettikçe vücudunun her bir parçasını öpüyordu, her nefeste beraber yarattıkları bu sihirin içine onu daha da fazla çekiyordu.

Onu giysilerinden tümüyle çıkardıktan sonra ayağa kalktı ve ona gülümsedi, kendi giysilerini çıkarmaya başladı. Faith yana kıvrıldı ve onu seyretti, gözleri merakla doluydu. Onu aslında daha önce, evlendikleri gece çıplak görmüştü ama utanmış ve kafasını çevirmişti. Bu defa hiçbir şey böyle olsun istemiyordu, aralarında hiçbir şey gizli kalsın ve yanlış olsun istemiyordu.

Yatağa dönünce eliyle onu pürüzsüz bir şekilde okşamaya başladı ve rahatlatarak arkasına yatırdı. Elleri vücudunda yumuşakça geziniyordu. "Sana dokunmayı seviyorum prenses," diye fısıldadı, sesinde hafif bir çekince vardı. "Sen çok beyaz tenlisin, bense esmerim." Kamına gelince parmaklarını genişleterek açtı. "Senin teninle benim benim arasındaki tezat çok güzel."

Cevap olarak, Faith elini onun göğsüne yerleştirdi ve başıyla onayladı. Parmaklarının birleştiği yerdeki v formu kıvrık tüylerin gıcıklaamasıyla bozuldu ve genç kadını gülümsetti. Bu gülümseme Gareth elini daha aşağılara götürmeye başlayınca yerini şaşkınlığa bıraktı. İçgüdüsel olarak bacaklarını kapamak istedi ama sonra durdu ve kendini gevşemeye zorladı.

Sonrasında artık hiçbir şey düşünemiyordu. Ona dokundu, elleri aşağıya ve içeriye kayıyordu, zevkle

kıvrandı, daha önce varlığını bile bilmediği bir zevkle. Parmakları dans ediyordu ve onu bir şeyin kıyısına doğru sürüklüyordu... *neyin kıyısına?* Genç kadın merak etti.

İçerde durdu ve yumuşak bir şekilde parmağıyla ileri doğru hafifçe dokunmaya başladı, bir taraftan da genç kadının yüzünü seyrediyor, o tatlı patlamanın başlamasını bekliyordu. Neredeyse gelecekken, durdu ve biraz daha onu seyretti. Genç kadın sakinleşti ve kıyıdan geri geldi. Tam ona sorular sormak için ağzını açmıştı ki, genç adam tekrar başladı ve bu defa onu hiç aralıksız yükseltti, ta ki ona *çığlık* attırıp, bütün dünyasını etrafında döndürüp, kelebekler uçurup, içini dışına taşırana kadar.

Nihayet Faith sakinleşti ve gözlerini açtığı anda onu kendisini seyrederken buldu, dudaklarının kıvrımlarında küçük bir gülümseme geziniyordu. Parmaklarını onunki-
lere doladı ve, "Seninle sevişmek istiyorum," dedi.

Faith başını salladı, kendinde konuşma cesareti göremiyordu.

Gareth genç kadının elini sertleşmiş organının üzerine koydu ve onu parmaklarıyla sarmasını istedi. Genç kadının gözleri merakla doldu, serbest bırakılmasının tadını çıkararak onun üstünde parmaklarıyla gezindi.

"Mermerin üstündeki gül yaprakları gibi," diye fısıldadı, sonra kızardı ve dudaklarını ısırdı. Genç kadın ona baktı, tepkilerini anlamaya çalıştı ve nefesini tuttu. Yarı açık gözkapaklarının altında kahverengi gözleri tutkuyla ve ihtiyaçla için için yanıyordu. Onu ileri geri hareket

ettirdi, sonra tekrar ileri, ta ki Gareth onun ismini fısıldayıp bir sonraki dokunuşla kasılana kadar.

Gareth sadece birkaç dakika dayanabildi, onu bir an önce alma, içine girme ve tohumlarını ona boşaltma arzusunu dizginleyemedi. Kendini onu deli eden dokunuşlarının tadını çıkarmaya zorladı, ta ki artık dayanamaz hale gelene kadar. Oturdu ve ateşle onun dudaklarına saldırdı, tutku doluydu, onu tekrar yatağa, kendi altına aldı. "Şimdi prenses," diye fısıldadı sesi, ısrarcı, sızlatan bir arzudan gergindi.

Nazıkçe onu yastıkların üstüne yatırdı ve bacaklarının arasına yerleşti, sertliği dikilmiş, onun bedeninin girişinde duruyordu. Onun gözlerini gözleriyle yakaladı ve kendini onların güvenli, gümüşü derinliğine bıraktı, ilk seferde girdi ve bedeninin içine derin bir şekilde daldı.

Faith'in yüzü buruştu ve keskin, acı dolu bir sesle bağırdı.

Gareth kendini dimdik tuttu ve kimıldamadı sonra gözlerini kapadı ve başını arkaya attı. Boynundaki kaslar gerilmişti, yüzünde çektiği eziyetten memnun bir ifade vardı. "Aman Tanrım!" diye nefes aldı, sonra kendini altında şok içinde kimıldamadan yatan kıza bakmak için zorladı. Dikkatlice kendini onun yanındaki yatağa bıraktı, hâlâ onun içindeydi ve onu kollarının arasına aldı.

"Faith?"

Genç kadının acısı azalıyordu ve yerini ilk kez içinde bir şeyle dolu olmaktan kaynaklanan meraklı, gergin

bir duyguya bırakıyordu. Soru soran gözleri onunkiyle buluştu ve kıvıldadı. Gareth inledi. "Yapma... lütfen, yapma," diye soludu.

Faith'in gözleri buğulandı ve genç adam dudaklarıyla yumuşak bir biçimde onun alnını öptü, her iki eliyle saçlarını okşadı ve dudaklarını onunkilerin üstüne getirdi. Onu şefkatle öptü ve içinde dikkatlice hareket etmeye başladı. Genç kadın nefesini tuttu ve Gareth onun ön dişleriyle alt dudağını ısırıldığını hissetti. "Evet prenses?"

"Evet," diye cevap verdi onun ağzının içine nefesini vererek.

Gareth elini atıp onun düzgün kalçalarını kavradı ve ona kendisiyle nasıl hareket etmesi gerektiğini göstermeye çalışarak bastırdı. "Birlikte sevgilim," diye fısıldadı.

Faith yetenekli bir öğrenciydi ve kısa zamanda kısa nefesleri uzun nefes alışverişlere ve sonra da inlemelere döndü. Tek bir beden olarak hareket ediyorlardı, hangisinin başlayıp hangisinin durduğunu söylemek mümkün değildi, sessiz söylenen tatlı kelimeler aralarında dolaşıyordu, ta ki genç kadın gelmekte olduğunu anlayana kadar. Gözleri irileşmişti.

"Gareth!"

İsmi büyük, uzun bir sese dönüştü ve son bir kez daha onun içine derin girdi, sonra zevk çılgınlıkları atmaya başladı, her hücrelerinde zevkten kıvrılarak olağanüstü bir patlamayla kendisini onun dolyatağına boşalttı. Her şey

yok oldu, dokundukları her şeyde sadece onlar, sadece ikisi vardı.

Bir süre sonra altında kıpırdandığını hissetti. Onu kollarıyla sardı ve onu da alarak, kendisini arkaya yuvarladı, bacakları hâlâ tatlı bir şekilde birbirine dolaşıktı, genç kadının başını omuzlarına koydu. Saçını okşadı. "Sana acı verdiğim için üzgünüm prenses."

"Böyle olacağını... b-biliyordum... y-yani..." biraz kekeleydi ve yanakları kızardı. "Grace ilk seferde biraz acıyacağını söylemişti."

Alnına bir öpücük bastırdı, içinde müthiş bir pişmanlık hissetti. "Bunu senin için daha kolay yapabilirdim. Sadece bilmiyordum."

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez onları geri almak için neler vermezdi. Faith kollarının arasında kaskatı kesildi ama bir şey söylemedi. Bir süre bekledi, sonra kafasını geriye attı ve onun yüzünü görmek için parmağını onun çenesinin altına yerleştirip kaldırdı.

Gözleri ciddi ve sıkıntılıydı. "Bu-bunu..?" Farkında olmadan alt dudağını çiğneyerek, "Bunu bir başkasıyla... yaptığımı mı...düşündün?" Sesindeki acı çok açıktı ve Gareth'in kalbi vicdan azabıyla sızlıyordu. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Artık cevaplanmamış bir soru biçiminde bile olsa yalan istemiyordu, başını salladı.

Faith gözlerini dikip ona baktı, akıllı fınl fınl dönüyordu. Onun bir aşığı olduğuna karar vermesi, kendisinin bu denli bir ihaneti yapabileceğine, yapmayı

düşünebileceğine inanması hayretler vericiydi. Biraz evvel paylaştıkları tutkuyu ve güzelliği düşününce ve birdenbire, sonunda neye dönerse dönsün, kendisiyle başta sevişmekteki niyetinin yalan söylediğini kanıtlamak olduğunu anladı.

Sadece birkaç dakika önce aşkla parlayan gözleri karanlık ve kasvetle kaplanmıştı. Hiçbir şey söylemeden genç adamın göğsünden kalktı ve arkasını döndü, kör gözlerle yatak örtüsünü kendine çekti ve ince omuzlarının üstüne örttü.

Gareth bir elini ona doğru uzattı ama sonra geri çekti, ona dokunarak işleri daha mı iyi mi, daha mı kötü yapardı emin olamadı. Kımıldamayınca, dönerek yataktan çıktı ve giysilerine uzandı, onları giydi ve en son kemeri beline oturttu. Örtülerin altındaki hareketsiz bedene son bir kez daha baktı ve sessizce odayı terk etti.

Kocasının gittiğini anlar anlamaz, Faith duygularının üstündeki baskıyı kaldırdı. Yüzünü yastığa gömdü ve ağlamaya başladı, omuzları hıçkırıklarının şiddetinden sallanıyordu. Gözyaşları tükenene kadar ağladı, haftalardır süren ve bu gece doruğa çıkan duygu karışıklıklarından yorgun düşmüştü.

Gareth çalışma odasına yollandı, gittikçe içindeki öfke, kendisine duyduğu öfke artıyordu. Aptalın tekiydi. Kapıyı açtı, içeriye o kadar hızlı itti ki duvara çarptı, doğruca içki büfesine gitti, büyük bir bardak çıkardı ve ağzına kadar içki koydu. Bir diğışte içti ve diğşerini doldurmaya

başladı, sonra şöminenin üstündeki aynadan kendi yansımasını gördü.

Kendisinden nefret ediyor ve tiksiniyordu. Öfkeli bir kükremeyle bardağı aynadaki aksine fırlattı ama hiç rahatlama duymadı. İnlerek iki elini de duvara dayadı ve gözlerini kapadı, kafasından hiç gitmeyen eziyet görüntülerinden kurtulmayı umut etti. Ne kadar denerse denesin, gelmeye devam ettiler. Gözlerini açtı ve başka bir şışeye ve bardağı uzandı.

Hiçbir işe yaramasa da içerek unutmak onun için bir sığınak ve avuntuydu.

Otuz Dört



Faith irkilerek uyandı. Oda karanlıktı ve her yer sessizdi, bir şeylerin ters gittiğini sezebiliyordu.

Sonra hatırladı; kendisiydi yolunda olmayan. Gareth'in evindeydi, Gareth'in yatağındaydı ve Gareth ile o daha yeni... Yatakta doğruldu ve bir anda tümüyle uyandı, yatağın boş tarafına baktı. Gözleri doldu, zorlukla gözkapaklarını kırıştırdı ve sessizce gözyaşlarını sildi. Yeterince ağlamıştı, artık problemleri çözme zamanıydı.

Kararlı bir şekilde yatak örtülerini itti ve yataktan fırladı. Giysileri yüz kızartıcı bir şekilde etrafa yayılmıştı. Faith Gareth'in bu giysileri üzerinden nasıl öperek, dişleyerek ve bedeninin her noktasını keşfederek çıkardığını hatırlayınca yanakları kızardı. Sıkı bir kafa sallayışla hatıraları kafasından attı ve elbiseleriyle iç çamaşırlarını

yerden almak için eğildi. Giyebileceği tek şey bunlardı ve evi çıplak dolaşarak kocasını araması beklenemezdi.

Kapı eşiğindeki küçük bir ses onun hızla dönmesine sebep oldu, çıplak göğüslerine kombinezonunu geçirdi. Gözleri karanlığı taradı ama hiçbir şey göremedi.

Hızlıca giyindi. Çoraplarını umursamadan ayakkabılarını aradı. Bir tanesini yatağın kenarında buldu ama diğerini bulamadı. İçini çekerek eğildi ve yatağın altına baktı. Tabii ki oradaydı, parmaklarının ucundaydı, eğer uzanırsa. Bunu yaparken kapının sessizce açıldığını duydu.

Yatağın altından o yöne baktı. Bir çift çizme odaya girdi ve ona doğru yürümeye başladı. Çocukça bir duyguyla yatağın altına girip saklanma düşüncesi kafasından geçti. Bu saçma düşüncüyü bastırdı. Ayakkabısını alıp ayağa kalktı ve saçını yüzünden çekmek için başını geriye attı.

"Seni aramaya geli..." cümlelerinin yarısında durdu ve baktı. Onunla yatağın ucuna gelen Gareth değildi. Horatio Grimsby'di, yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Faith şok içindeydi ve o kadar aniden karşısında belirmişti ki genç kadın ne bağırabilirdi, ne kaçabilirdi, ne de başka bir şey yapabili. Adam uzandı ve bir eliyle onun ağzını kaparken diğer eliyle onu sırtından iterek duvara yasladı. Faith ayakkabısını düşürdü ve ona vurmaya çalıştı.

"Dur, lütfen, hayatım. Beni dinle!" diye tısladı Horatio.

Gözleri irileşmiş bir şekilde Faith kafasını salladı. İki eliyle uzandı ve onun bileğini sıkmaya başladı, elini ağzından çekmeye çalışıyordu.

“Bu kadar sert mücadele etme, Tanrı aşkına. Seni incitmeye gelmedim.”

Faith bir an durdu ve ona inanmayan gözlerle baktı.

“Buraya seni kurtarmaya geldim. Kocanın seni baloyu terk etmeye nasıl zorladığını gördüm. Sana davranış biçimi utanç vericiydi, gerçekten...” Horatio gergin bir şekilde gülümsedi. “Seninle ben asla böyle konuşmam aşkım.” Gözlerini daha iyi görebilmek için yüzünü biraz cama döndürdü. “Bana bağırmayacağına söz ver.” Genç kadın başını salladı ve ihtiyatlı bir şekilde adam elini çekti ama onu hâlâ tutuyordu.

“Sen terasta mıydın?”

Başını salladı. “Evet. Dansımızdan sonra benim arkamdan terasa gelmen çok tatlı bir davranıştı ama ne yazık ki o aksi kocan ortaya çıktı. O gelince karanlık bir yere saklanıp sizi dinledim.” Gözleri sevimli bakıyordu. “Londra’ya beni bulmak için geri geldiğini biliyorum.”

Faith kendini rahatlamaya ve normal nefes almaya zorladı, her ne kadar kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyorsa da. Onun kendisini bulmak için Londra’ya geldiğini düşünmesi aklını yitirdiği anlamına geliyordu. “Nasıl?” diye sordu, sesi bilerek son derece tepkisizdi, “Nasıl buraya girmeyi başardın ve beni buldun?” Gareth’in

nerede olduğuna dair ufak bir fikri yoktu, hatta evde olup olmadığını bile bilmiyordu.

“Basit bir şekilde evdeki bütün ışıklar sönene kadar bekledim ve dar yoldaki hizmetçi girişinden girdim.” Faith başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. “Bu arada kocan oldukça bilincsiz bir halde, çalışma odasında kendinden geçmiş uyuyor.”

Kormaya başladı. “Gareth? Bilinçsiz?” Sesinde hafif tiz bir çığlık vardı, Horatio’nun yüzünden bir kızgınlık geçer gibi oldu. Faith içinden yavaşça üçe kadar saydı ve soğukkanlı durmaya çalıştı. “Yaralı mı?”

Horatio kafasını salladı. “Hayır. Sadece dibine kadar sarhoş,” dedi, sesinde bir alay vardı. “Sana bakmadan önce tam anlamıyla sızmasını bekledim. Bir kapları çubukla dürtür gibi dürttüm ama uyanmadı. Her şey mükemmel oldu yani.” Faith’i tutuşunu biraz gevşetti. “Benimle işbirliği yapmayacaksın diye korkmuştum... görevlerin gereği, tabii. Bu gece soylu birini öldürmem gerçekten gereksiz olurdu.”

Faith’in gözleri fal taşı gibi oldu.

Düşünceli bir şekilde Horatio gözkapaklarını düşürdü. “Belki de bunu yapma şansım varken yapmalıyım. Senin arkandan gelmeni engeller.”

Dehşet içindeydi, soğuk ve tüyler ürpertici. “Oh, hayır,” dedi tereddütle. “Gerekli olduğunu sanmıyorum. Benim arkandan gelmez. Bana gerçekten tahammül edemiyor, biliyorsun.”

Lort Jameson gözlüklerinin altından ona şaşırarak baktı, sanki onun samimiyetini ölçmeye çalışır gibi.

“Belki o uyanmadan, bir an evvel buradan çıkmalısınız,” diye ekledi genç kadın, kendini gülümsemeye zorlayarak.

Horatio ona bir süre baktı, sonra nihayet rahatladı ve onu serbest bıraktı. Elini uzatıp onun elini tuttu ve dönüp onu odadan çıkarmak için öncülük etti. Fakat gözleri darmadağın yatağa takıldı ve içini çekti.

Faith onun bakışını izledi. Yatağın bu hali Gareth’in onun bakireliğini aldığı için açık kanıtıydı.

Horatio kafasını salladı. “Oh, Faith.”

Gözlerini kapadı ve sanki utanmış gibi yere indirdi, onun bu durumdan kurtulmak için numara yaptığını anlamasından kaygı duydu. Fikrini değiştirmeden önce onu bu evden uzaklaştırmalıydı, kendini savunamayacak durumda olan Gareth’a zarar vermeye kalkmadan önce. “Üzgünüm,” diye mınıldandı, onu sakinleştireceğini düşünerek.

“Oh, benim tatlı sevgilim.” Horatio ona şefkatli gözlerle baktı. “Senin özür dileyeceğin bir şey yok. Bu alçak sana tecavüz etti.”

Tecavüz kelimesi üzerine Faith sanki fiziksel olarak biri ona vurmuş gibi irkildi. Tam bu suçlamayı reddetmek için ağzını açıyordu ki sonra kapattı. “Bir an evvel gidebilir miyiz, lütfen?” Sesini olabildiğince küçük ve telaşlı yapmaya çalıştı.

Başka bir şey söylemeden Horatio onun elini tuttu.

“Bekle,” dedi genç kadın. “Ayakkabılarım.”

Onun durup ayakkabılarını giymesine izin verdi ve giyerken onu seyretti. Bir an Faith kaçmayı düşündü ama çok kötü bir fikir olduğuna karar verdi. Sadece evi bilmiyor olması değil, saklanacak bir yer bulsa dahi sızmış kocasını deli bir adamla yalnız bırakması olacak şey değildi. Doğruldu ve başını salladı. “Hazırım,” dedi.

Horatio önde o arkada sessizce odadan çıktılar ve koridoru geçip merdivenlere ulaştılar. Dikkatli bir şekilde aşağı katta bir hareket olup olmadığını kontrol ettikten sonra merdivenleri inip, antreye girdiler. Faith bir şekilde, önünden geçerlerken kapısı yarı açık çalışma odasına doğru tek bir bakış bile atmamayı becerdi.

Otuz Beş



"Lordum?"

Gareth kırmızı deri koltuğunun kenarında oturuyordu, başını ellerinin arasından kaldırdı ve Desmond'a baktı. "Eğer saçma derecede büyük bir bardak suyla veya kendimi bu sefil halden çıkarabilmem için bir silahla gelmediysen, ne söyleyeceğini duymak istemiyorum." Başını tekrar ellerinin arasına koydu.

Desmond ilk kez ters bir cevap vermedi. Tam aksine sessizce ayakta durdu, bakışlarını normalde düzenli olan odada dolaştırdı. Oda sanki bir gece önce kavgalı gürültülü bir parti yapılmış gibi görünüyordu ve kokuyordu. Sandalyeler her zamanki yerlerinden oynamış, şöminenin üstündeki ayna bile kırılmıştı ve her yerde cam kırıkları vardı, hem aynanın hem de Gareth'in fırlattığı içki

bardağının parçaları yerlere saçılmıştı. Masanın üstüne balyalar halinde parşömen kâğıtları yayılmış, üstlerine bir mürekkep şişesi devrilmişti, şişenin içindekiler kâğıtların üstünde siyah lekeler oluşturmuştu.

Desmond cevap vermeyince, Gareth tekrar ona baktı. "Ne var?" dedi.

"Lordum, Seth kontu ve kontesi geldiler."

"Peki, onlara evde olmadığımı söyle."

"Zaten söyledim, beklenmediklerini bildiğim için." Gareth'i suçlayan bir bakışla bakmamaya çalıştı. "Beklemekte ısrarlılar lordum." Havada asılı kalan bu ima uşağın zor bir gün geçirdiğini söylüyordu.

Gareth içini çekti ve yalpalayarak ayağa kalktı. "Neredeler?"

"Onları diğerleriyle birlikte..."

Bitirmeden arkasındaki kapı açıldı ve kapı aralığından Grace gözüktü, arkasında da mahcup gözlerle Amanda vardı. Kocaları onları daha yavaş bir şekilde takip ediyorlardı, Jonathon öfkeliydi, Trevor ise sınıyordu.

"...Huntwick kontu ve kontesi," diye bitirdi cümlesini Desmond. Grace'e tepeden bir bakış attı. "Ki onlar da beklenmiyordu."

Grace uşağın etrafında adımladı, yaşlı adam ağzının içinde homurdanarak döndü ve odayı terk etti. Genç kadın onu görmezden geldi. "İyi günler lordum." Aniden durdu ve ağzı açık bir şekilde etraftaki karışıklığa baktı.

Amanda neredeyse bağıarak, "Aman Tanrım, Gareth sanki burada kavgı çıkmış gibi!" dedi.

Grace'in kaşları çatıldı. "Faith nerede?"

"Uyuyordur, sanırım," diye cevapladı Gareth. "Gidip ben de ona katılacağım, eğer izin vererseniz."

"Uyuyor mu?" Grace'in sesi hayret içindeydi, "Ama neredeyse akşam olmak üzere," diye itiraz etti.

"Hayatım, belki Faith sabah geç saate kadar ayakta kalmıştır," diye müdahale etti Trevor, durumdan pek hoşlandığı açıktı.

"Evet," diye onayladı Jonathon, "Özür dileyip, ayrıl-sak iyi olur." Karısına sert bir bakışa attı.

"Akşam mı olmak üzere?" Herkes dönlüp camdan dışarıyı seyreden Gareth'a baktı. Kendisinin dipsiz uykusunda kimse onu rahatsız etmek istememişti, oda o yüzden hâlâ kasvetli perdelerle örtülüydü. Grace'e döndü, kaşlarını çatarak, "Faith seni görmedi mi?" diye sordu.

Grace kafasını salladı, gözleri panikle büyümüştü. Gareth odayı terk edip, merdivenleri koşarak uzun adımlarla çıkmaya başlayınca, Amanda'nın elini yakaladı ve kendisiyle gelmesi için onu çekti.

Gareth neredeyse merdivenleri yanılamıştı, telaşla onlan birer ikiye çıkarak ikinci kata ulaştı. Amanda ve Grace dolaşan etekleri yüzünden, onu daha yavaş takip ediyorlardı. Yukarıya ulaştıklarında Gareth koridorda kayboldu. İki kadın onu izledi, onu bulana kadar bütün

odalara tek tek göz attilar, ana süitin önünde kapı eşiğinde ayakta duruyordu.

Grace onu itip geçti. "Faith nerede?" diye tekrarladı. "Burada değil," dedi Gareth gergin bir sesle.

"Burada olmadığını görebiliyorum. Bana nerede olduğunu söyle."

Gareth ona can yakan bir bakış fırlattı. "Eğer bilseydim, koşarak gelip ona bakmazdım. Dün gece ben aşağıya indiğimde o burada yatıyordu."

"İnip kafayı bulduğunda," diye saldırgan bir şekilde suçladı Grace.

Gareth gözlerini kısı. "Seninle flört ederken Hunt'ı en az bir veya iki kere çaresiz bir şekilde sarhoş bulduğumu hatırlıyorum. Adamları kendini kaybedecek kadar sarhoş olmaya yönelmek acaba Ackerly kadınlarına özgü bir davranış olmasın?"

Grace kötü kötü baktı.

"Jonathon'ı hiç sarhoş gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Amanda gururla.

"Çünkü sarhoş olmam," diye ekledi Jon, odadan içeri girerken.

Trevor da arkasından belirdi, arkadaşını dirseğiyle dürttü ve kafasını eğip Grace ve Gareth'a doğru baktı. Grace markiyeye savaş açmaya hazırlanmış gözüküyordu, arkadaşı da bu kavgaya dünden razı gibiydi. "Peki, o zaman Faith nerede?"

Her iki kuzgün yüz de Trevor'a döndü. "Burada değil!"

"Tamam, bunu görebiliyorum," diye mırıldandı.

Amanda'nın dudakları gerildi, Jonathon ona tedirginlikle baktı. Hemen kendini topladı. "Faith asla düşünce-siz bir şey yapmaz," dedi. "Eğer burada değilse, Grace'i görmeye de gitmediyse demek ki gidebileceği tek mantıklı yere gitmiştir."

Grace kafasını salladı. "Biz buraya doğrudan Cleo Hala'yı ziyaretimizden geldik."

Gareth suratını ekşitti. "Peltahmshire'a eve gitmek-ten bahsetmişti."

Grace gene olumsuz bir şekilde kafasını salladı. "Oradan daha yeni geldik ve bizimle buraya döndü. Bununla beraber seni tek kelime etmeden terk edebilir lordum ama bana ve Cleo Hala'ya nereye gittiğini söylemeden adım atmaz."

Gareth odayı adımlamaya başladı, kaşları düşün-celerle çatılmıştı. Bir an durdu ve yapılmamış yatağa baktı, Faith'in bakireliğini nasıl kaba bir şekilde aldığını hatırlayınca kötü oldu. Çarşaflardaki izler onu çarptı ve yüzüne yansıyan pişmanlık ve kendini suçlamayla gözle-rini kapadı. Unuttuğu iki çift kapının girişinde fısıldaşıyor ve dikkatlice onu izliyorlardı.

Eğildi ve yerdeki objeleri karıştırdı, elinde Faith'in çoraplarıyla ayağa kalktı, sonra odadaki kalabalığa döndü. "Normal bir şekilde giyinmemiş."

Grace'in gözleri büyüdü ve genç adamın elinde

tuttuğu zarif ipek parçasına odaklandı. "Olamaz," diye onayladı. "Bir şey onu hızlı giyinmeye zorlamış ve çorap-larını giyerek zaman kaybetmek istememiş."

Gareth başıyla onayladı. "Bir şey," diye tekrar etti düşünceli bir şekilde. "Veya birisi." Ve sonra daha önceki gibi bütün kanıtlar onu bir şeye yöneltti. Kol düğmesi, Rothmere'deki barbarlık, neredeyse o gelmeden önce yapılan evlenme teklifi, Faith'in nezaketinden faydalana-rak ona asılması...

Grace kafasını yana eğdi, akıllı fır fır dönüyordu. Belli belirsiz, bulanık bir düşünce onun bilincini tırmalıyordu. Kaşlarını çattı. Neydi bu? Gareth onun yüzündeki ifadeyi gördü ve onun da kendisiyle aynı sonuca gelmesi için bekledi.

Ve yüzü birden aydınlandı. *Dün geceki dans!* Grace soluğunu tuttu ve mavi gözlerini Gareth'in esrarlı kahve-rengi gözlerine kaldırdı. "Lort Jameson!" dedi aniden. Jameson son derece tuhaf davranıyordu ve olması muh-temel tek zanlı oydu.

Gareth gergin bir şekilde başıyla onayladı, Grace onun yüzündeki ifadesizliğe ve hareketlerindeki telaşın kaybolmasına şaşırdı.

Jon öne bir adım attı. "Eğer bu doğruysa..." dedi sakın bir şekilde kardeşine.

"Eğer Jameson'la gittiye, onun âşığı olduğu için git-medi. Bunu aklından çıkar!"

Marki omzunu silkti. "Sanırım bunu hep beraber göreceğiz," diye cevap verdi. Trevor'a ve Jon'a baktı. "İkinizden birinin bana katılmasını istiyorum. Sanırım bir ev araması yapacağım."

Otuz Altı



Faith gözlerini açtı ve ürkerek baktı. Kafası zonklu-yordu, kolları ve bacakları garip bir şekilde ağırlaşmıştı. Kaşlarını çattı, uyanış biçimindeki bu tuhaflığı anlamaya çalıştı. Yatağına serpilmiş yastıklardan birine uzanıp yüzüne kapamak ve uyumaya devam etmek istedi ama parmakları bir şey bulamadı.

İsteksizce gözlerini parlak bir sabaha açmaya çalıştı. Ama inledi. Çok rahatsız uyumuş olmalıyım, diye düşündü ve yastıklara hafifçe vurdu. Huzursuz bir uyku baş ağrısını da açıklıyordu.

Sonra Horatio'yu hatırladı.

Faith bir anda yataktan doğruldu, bulanık odayı tanı-maya çalışan gözleri uçuyordu. Çığlık atmaya denedi ama

ağız kurumuş, dili de şişmişti. Yapabildiği tek şey küçük bir kurbağa sesi çıkarmaktı.

“Uyuşturucu.”

Afallayan Faith’in kafası yana eğildi, işkence ağrılarından bir dalga daha geliyordu. Odanın köşesindeki gölgeyi seçmekte zorlanıyordu ama ses bir kadın sesiydi.

“Neden?” diye sormaya çalıştı Faith fısıltıya benzer bir sesle, ağzının ve boğazının kuruluşuna rağmen.

“Çünkü Horatio senin dikkat çekici cazibene karşı zayıflık gösterebilirdi, bana kalırsa fazlaca sıradan bir güzellik, ben göstermem.” Ses durdu. “Eğer istersen yatağın kenarında bir bardak su var. Senin rahatını düşündüğüm için değil. Sadece bu konuşmaya kurbağa sesleri çıkararak devam etmeni istemediğim için.”

Faith suya uzandı ve bardağı ağzına götürdü, sonra çayı hatırladı. Besbelli, geldiklerinde Horatio’nun ona ikram ettiği çayın içinde uyuşturucu vardı. Suyu şüpheyle kokladı.

“Oh, Tanrı aşkına, iç şunu. Sadece su. Gerçekten resmi, soğuk bir yaratıksın, değil mi?” Tanımadığı kadın sandalyesini hareket ettirince gıcırtilı bir ses çıktı. “Tanrı aşkına, Gareth’in ve Horatio’nun sende ne bulduklarını bilmiyorum.”

Kocasının isminin geçmesi bile onun bu korkunç susuzluğu dindirmeye çalışmasını durduramadı. Suyu olan şüphesini göz ardı etti ve bir yudum aldı. Soğuk ve temiz bir sudan başka bir şeyin tadını almayınca, kalanını

uzun ve minnettar yudumlarla içti. Bardağı yere koydu ve bacaklarını yataktan dışarı çıkarmak için örtüleri itti.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım. Hâlâ sersemsin.”

Bacaklarındaki ağırlığı hissedince tanımadığı bu kadının haklı olduğunu anladı. Uyuşturucunun etkisi bütün vücudundan gitmeden herhangi bir hareket yapması doğru değildi. Onun yerine başını bulanık gölgeye çevirdi. “Sen kimsin?”

“Daha çıkaramadın mı?” Kadın kahkaha attı. “Seni daha zeki sanırdım.”

Faith altıdudağını ısırdı, yan uyuşuk kafasında bütün ipuçlarını birleştirmeye çalıştı. Sadece kendisinin ve Gareth’in değil, Horatio Grimsby’nin de tanıdığı bir kadın. Bir tanesiyle onu sinir edecek kadar teması olmuştu.

Ve her şey aydınlığa kavuştu. “Leydi Blakely?” Faith kaşlarını çatı. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Tabii ki anlamıyorsun. Ve bütün bunların aslında hiçbir şekilde senin suçun olmadığını söyleyecek kadar dürüst davranmalıyım. Ama ne yazık ki o kadar da adil değilim.” Kalktı ve karanlık yerden çıktı, tatlı yüzü kışkançlıkla eğilmişti. “Eğer işler başka türlü olsaydı, bu kadar aşırı bir önlem almak zorunda kalmayacaktım.”

Faith gözlerini kapadı ve dudaklarını kenetledi, uyuşturucunun ağrıdan ve sersemliğinden kurtulup düşünmeye çalışıyordu. “Sen ve Gareth bir zamanlar... anlıyorum...”

“Hayır!” Evelyn’in sesi keskindi. “Zarif bir şekilde

ortaya koyduğun biçimiyle 'anlayacak' bir şey yok. Bizim bir ilişkimiz vardı. Senin masumluğunu daha yeni kaybettğin düşünülürse, kavrayamacağın türden bir ilişki."

Faith'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ah, evet. Horatio bana o tatlı bir şekilde kirlenen çarşafıardan bahsetti, nasıl Buzlar Prensesi'nin evliliğinde haftalar geçmesine rağmen hâlâ kocasıyla aynı yatakta uyumadığını da anlattı. Gareth'in sana tecavüz ettiği izlenimine kapılmış ama sen de ben de bunun böyle olmadığını biliyoruz, öyle değil mi?"

Faith'in yüzü kızardı. "Yani sen ve o...?" Kalbi kındı, bu yakınlığın bu kadar olağan olması karşısında konuşamadı bile.

Evelyn kahkaha attı, o kadar şeytansı bir sesle güldü ki Faith ürperdi. "Hâlâ çok resmisin. Birçok adamla o yakınlığı tattım. Her ne kadar hiçbiri kocanın yerini tutmasa da. Bunun için onu tekrar elde etmek istiyorum."

Faith kafasını salladı. "Artık seni istemiyor, Evelyn. Ve beni bulmak için gelecektir."

"Oh, pek sanmıyorum. Çünkü şu an her şey, senin âşığına kaçtığını gösteriyor. Ve tam da bunu yapacaksın. Horatio şu an evinde toplanıyor. Seni birkaç gün burada tutacağız, sonra onunla gemiye binip Amerika'ya gideceksin."

"Amerika?"

"Tabii. Önce Avrupa da kalmaya karar vermiştim ama dünya o kadar küçük ki Gareth'in seni bulmayı

becerebileceğine karar verdim. Diğer yandan, Amerika çok büyük ve çok uzak." Dul kadın kendinden memnun gülmüştü. "Senin gönüllü bir şekilde gittiğini bir kere anlayınca, peşinden gitmeye çok can atmayacak."

"Neden koca dünyada Lord Jameson, Amerika'ya gitsin ki? Orada bir hiç olur. Unvanı olmayan, işi olmayan, ki hiç çalıştığını hatırlamıyorum, bir adam olur."

"Çünkü kendini sana âşık zannediyor salak. Ve ben onu beraber olmanızın tek yolunun bu olduğuna ikna ettim."

Leydi Blakely'nin ne söylemeye çalıştığını anlayınca Faith'in gözleri büyüdü. Onları kısıt ve çenesini kaldırdı. "Gareth beni bundan önce bulur." Ona elinden geldiğince tepeden bakarak kibirle devam etti. "O bana âşık."

Evelyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, evet. Ama sana güvenmiyor. Bunu sağlamak için elimizden geleni yaptık. Güven yoksa insanın aşktan çıkması sadece küçük bir adıma bakar." Alayla gülmüştü. "Ve parçaları toplamak için ben hemen yanında olacağım."

"Sen delirmişsin." Faith gözlerini kırptı, uyuşturucunun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Gene uyku hali çökmüştü ve daha fazla mücadele edemeyeceğini biliyordu. "Onun Horatio olduğunu hemen anlayacaktır, eğer o anlamazsa, ablam Grace anlar."

"Onların bu bağlantıyı kurması için her şeyi yaptım ama Horatio'yla beni asla ilişkilendiremezler. Ve her

İkiniz de yola çıkana kadar burada olacağınız için geç olmadan ikinizi birden bulmaları imkânsız.”

Faith'in uyuşmuş kafası konuşmanın parçalarını biraraya getirmekte zorlanıyordu. Bir tuhafılık vardı. “Burada?” Evelyn ikinci kez Horatio'dan ayrı bir yerde olduklarını söylemişti. Faith, Horatio'nun onu evim diye getirdiği yerin Evelyn'inki olduğunu anladı.

“Benim evimdesin Faith.” Evelyn ayağa kalktı. “Sanırım uyumaya devam etmelisin. Sersemliğin geçmeden hiçbir şey yapamazsın. Ve ben seni her durumda uyuşturmaya devam edeceğim nasılsa. Seni bağırırken ve tekmelerken gemiye koyamayacağımıza göre.”

“Gönüllü bir şekilde o gemiye binmem,” diye mırıldandı Faith. “Asla binmem.” Gözleri uzun bir göz kırpmaya teslim oldu ve onları tekrar açmaya çabaladı. Açtığında Evelyn karşısında ayakta duruyordu.

“Gönüllü gideceksin Leydi Roth. İster güzel bir yatağı olan bir kabinde, mürettebata hafif deli olduğun açıklamaları yapılarak,...ister bir tabutta.” Evelyn omuzlarını silkti ve odayı terk etti.

Faith son bir kez toparlandı. “Seni istemiyor Evelyn. Bütün bunları bir hiç uğruna yapıyorsun. Seni istemiyor.”

Dul ona döndü. Bir anda eli göründü, Faith'i o kadar sert tokatladı ki, sırtı yatağa çarptı. Faith kıvrandı ve bir elini yanağına götürdü.

“Zayıf ve öngörüsüzsün hayatım. Uyumaya çalış.

İstediyini nasıl alacağını bile bilmiyorsun.” Sonra bir cevap bile beklemeden Evelyn, odadan ağır adımlarla yürüyerek çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Uykunun dalgaları arasında Faith onun kapıyı dışarıdan kilitlediğini duydu. Gözlerini kapadı ve bir kez daha uyuşturucuya teslim oldu.

“Bir yere mi gidiyorsun Jameson?”

Horatio tembelce uzatılarak sorulmuş soruyu duyunca döndü, rasgele elbiselerini tıktırdığı açık valizi saklamaya çalıştı. “Buraya nasıl girdin?” Sesi korkudan titriyordu.

“Hizmetçilerin ortada yoktu.” Gareth lakayt bir şekilde yaslandığı kapı girişinden doğruldu. “Onları seyahate çıkma umuduyla kovmuş olabilir misin, mesela?” Bavulun içinde ne olduğuna bakmak için yanına doğru geldi. “Utanç verici. Bavul yapma becerileri olan bir uşak tutmada fayda var gibi.”

Horatio geriye çekildi ve kapıya doğru yöneldi, Gareth'a geniş bir manevra alanı bırakmıştı. “Buraya gizlice girdiğin için seni tutuklatabilirim.”

Gareth kolunu önüne dayadı ve kıvıldamadı. “Elin-den geleni ardına koyma. Yetkilileri topla, eğer etrafta gönderebileceğin birileri varsa hemen gönder. Belki bana kanma ne yaptığını da söylerler.”

Bunun üzerine Horatio kapıya hamle yaptı.

“Uzağa gidemezsin Jameson. Tek başıma gelmedim.”

Kont bir süre durdu, gözleri kapıyla Gareth arasında gidip geliyordu.

“Faith’in kaybolduğunu anladığımda ağabeyim ve Huntwick de benim evimdeydiler, beraber sana bir ziyaret yapmaya karar verdik, belki bize bir...” durdu... “tavsiyen olur, nerede olduğuna dair.”

“Karının nerede olduğuna dair bir fikrim yok. Herhalde seni terk etti.” Horatio kaşlarını kaldırdı ama Gareth’in esrarengiz koyu bakışını görünce anında başını başka tarafa çevirdi.

“Ah, sanırım biliyorsun. Ama bunu bir sır olarak saklamak istersen Trevor ve Jon bu sırrı seve seve araştırmak ister.”

Horatio bir zafer patlaması hissetti. Eğer diğer iki adam Faith’i bulmak için evi arıyorlarsa, ki bulamayacaklardı, Roth’tan daha hızlı koşup, hepsini geçip kaçabilirdi. Kapa doğru bir adım daha attı.

Gareth güldü. “Aptalca bir şey yapacağını tahmin etmiştim. O yüzden yolda gelirken birkaç arkadaşşıma daha haber verdim.”

Horatio durdu.

“Blackthorne ve kuzeni Asheburton da alt katta. Asheburton, İskoçyalı biliyorsun.” Gareth masum bir şekilde gülmüşü. “Sıkı çocuklar bu İskoçlar. Her zaman kavga yapacak enerjileri var. Biz İngiliz züppelerine sanki hep bir şeyleri kanıtlama peşindeler.”

Horatio içini çekti ve ona döndü, duruşundan yenildiği belliydi. “Karın benimle beraber değil.”

“Ama onun nerede olduğunu biliyorsun.” Gareth ısrarla bastırdı.

Horatio bir an tereddüt etti, aralarındaki hiyerarşiyi, itibarı, evine gelmiş bu adamın genel fiziksel avantajlarını düşündü ve kendini onun yanında ufaklık hissetti. Başını salladı.

Gareth’in yüzü sertleşti ve odanın öbür tarafına fırladı. Horatio’yu gömleğinin yakasından tuttu ve döndürdü, küçük adamı yerden kaldırıp sıkıca duvara yapıştırdı. “Eğer onun saçının tek bir teline zarar verdiysen...!”

Horatio ciyaklıyordu. “O çok iyi durumda lordum! Size yemin ediyorum. Size her şeyi anlatacağım.”

“Onu aşağıya indir Gareth.” Jon kapıda belirdi. “Eğer onu öldürecek kadar korkutursan işimize yaramaz.”

Gareth derin bir nefes aldı ve sonra aniden onu bıraktı. Horatio’nun ayakları yumuşak poposu yere çakılmadan tam zamanında zemini buldu. “Onu sen sorgula. Onu öldürmekten kendimi koruyabilmek için yapabileceğimin en iyisi bu.”

Faith tekrar gözlerini açtı, bu defa her yer tümüyle karanlıktı. Kafasındaki zonklama azalmıştı, doğruldu ve gerindi, ayaklarını gevşetip, bacaklarının durumunu anlamaya çalıştı. Her şey normaldi. Bir süre daha kıpırdamadan oturdu, dikkatlice etrafı dinledi, gözleri karanlık

odada hâlâ yalnız olup olmadığını algılamaya çalıştı. Hiçbir şey duymadı.

Dikkatlice, örtüleri itti ve yataktan çıktı, çıplak ayakları yumuşak halıya değiyordu. Ağır perdelerle örtülü cama geldiğinde duvara kadar ilerlediğini anladı. Perdeleri açmak için itti, içeriye dolan bir parça şehir ışığı ona kapının yönünü gösterdi.

Faith hızlıca odayı geçti ve sessizce kapının kolunu kavradı. Çok kolay döndü ama kapı yerinden oynamadı. Karamsarlık içinde uykuya dalmadan önce kapının kilitlendiğini duyduğunu hatırladı. Yüzünü buruşturdu ve başka bir kaçış yolu olup olmadığını araştırmak için etrafına bakındı.

O an ay parladı ve camın hemen kenarındaki ağacın dallarından içeriye ışık girdi. Faith ışığın yarattığı hareketleri izlerken dudağını ısırıp içine düştüğü belalı durumu düşündü. Horatio gelmeden kaçması gerekiyordu, o ve Leydi Blakely üstünde zor kullanıp, kendisine daha fazla uyuşturucu vermeye çalışmadan.

Rüzgâr esmeye başladı, ağacın ince, uzun dallarının camı tırmalamasına neden oldu. Eğer onları tutabilirse belki daha güçlü dallardan birine de uzanabilirdi.

Pervazı kaldırdı, çok kolay açıldığını fark etti ve kafasını dışarı uzattı. Aşağı baktı, evin üçüncü katındaydı ve ne yazık ki erişebildiği hiçbir dal onu taşıyabilecek kuvvette değildi. Atlaması ve ağacın gövdesine yakın bir

dala ulaşmayı başarması gerekiyordu. Zorlukla yutkundu, eğer tutamazsa neler olacağını düşünmek istemedi.

Sinirleri bozulmadan önce eteğini topladı, pervazın kenarına oturdu ve ayaklarını aşağıya sarkıttı. Kafasını da aynı şekilde dışarı çıkardı ve iki eliyle odanın içindeki duvan tutarak tehlikeli bir şekilde tünedi.

Tekrar aşağıya bakınca başı döner gibi oldu. Geçene kadar gözlerini kapadı ve sonra açtı, güçlü gözükten dallardan birini seçti. Son bir derin nefesle tek kolunu dikkatlice pencerenin dışına çıkardı ve eğilebildiği kadar eğildi, diğer elle de tutunuyordu. Bütün kuvvetini top-layarak binanın taş yüzeyine çıplak ayağını dayadı ve destek aldı, kendini mümkün olduğu kadar şiddetli bir şekilde itip, sonra da havaya bıraktı.

Elleri uzandı ve hedef aldığı dalı yakaladı. Tek eli onu güçlü bir şekilde kavradı; diğeri ise parmaklarının ucundan sıyrıp geçti. Omzundan asılınca Faith birden ani bir acı hissetti ve bütün kontrolünü yitirip çığlık attı, sonra ayakları havada asıl kaldı.

Tümüyle tesadüf eseri ayağını savurdu ve ayak parmaklarının tünebileceği sağlam bir dal çıkıntısı buldu. Boş kalan eliyle alttaki dalı tutmak için uzandı ve ağacın gövdesine doğru dikkatli bir şekilde yol almaya çalıştı. Gövdeye ulaşınca minnetle ona iki koluyla sandı, sonra tekrar eve baktı ve tam zamanında Evelyn'i pencerede gördü.

Gözleri buluştu. Bir saniye, iki kadın sadece birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, daha sonra ikisi de hareket

geçti. Evelyn camdan kayboldu, Faith aşağıya inmeye başladı, bu işteki tecrübesizliği göz önüne alınırsa, tahmininden iyi gidiyordu. Grace ve Mercy çocukluklarında ağaçların ve atların üstünde yaşamışlardı. Faith içeride kalıp, Patience'a yardım etmiş ve çay partileri vermişti. Yine de kısa zamanda yere ulaştı ve bahçenin arkasına doğru koşmaya başladı.

Evelyn arka kapıda ortaya çıktı. "Faith! Dur! Yoksa vururum!"

Faith arkasını dönüp bakmadı bile, arkada bir kapı, kaçabileceği bir şey bulmak umuduyla sadece koşmaya devam etti. Ve hayatının kâbusuyla karşılaştı: Bir bitki labirenti.

Kalbi sadece koşmaktan çarpmıyordu, etrafını dolaştı ve başka bir çıkış olup olmadığına baktı. Evelyn'in şiddetle nefes aldığını duydu, çok uzakta değildi. Bu sebeple, labirentin girişini bulunca bütün korkularına rağmen kendini içine attı. Labirentin bir bahçe duvarıyla bitip manyak kadının tuzağına düşürme olasılığını göze alamazdı. Labirentin içinde saklanmak için sayısız fırsat vardı; hareket etmeye devam etmeliydi.

Bu dakikalarda ay ona dost davranıyor, bahçeye ışık saçıyordu. Faith patika yolu tuttu ve *nereye* koştuğundan çok *neden* koştuğunu sorguladı. Küçük bir labirentti, ne çocukluğundaki gibi ne de Amanda'nın bahçesindeki gibi karışık. Bilmediği halde içine girmiş ve diğer taraftan çıkmayı başarmıştı, bahçenin kapısını görebiliyordu.

Kilitli olmaması için dua ederken, kapıya doğru koşmaya başladı ve beceriksizce açmaya çalışırken birden keskin, metalik bir sesle sonuna kadar açıldığı fark etti. Faith, bu rahatlamayla hıçkırarak ağlamaya başladı ve son süratle uçarak giderken başı önünde sert bir erkek göğsüne çarparak durdu. Kafasını kaldırdı ve Blackthorne dükünün şaşkın yüzüyle burun buruna geldi.

"Silahı var," dedi hızlı hızlı soluyordu, nefes almaya çalışırken öksürdü.

Hemen dük Faith'i arkasına itti ve onu da kendiyile birlikte mermer duvarın yanına götürerek siper edinmelerini sağladı. Bir dakika geçmeden, Evelyn açık kapıdan koşarak çıktı.

Bir anda, Sebastian uzandı ve bir eliyle Leydi Blakely'i tutup diğer eliyle de silahı onun elinden almaya çalıştı. Manyak kadın hâlâ boğuşuyordu, Faith Gareth'a bakmak için döndü ama sadece Lachlan Kimball ve Trevor'ı caddeden ara sokağa girerken gördü. Bunu düşününce kalbi acıdı. Grace olayı çözmüştü ve onları göndermişti. Gareth yoktu. Kocası onun arkasından bile gelmemişti.

Veya gelmiş miydi?

"Faith!"

Yavaşıca onun tatlı sesine doğru döndü, bahçe kapısının dışında öylece ayakta duruyordu. Onu bulmak için içeri girdi ve bahçede belirdi. Genç kadının gri gözleri yaşla doluydu.

"Gareth!" diye cevap verdi, daha fazla bir şey söyleyemedi.

Genç adam elini uzattı ve o önce ona doğru küçük bir adım attı, sonra kalan adımları koştı ve kendini onun kollarına bıraktı. Omuzlarına kafasını gömüp, hıçkırarak ağlamaya başladı. "Benim için geleceğini biliyordum!"

Gareth onun saçını okşadı, Faith'in kurtulmasıyla birlikte yüzünde gerçek bir rahatlama okunuyordu... ve onun kucağına kendi arzusuyla gelmesiyle... Geriye bir adım attı ve onu kol mesafesinde tutarak sahte bir sırtışla espri yapmaya çalıştı. "Aman Leydi Roth. Biraz dağılmış görüyorsunuz. Sizi hiç böyle bir vaziyette gördüğümü hatırlamıyorum."

Faith kirlenmiş ve yırtılmış elbisesine baktı. Korse-sinin üstündeki bir danteli yerine koyarak düzeltmeye çalıştı ama koyar koymaz tekrar düştü. Bıraktı ve duda-ğını ısırdı.

"Bir ağaca çıktım," diye açıkladı yorgun bir gülümse-meyle, sesi biraz titrekti. "Ve bir bitki labirentinin içinden geçtim."

"Seninle gurur duyuyorum." Ona baktı ve tereddüt ederek, "Sana güvenmediğim için özür dilerim," dedi. Durdu ve onun parlayan gri gözleriyle karşılaştı, kendi-sininkilerde ise pişmanlık ve vicdan azabı vardı. "Seni kurtarmama hiç ihtiyacın yokmuş."

Faith kafasını salladı ve elini çenesine uzattı. "Fakat benim sana ihtiyacım var, sevgilim. Hayatımın her geçen

gününde." Yumuşacık bir şekilde gülmüseddi. "Bu defa ben soracağım, baştan başlayabilir miyiz?"

Ve Gareth onu kendine çekti, alnını öptü ve boğuk bir sesle fısıldadı. "Eve gidelim prenses."

Otuz Yedi



Bütün erkekler Rothmere'in terasında oturmuş, bahçede sergilenen gösteriyi seyreliyorlardı. "Sence yapabilecek mi?" Gareth'in sorusu gergin sessizliği bozdu.

"Tabii ki yapacak," diye dudak büktü Jon, fakat hafif gergin, sandalyesine oturdu.

Trevor purosunun kenarından sırttı. "Buna bahse girmeye ne dersin Roth?"

Sebastian bacaklarını üst üste attı ve yakışıklı yüzünde sıkılmış bir ifadeyle onlara tepeden bakarak, "En azından bir sohbeti o oldukça talihsiz olaya gönderme yapmadan sonlandırmayı becerin," dedi.

Huntwick kontunun sırtışı daha da yayvanlaştı. "En genç baldızımla eninde sonunda yapacağın evliliği mi konuşmayı tercih edersin?"

Genç adam konuşunca, çimlerin üstünde sergilenen oyundan dikkatleri yeni bir şeye doğru kaydı; bulundukları terasın altından çalılının hisırdayan sesi yükseldi. Bir dakika sonra Mercy'nin koyu kestane kafası belirdi.

"Beni daha yukarı kaldır Charity," diye tıslıyordu.

Charity homurdandı ve yükelebildiği kadar yükseldi, Mercy'nin ayaklarından biri acıyla omzuna basınca inlemesini bastırdı. On yedi yaşına basmış biri olarak küçük kız kardeşinin çılgınlıklarından birine dahil olmadan, başına gelecekleri tahmin etmeliydi, üstelik Mercy onunla bu halde bile konuşmayı becerebiliyordu. "Tanrı aşkına, neyle besleniyorsun sen? Göründüğünden çok daha ağırsın," diye söylendi.

Charity'nin biraz yükselmesi işe yaramıştı, Mercy'nin koyu menekşe gözleri terasın zeminini görebiliyordu. Neredeyse birbirinin aynı çizmeleri gözüyle taradı sonra aradığı çizmelerin tam da önünde olduğunu gördü. Dük Blackthorne'nun altın sarısı gözleri uzun ve dar bir yank biçiminde kısıldı.

Mercy ürkek bir çığlık atıp kafasını tekar geldiği yere geri daldırmaya çalıştı. Ani hareketi Charity'nin dengesini kaybetmesine neden oldu ve arkaya doğru sendeledi ama dengesini tekrar sağlamayı başardı, fakat daha sonra Mercy düşmemek için koluyla aniden ona vurdu ve dengesini bu defa gerçekten kaybetti. Mercy'nin tek eliyle tuttuğu eteği ablasının yüzüne dolandı ve Charity bir düzine dengesiz adım attıktan sonra nihayet düştü,

hem kendini hem de teklifsiz bir şekilde Mercy'i yere yuvarladı.

Terastaki adamlar kahkaha attı. Mercy aynı şekilde onlarla kahkaha attı ve bir anda ayağa kalkıp, eğilerek onlara küçük bir selam verdi. Aptal gibi gözükmekten memnun olmayan Charity ise sadece kaşlarını çatı. Göz ucuyla terasa bakınca, bu kadar çocukça bir şey yaptığı için kendisini paylayan gözlerle bakan Asheburton mar-kiziyle göz göze geldi. Charity çenesini kaldırdı ve ona kötü kötü baktı.

Şükürler olsun ki, tam o esnada Lachlan'ın dikkati Gareth'in bağırmasıyla başka yöne çevrildi. "Tanrım, bunu gördünüz mü? Yapıyor işte!"

Bütün grup tek bir çizgi halinde birleşip mermer tırabzana dizildi, son derece ayrıcalıklı ve güçlü bir dizi adam, aşağıda tanık oldukları olay karşısında saygıyla eğilerek bakıyorlardı.

Amanda dikkatlice küçük Geoffrey'nin ellerini serbest bıraktı ve ellerini kendi yanaklarına bastırarak heyecanla oğlunu seyretmeye başladı, ilk adımlarını atmaya başlayınca gözleri gururla doldu. Yüzü mutlu bir gülümsemeyle aydınlanmıştı ve Faith Hala'sının açık kollarına düşmeden önce tam beş koca adım atmıştı.

Faith onu yukarı kaldırdı ve kucağına aldı, sonra küçük elini kaldırdı. "Babaya el sallla Geoffrey," dedi. "Onu görebiliyor musun? Terasın üstünde Gareth Amca'nın yanında."

Geoffrey güldü, küçük, tombul elini salladı ve inmek istediği için kıpırdandı. Faith onu battaniyesinin üstüne koydu ve kocasına geri dönüp ışık saçan bir gülümsemeyle baktı.

Gareth da ona gülümseyerek karşılık verdi ve yerine oturdu, yüzünde düşünceler belirmişti. Faith, kucağında çocukla çok tatlı gözüktüyordu. Gülümsemeye devam ederken döndü ve diğerlerinin tebriğine kendisinininki de ekleyerek, Jon'ın sırtını sıvazladı. Ama kafasında hâlâ aynı düşünce dolaşıyordu.

Günün kalanında Faith kocasının bakışlarını üstünde hissetti. Gerçekten hiçbir şeye odaklanamıyordu. Çimenlerin üstünden ona baktı ve muzip bir şekilde gülümseyerek ne istediğini sormaya çalıştı. Başını bir şey yok dercesine hafifçe salladı ve dudaklarına tembel bir sırıtiş kondurdu. Uzandı ve kendi iki parmağına bir öpücük kondurdu, sonra elini kaldırıp ona doğru gönderdi. Yumuşak bir şekilde gülümsüyordu. Bir öpücük. Ona öpücük gönderiyordu. Amanda ve Grace'le konuşmak için döndü ama bir süre sonra tekrar gözleri terasta dolaştı.

Gitmişti. Genç adam gitmişti. Gözleri terasın her yerini araştırdı ama Gareth'i hiçbir yerde göremedi. Bir sebeple içeri girdiğine karar verdi.

"İzninizle, lütfen," diye mınıldandı ablasına ve Amanda'ya. Ayağa kalkarak çimlerin üstünden telaşla geçti, onu görünce ayağa kalkan erkeklere başıyla selam

verdi. Onlara kısa ve belli belirsiz bir şekilde gülümsedi ve bir kapıyı açıp kütüphanenin içine yollandı.

Parlak güneşten sonra gözleri odanın loşluğuna bir anda uyum sağlayamadı. Daha uyum sağlayamadan, güçlü ellerin onu omzundan tuttuğunu hissetti.

“Leydim.”

Küçük bir kahkaha attı ve Gareth’a döndü, onu kendine çekip, dudaklarını yakaladığında soluğu kesildi. Onun karşısında eriyordu, başını yana yatırdı. Genç adamın dilinin üst ve alt dudacağının katlarında hafifçe dans ettiğini hissetti ve mutlu bir şekilde içini çekip öpüşmeyi derinleştirmesi için ağzını açtı.

Gareth nefes aldı, Faith’in güneş ve taze çiçeklerle bütünleşmiş sarhoş edici kokusunu içine çekti ve uyarılar olarak sertleştiğini hissetti. İsteksizce öpüşmelerini bitirdi ama karısının yüzünü ellerinin arasında tutuyordu, alnını onun alnına dayadı.

Tekrar düşünmeyi başarinca Faith hâlâ kapı ağzında durduklarını fark etti. Fısıldayarak, “Gareth her an birisi buraya gelebilir,” dedi.

Gareth dalga geçerek güldü. “Ve beni kendi evimde kendi karımı öperken mi bulur? Aman Tanrım!... Skandal!”

Genç kadın kıkırdadı. “Onlar bizim misafirlerimiz hayatım.”

Biraz utanarak kaşlarını çattı ve onun alnına bir

öpücük kondurdu. “Git ve görevlerini yerine getir prenses. Seni akşam yemeğinde görürüm.”

Faith kollarını onun boynuna doladı ve kulağına son bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı, sonra dışarı çıkmak için arkasını döndü.

Uzaklaşmak için adım atarken, Gareth onu arkadan yakaladı. Genç kadın irkilerek sıçradı, sesli bir kahkaha savurdu ve sonra ona son kez tatlı bir gülücük verip ayrıldı.

Bütün Ackerly’lerin katıldığı akşam yemeği seslerin yükseldiği, şamatalı bir şölene dönüştü. Charity kendini yok sayıp ikiz kız kardeşi Amity’le ilgilenen Lachlan Kimball’a ters ters bakıyordu. Mercy son derece edepsizce Sebastian’la flört etmeye çalışıyordu, onun inadı karşısında düğün konusu olan hayati bile olsa onu görmezden gelmemeye özen gösteriyordu. Patience kızları alıp sessizce önlerine döndürüyor ve onları şefkatle uyarıyordu. Grace ve Amanda kocalarıyla ve Ackerly’lerin babalarıyla sohbet ediyor ama Faith ne bütün bunları duyuyor, ne de masanın ucunda oturmuş son derece ciddi bir şekilde yediği mükemmel pişirilmiş ördeğin tek bir lokmasının lezzetine varabiliyordu. Dikkatini çeken tek şey, kocasının tam karşısındaki sandalyeden ona fırlattığı esrarengiz koyu bakışlardı.

Yüzü kızardı, sıcak bastı ve hafifçe ürperdi. Şarabını tazelemek için dirseğinin kenarında bir uşak belirince, Faith kafasını hayır anlamında salladı ve gülümsedi, sonra

soğuk içeceğin onun ateşini dindirmesini ümit ederek suya uzandı. Gareth sanki halini anlamış gibi kafasını dikleştirdi ve tek kaşını havaya kaldırdı, bu Faith'in daha da fazla kızarmasına sebep oldu.

Şükürler olsun ki, Bingham Ackerly ona doğrudan hitap edince kocasının dikkati başka yöne çekilmek zorunda kaldı. "Yetkililerden herhangi bir şey duyduunuz mu lordum, Lort Jameson ve Leydi Blakely'nin nasıl cezalandırılacağına dair?"

İsteksizce karısının pembeye dönüşen yüzünden bakışlarını çevirip kayınpederine döndü. "Yetkilileri aramadım." Masadaki en genç adam Geoffrey dışında herkes yemeği bıraktı ve Gareth'a baktı. Kızarmış ördekten bir parça daha kesti ve sakın bir şekilde çatalını sapladı.

Daha fazla açıklama yapmaya niyeti olmadığı anlaşılınca Charity kızgınlıkla tepki verdi. "Peki neden?"

"Bunu çok anlamlı bulmadım, çünkü ne de olsa önümüzdeki hafta ülkeyi terk edecekler." Bir başka parçayı aldı ve herkesin ona bakmaya devam ettiğini görünce çiğnemeyi bıraktı. "Amerika'ya," diye ekledi, bir tür açıklama niyetiyle.

"Neden bütün dünya dururken Amerika'ya gitsinler ki?" Grace, gülümseyen kocasına baktı, "Sen bir şey biliyorsun, öyle değil mi?"

Trevor'ın gülüşü yayvan bir sırıtışa dönmüştü. "Sanırım Jameson ancak o kadar uzak bir ülkede rahat bir nefes alacağını düşündü," Gareth'a yardım etmeye

çalışarak devam etti. "Ve Leydi Blakely bütün kalbiyle bunu kabul etti."

"Özellikle," ağır ağır konuştu Gareth, "ben onları burada devam etmelerinin imkânsız olduğuna ikna ettikten sonra."

Charity büyük bir memnuniyetle kahkaha attı. "Aileye hoş geldin büyük ağabey," dedi ve Asheburton markizi tek kaşını kaldırıp kendisine hoşnutsuz bir bakış atınca suratını asıp önüne, tabağına baktı.

Nihayet akşam yemeği son buldu, purolar eşliğinde konyağın keyfi çıkarıldı ve gecenin sonunda misafirler odalarının yollarını tuttular. Açık kır havasında geçirilen günden, canlı sohbetten ve harika yemekten sonra herkes biraz yorgun düşmüştü. Faith son mumu da söndürdü ve yatağa girdi, kocasının yumuşakça kapanan ve güvenle onu saran kollarına yerleşti. Mutlulukla içini çekti. Gerçekten güzel bir gün olmuştu, aileleri ve yakın dostlarıyla Rothmere'in tamamlanan halini kutlamak için verilen küçük kır daveti onları mutlu etmişti.

"Lort Asheburton, Amity'le çok ilgili gözüküyordu," diye belirtti. Onları günün çeşitli saatlerinde defalarca baş başa sohbet ederken görmüştü.

Gareth başıyla onayladı ve onun saçını okşadı. "Amity henüz çok genç ama içimde bir his Ashe'in önümüzdeki bir iki yıl içinde bir eş arıyor olacağını söylüyor."

Faith kıkırdadı. "Charity'nin halini düşünemiyorum. Gerçekten ona dayanamıyor, biliyorsun."

Gareth karanlığa doğru gülümsedi. “Kendi sezonuna girdiğinde Charity’i eşleştirmek hiç kolay olmayacak. Onun huysuzluğunda bir kıza bugüne kadar rastladım mı bilmiyorum.”

“Belki o zamana kadar kendini kontrol etmeyi öğrenir.”

Şahsen Gareth’ın bu konuda şüpheleri vardı ama akıllıca dilini tuttu. Faith şiddetle kız kardeşlerini koruyordu, bütün ailenin paylaştığı bir özellikti bu ve üstelik bir tanesi de vardı ki Gareth ona tapıyordu. Fakat bu gece Faith’i başka bir ruh haliyle istiyordu. “Bugün en çok neyi sevdim biliyor musun?”

Sesi düştü, onu parça parça eden o bayıldığı boğuk, yakın niteliğe büründü. Kütüphanedeki gizli öpüşmelerini hatırladı ve ne olduğunu bildiğini düşündü ama yine de kafasını salladı. “Neyi? Lütfen, söyle.”

“Kollarında küçük Geoffrey’le nasıl gözüktüğünü aşkım. Çok mutluydın.” İpeksi saçlarına dokundu. “Çok güzeldin.”

Faith beklenmedik cevabı duyunca soluğunu tuttu ve yüzünü daha iyi görmek için göğsünün üstündeki başını yana eğdi. Bir parmağını uzattı ve onun tıraşı gelmiş çenesine dokundu. “Çocuklar üstüne aslında daha hiç konuşmadık.” Akıllı hızlı bir şekilde konunun ilk açıldığı zamana gitti, sonra oradan uzaklaştı, aşkı öğrenme yolunda yaşadıkları tatsızlıkları açıp şu anı mahvetmek istemedi.

“Aslında zamanı gelince konunun açılacağını düşün-

düm. Fakat, bugün...” Onun parmak ucunu dişleriyle yakaladı ve sonra bıraktı. “Seni Geoffrey’le birlikte görünce, seninle bunu konuşmak istedim. Ve konuşmayı istediğim birkaç şey daha var prenses. Üstüne konuşup geride bırakmamız gereken bazı şeyler.”

Faith’in gri gözleri ciddleşti ve başını salladı. “Devam et.”

Gareth uzandı ve onun elini kendi elinin içinde tuttu ve ikisini birden göğsüne getirdi. “Bana güveniyor musun?”

Kalbi bu basit sorunun hassasiyeti karşısında sıkıştı. “Bütün kalbimle,” dedi yumuşak bir sesle.

“Ben de sana güvenmeliydim. Sen asla bana bunun aksini gösterecek bir şey vermedin. Sadece benim aptal gururum ve seni kendime âşık etmekteki sabırsızlığım yüzünden böyle bir duyguya kapıldım.”

Faith yanağını onun omzuna sürttü, yumuşak teninin üstündeki kuvvetli kasları seviyordu. “Sana beni kazanman gerektiği hissini verdim, çünkü hakkındaki söylentiler yüzünden sana karşı önyargılıyım sevgilim.”

Genç adam yumuşak bir kahkaha attı. “Dur bakalım. Benim özrümü gasp ediyorsun.”

Genç kadının gözleri parladı. “Birbirimizden özür dilemekte epey zorlandık, değil mi?”

“O zaman eşitiz diyebilir miyiz? Temiz bir sayfa?”

Faith başını mutlulukla salladı. “Çocukları mı kast ediyorsun sevgilim?”

Gareth bir anda onu arkasına yatırdı ve dudaklarını uzun, yumuşak, can alıcı bir şekilde öptü, genç kadın karşılık verdi, kalbi çarpıyordu. "Bugün, çocuğumuzu taşıyor olduğunu görmek için inanılmaz bir istek duydum," diye fısıldadı ağzının içinde. Kafasını kaldırdı, elini altına koydu ve yarı karanlıkta ona gülümsedi.

"Ben de çok isterim Gareth," dedi sessizce ve dudaklarını ona karşılık vermek için uzattı. Bu defa onun yüzünü özenle ellerinin arasına yatırdı ve onun nazik, tatlı sözlerine verdiği karşılığın tadını çıkararak öpmeye başladı.

Bir süre sonra Gareth arkasına yuvarlandı, onun kalçalarını kavradı ve onu güvenle kucağına yerleştirdi. Faith burnunu onun göğsüne sürttü ve oraya küçük bir öpücük kondurdu. "Gareth?" sesi kısık ve tereddütlüydü.

"Hımm?"

"Biz böyleken..." diye başladı, sonra durdu ve alt dudaklarını ısırdı.

Gareth nefesini tuttu. Bu tarz özel konuşmalar hâlâ onun nazik kansı için zordu ve her ne kadar gittikçe alışsa da onun açık ve samimi olmak için içeride verdiği mücadeleyi görebiliyordu. Gerçi evliliklerine tekrar başladıkları birkaç haftadan beri çok yol kat etmişti.

Karanlığa doğru gülümsedi. "Devam et prenses."

Parmaklarıyla göğsündeki kıllara dokundu. Gareth içinin derinliklerine indi ve bir şekilde hareketsiz kalabilme kuvveti buldu, yoksa onun masum okşamaları onu

vahşi bir isteğe gömüyordu. "Şey... bazen ilk benim sana dokunmam veya öpmem sence doğru olur mu?"

Genç adam inledi, göğsünde küçük daireler yapmaya devam ettikçe, içindeki arzu büyüyordu, onları gittikçe daha küçük, daha küçük yaptı, ta ki meme ucuna gelene kadar. "Ben senin kocanım Faith. Tek taraflı bir evlilik istemiyorum. İstedğin zaman bana dokunmakta kendini serbest hissetmelisin." Onu delirten parmağı yakaladı ve bir öpücük için dudağına götürdü. "Bu küçük parmakla bana neler yaptığına dair bir fikrin var mı?"

"Evet." Faith nefesini tuttu ve genç adam dudaklarını parmaklarının olduğu yere bastırdı. "Biliyorum, çünkü sen bana ne zaman böyle dokunsan sanki parçalara ayrılacakmış gibi oluyorum."

Faith elini çekmeye çalıştı. Bırakmayınca, yarı üstünde yatıyormuş gibi kıvrıldı, uzun, düzgün bacakları onunkine dolandı. Eğildi ve ağzını parmağının olduğu yere koydu ve genç kadının meme ucunun sertleştiğini görünce takdir edildiğini hissetti. Büyüleyici bir şekilde ağzını açtı ve soluğunu dışarı verdi, nemli nefesi sertleşmiş meme ucununun etrafını sardı ve onu yıkadı. Genç adam onun parmağını ağzının içine aldı ve emmeye başladı, diliyle yalıyor ve eziyordu. Genç kadın nefesini tuttu ve çabucak ona baktı, saçının uçları göğsüne ve karnına değiyordu.

"Aman Tanrım, prenses," diye fısıldadı, sesi arzudan boğuklaşmıştı.

Faith'in elleri serbest kaldı, onları yavaşça göğsünün ve karnının üstünden kaydırdı, teni dokunduğu her yerde ürperiyordu, parmakları yumuşakça sert organının üstünde durdu. Genç adamın elleri onun belini kavradı. Onu kaldırdı ve sıkıca üstüne oturttu. Faith kıpırdadı ve her iki elini de Gareth'in göğsüne dayadı, bacaklarıyla kalçalarını yandan sıkıştırdı, genç adam doğrulup, erkekliğini ıslak girişe dayamadan önce Faith ne yapması gerektiğinden pek emin değildi. Kalçalarını hareket ettirdi ve inledi, gözleri zevkle kapandı.

"Evet aşkım." Genç adam bir an önce onun içinde yükselme, onun sıcak ıslaklığına girme dürtüsüyle savaştı. "İstedüğün bütün zamanı kullan. Senin hizmetindeyim."

Faith kendini kaldırdı ve ona süründü. Genç adamın sesindeki yoğun tutku dikkatinden kaçmadı ve kendi kadınlık gücü karşısında titredi, onun da en az kendisi kadar bu dokunuşlardan etkilendiğini hayretle fark etti. Onu öpmek için öne doğru eğildi. "Daha fazla beklemek istemiyorum tatlım." Kendini geriye itti, onun erkekliğinin içine yavaşça girdiğini hissedene kadar. "Birlikte," diye soludu ve genç adamın kontrolü bir anda dağıldı.

Gareth bir kere de içine girdi. Genç kadın çığlık attı ve yüzünü onun boynuna gömdü, sonra sırtını kastı ve kendini kaldırdı. Genç adam elleriyle onun saçlarını kavradı, şimdi daha şiddetli giriyordu, o da onunla birlikte hareket etti, onları neredeyse boşalmanın eşliğine getiren ritmi birlikte yakaladılar.

Faith genç adamın ismini tekrarladı, o da onunla birlikte yuvarlandı, hâlâ birleşmiş vaziyetteydiler. Genç kadının elleri onun sırtında ve omuzlarında geziniyordu, gittikçe hızlı, daha hızlı gelen zevk uyanlarına göre sırtını kavıyor ve bırakıyordu, sonra peşpeşe gelen zevk dalgalarıyla kendinden geçerek boşaldı.

Onun bedenine yapıştığı ve keskin bir çığlık attığı zaman genç kadının geldiğini anladı ve o da ona katıldı, son bir kez daha içine derin girdi, kendini kaybettirecek kadar göz kamaştırıcı bir şiddetle patladı ve spermelerini Faith'in rahmine bıraktı. Genç kadının üstüne yığıldı, ağırlığını yavaşça kollarınâ verdi, onu sardı, yavaşça kendi yanına yuvarladı, hâlâ tek vücuttular.

Faith kımıldadı, Gareth onu kollarının arasında daha da sıkı. "Şşşt," diye mırıldandı. "Hareketsiz kal. Oluşunu hisset."

Faith ona sokuldu. "Neyi hissedeceğim sevgilim?"

Genç adam elleriyle saçlarını karıştırdı. "Bebeğimizi." Gülümsedi. "Şu an, bir hayatı başlattığımızı hayal et sadece. Birlikte."

Faith de gülümsedi ve gözlerini kapadı. "Birlikte," diye tekrar etti.

Son



Bahar, 1818

"Hâlâ uyuyor mu, anne?"

Imogen'in yüksek perdeli sesi teras merdivenlerinin taşıyor ve küçük Jonathon'ın yarı açık gözkapakları gürültüden rahatsız olup bir anda açılıyordu. Faith gülümsedi, bebeğin yatağına uzandı ve küçük karnına yumuşak bir şekilde dokundu.

"O neredeyse bir melek," dedi şefkatli bir sesle kızına.

Imogen Marie Llyod merdivenlerin başında belirdi, annesinin üç yaşında, küçük bir kopyasıydı. Sessiz olacağı diye parmaklarının ucunda terası geçti. Beşiğin kenarına yaslandı ve bebek erkek kardeşine tembihte

bulundu. "Şimdi Jonathon, bugün annemin doğum günü ve sen uyumazsan ona hediyesi veremem." Uzun bir altın bukle omuzlarından düştü, beşiğin içine sarktı ve Jon'u gıdıkladı. Bebek kıkırdadı ve küçük yumruklarını ona doğru salladı.

Faith kızının yüzündeki sabırsız ifadeyi görünce küçük bir kahkaha attı. "Neden onu da bizimle beraber götürmüyoruz tatlım?"

Faith, Jonathon'ı ve bir battaniyeyi kollarının arasına almaya çalışırken, Imogen ellerini çırpı ve terasta dans etmeye başladı. Bebeği güvenli bir şekilde kucağına yerleştirdikten sonra elini uzattı ve küçük kızın terasın basamaklarından bahçeye giderken ona öncülük etmesine izin verdi.

"Hediye bitki labirentinde anne." Üç yaşındaki çocuk Faith'i daha hızlı gelmesi için çekiyordu.

Labirent.

Faith gülümsedi. Hamile olduğunu anladıktan hemen sonra Gareth'a, "Bahçeye labirent eklememizde bir sakınca var mı?" diye sormuştu. "Artık korkmak istemiyorum," diye açıklamıştı tatlı bir şekilde, yüzü samimiydi. "Ve çocuklarının benim korkularından etkilenmeden çocuk olmanın bütün mutluluklarını tatmalarını ve zevkle oynamalarını istiyorum," diye eklemişti...

Gareth konuşmak için ağzını açmış, önce duraksamış, sonra devam etmişti. "Bitki labirentlerinden neden

bu kadar çok korkuyorsun prenses?" Onun yüzünü bulutların kapladığını görünce keşke hiç sormasaydım diye düşünmüştü.

"Çok aptalca," demişti Faith, sonra tereddüt ederek, çocukluğunda yaşadığı olayı, Duncan'ı, hizmetçi kızı ve hiç olmayan büyük örümceği anlatmıştı. Bitirince, ona mahcup bir gülümsemeyle bakmıştı. "Gördüğün gibi, bir yetişkin olmadan çok önce bunu aşmış olmam lazımdı."

Onun hem bu korkularla yüzleşerek hem de bunu kendisine anlatarak gösterdiği cesarettten etkilenen Gareth labirent fikrini kabul etmiş ve labirenti kendi tasarlamıştı, son derece büyük ve ayrıntılı olmuştu. Evin yüksek pencerelerinden onu seyretmek gerçekten çok güzeldi, bittiği zaman Gareth için kendi eliyle gezdirmişti. Genç adam köşeye yerleştirilmiş mermer bir melek heykelinin başında durunca Faith merakla ona bakmıştı.

"Eğer yolunu bulamazsan prenses, sadece melekleri takip et." Meleğin baktığı yönü işaret etmişti, geldikleri yönü gösteriyordu. "Onları öyle yerleştirdim ki her zaman çıkışı gösteriyorlar. Bunu hiç kimse bilmeyecek ama sen bileceksin. Melekler sadece senin için. Tıpkı senin sadece benim için yaratıldığın gibi meleğim..." Ve sırf örümcek için devriye gezsın diye fazladan bir bahçıvan tuttum."

Genç kadının kalbi sevgiyle dolmuştu. Sonra el ele labirentin merkezine doğru yürümüşlerdi.

Imogen, Faith'i tatlı anılarından çıkarmak için ısrarla çekiyordu. "Hadi gel anne. Hediye labirentin ortasında."

Faith gülerek söylenene itaat etti. Üç melek sonra, labirentin ortasındaki açıklığa geldiler.

"Nice seneler anne!" Imogen annesinin yüzündeki sevinçli şaşkınlığa bakıp ellerini çırpı.

Orada açıklığın tam ortasına Gareth'ın eve ilk ziyaretinde gönderdiği çiçek ağacı dikilmişti, tıpkı ilk günkü gibi dallarına komple kurdeleler geçirilmişti ve çiçeklerin yaprakları parlatılmış haldeydi. Mutlulukla gülümseyerek etrafında yürüdü.

"Imogen, seni kurnaz, küçük şey. Fakat sen nasıl, baban o kadar uzun süre Londra'dayken, bunu sır olarak saklamayı becerdin?"

"Bu sabaha kadar bilmiyordu."

Faith kocasının tatlı sesini duyunca ağacın kenarına yaslandı, elinde bir piknik sepeti taşıyarak açıklığa girdiğini görünce gözleri ışıldadı. "Seni en az bir hafta daha beklemiyordum," dedi yumuşak bir sesle.

"Gerçekten, senin doğum gününü kaçıracağımı düşündün mü?" diye payladı onu ama gözleri gülümsüyordu. "Nice seneler prenses." Ona küçük bir öpücük vermek için eğildi, sepeti çimenlere koydu ve Jonathon'ı onun kollarından aldı. Bebeği başının üstüne kaldırdı ve dedi ki, "Ve sen, tahminimden çok daha önce uyumuş olmalıydın genç adam."

Bebek kabul eder gibi sesler çıkarınca Faith, Gareth ve Imogen hepsi kahkahalarla güldü.

Imogen piknik sepetini aldı ve bir örtü çıkardı. "Lütfen bana yardım eder misin anne? Çok açım," diye belirtti.

Bu güzel bahar gününü hayatta en sevdikleriyle geçirebildiği için şükran dolu bir şekilde Faith isteneni yaptı. Küçük kıza en sevdiği yiyeceklerden bir tabak hazırlayıp verdiğinde kocasını onu seyrederken buldu, kahverengi gözleri dünyadaki bütün aşkları içine almış ona bakıyordu. Paylaştıkları bakış her şeyi söylüyordu; her zaman hayal ettiği aileye kavuşmuştu.

"Seni seviyorum," dedi Gareth sessizce tane tane.

Genç kadın içinde çoğalan bir mutluluk, güven ve hayranlık duygusuyla ona gülümsedi.